DUMITRU HURUBĂ
PROZE CU DICHIS

DUMITRU HURUBĂ

PROZE CU DICHIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HURUBĂ, DUMITRU
Proze cu dichis/ Dumitru Hurubă. — Târgu-Mureş: Editura Vatra veche, 2022
ISBN 978-606-9014-58-0
821.135.1

Coperta de Nicolae Băciuţ
Coperta I: ilustraţie de Florin Buciuleac

EDITURA VATRA VECHE
Târgu-Mureş, str. Ilie Munteanu nr. 29
Apărut 2022
Lector Nicolae Băciuţ

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuţ
Format 16/61x86, Coli tipo 11

ZOO DE LA SERVICIUL TEHNIC

La *operativa* de luni dimineaţa, când am informat conducerea despre stadiul raportului meu către minister unul dintre colegi a mormăit:

— Asta e aiureală, ne mănâncă disponibilizarea pe toţi!

Okei, eu am ştiut demult, apoi am recunoscut spre satisfacţia, dacă nu chiar spre veselia unora dintre colegi şi stupefacţia altora, că sunt un aiurit, care au şi exclamat repede:...

— Aha, am ştiut noi!

Totală iresponsabilitate din partea lor, pentru că nu e chiar atât de simplu. Aiureala, sau aiuristica nu seamănă cu prostia, sau muţenia din cauza acesteia! Omul, cu toate infatuările sale, poate rămâne mut din multe motive, între care şi acela, caz concret şi real, când lui Zăronea, colegul meu de la Serviciul Tehnic, estei prozee după ce a văzut decolteul doamnei secretare Profira. Aproape patru ore n-a mai scos niciun sunet articulat, doar mârâieli de motan în călduri. Zadarnic am încercat noi tot ce ştiam pentru readucerea sa în simţiri, degeaba colegul de *lăcătuşerie* i-a ras două perechi de palme – prieteneşti, a precizat el, deşi

noi am ştiut rapid că erau din gelozie pentru Marghioala de la tâmplărie – degeaba, totul, adică, totul părea pierdut… Liderul nostru de sindicat, considerând rapid că trebuia să-şi facă şi el simţită prezenţa, a început o listă cu donaţii pentru coroană, jerbe de flori o pereche de pantofi-Otheri şi o cravată de mătase naturală, noi continuând procesul de salvare a lui Zăronea, inclusiv plimbându-i pe sub nas un pahar cu whisky original dintr-o sticlă furată de la un supermarket… Însă, degeaba, absolut totul zadarnic! Evident, ştiindu-l noi fire mai sensibilă, nu am făcut glume deşănţate pe socoteala lui, ci şefa Serviciului, femeie frumoasă şi trecută prin multe vicisitudini, cum scrisese ea în *sivi*, i-a descântat de deochi dându-i apoi să bea câteva înghiţituri de apă dintr-un castronel pe care femeia noastră de serviciu îl folosea pentru Motăniciu, pisoiul firmei, dar tot fără vreun efect. Însă, cum Dumnezeu nu ne ajută când vrem noi, ci când crede el, respectiv când ultimele speranţe cad una după alta, s-a milostivit şi a trimis un înger să salveze viaţa nefericitului… Îngerul în cauză nu era sub acoperire, ci se numea Cleopatra Brâncă, economista noastră de la Biroul *Contabilitate aplicată*.

— Gata, s-a dus?, ne-a întrebat ea cu o contabilicească indiferenţă. Cât?

— Ce, cât?

— Pentru ajutorul de înmormântare…

— E doar leşinat, doamna colegă, a lămurit-o careva.

— Aha! Bietul, păru să suspine ea. Ceva resuscitare, aţi încercat?

— Păi, nu, nu prea…

— Respiraţie artificială?

— Nici, doamnă!

— Okei! Mă ocup eu, că moare naibii şi-mi strică *vechendu*!

Drept urmare, frumoasa Cleopatra, i-a făcut o asemenea respiraţie „*gură la gură*”, că în zilele următoare Zăronea a mai leşinat de câteva ori – o dată chiar la Contabilitate –, însă nu i-a mai ţinut figura cu Cleopatra... Aşadar, cum-necum, Zăronea şi-a revenit din semileşin, secretara a terminat de scris adresa după ce directorul i-a precizat cu asprime:

— Doamnă, mie să-mi foloseşti semnele de circulaţie prin gramatică, okei? Altfel ne certăm urât, urât de tot, dacă mă pricepi...

Directorul? Să se certe cu secretara?! Se ţine de glume, şefu, am gândit noi – păi, nu li se dusese vestea de amanţi ce erau?

Însă, în orice caz, mintea secretarei s-a înţepenit, fiindcă pe *fezbuc* nimeni nu folosea chestii de alea, iar învăţăturile de la gimnaziu, se pierduseră, oho!, în negura vremii. În legătură cu semnele de circulaţie prin gramatică, apăru brusc o problemă: prinsă în focul scrierii unei adrese către minister cu folosirea diacriticelor şi gata-gata să transpire din cauza efortului, ea neglijase sânii cam dezgoliţi şi odihnindu-se inocenţi şi cu nepăsătoare indecenţă de marginea tastaturii, iar de-aici toată povestea cu Zăronea... Cu toate-acestea, povestea s-a finalizat în mod fericit subtilizându-se ceva şi de la banii de protocol, astfel reuşind ca noi să organizăm o masă cu de toate începând cu aperitive cu icre negre şi terminând cu ciorbă de burtă, friptură de ied înecată într-o grasă de Cotnari şi un desert cu miros de căpşuni şi gust de ananas. Însuşi Zăronea, dintr-o pornire explicabil-whiskyană a început să fredoneze o prelucrare proprie după *Adagio* de Albinoni şi *Sârba în căruţă*, de Grigoraş Dinicu – a precizat el. Ce a ieşit, a avut un efect bizar asupra secretarei care a început să plângă cu sughiţuri atât de puternice, încât sânii au profitat de ocazie şi, în urma zguduirii, au părăsit într-o oarecare

măsură decolteul. Priveliştea n-a mai avut efectul anterior asupra colegului Zărone, el chiar atenţionând-o pe secretară:

— Doamnă, vezi că ţi-a ieşit lăptăria şi fermentează laptele…

A fost dovada cea mai elocventă despre Zăronea care, pe loc, a devenit mini grădină zoologică, adică:

— Măgar, broscoi râios (e drept că avea nişte chestii pe faţă…), ţăran de la coada boului, porc, viperă cu pretenţii, fiu de Neanderthal, animal necatalogat azvârlit în biroul nostru de intelectuali de o *pororoca* amazoniană…

Pomelnicul terminându-se oarecum apoteotic şi în forţă când secretara Profira, răscolită de nervi, a pus cireaşa pe tort şi batista pe ţambal ţipând isterică:

— Bă, Zăroane, eşti un fiu de căţea maidaneză corcită cu…! Animalul naibii!

După cât ne cunoşteam unii pe alţii, toată povestea ar fi degenerat într-o posibilă păruială, dacă n-ar fi intrat tocmai atunci pe uşă inspectorul Urencea de la *Serviciul Personal* care ne-a comunicat sec:

— În conformitate cu ultima Directivă de la Bruxelles, mâine dimineaţă toţi angajaţii *Serviciului Tehnic*, se vor prezenta la slujbă având asupra lor următoarele: fişă medicală cu analize la zi; *sivi* cu detalii; recomandare de la Asociaţia de locatari; apartenenţa politică până la al treilea grad de rudenie; copie după: actul de naştere, actul de absolvire a studiilor începând cu ciclul primar; numele animalului de companie…

— Păi, ce, întrebă careva, ne dă la export?

— Nu, vă dă directoru afară şi vrea să fie dosarele complete…

— Uraaaa!, a răcnit Zăronea căzând de pe scaunul ergonomic.

— Repede!, i-am zis Cleopatrei, încă mai poate fi salvat…

— Dă-l dracu!, a răspuns ea după ce sorbi ultimele grame de whisky din pahar. Că e numai din cauza lui – bovina!

— Poate taur, i-am replicat Cleopatrei, care m-a privit cu sinceră şi deplină compasiune.

Aproape brutal ne-am imaginat o corida aprigă şi sângeroasă în care Cleopatra era pe post de toreadoare nervos-înfocată, iar colegul Zăroane în postură de taur neputincios…

— Ehe, reflectă Cleopatra, cu voce puternică, vă înţeleg şi vă deplâng colegial la fiecare *operativă* când vă credeţi nişte…

— Am înţeles, doamna colegă şi, în semn de respectuoasă reciprocitate, interveni Zăroane, vă mulţumim, la fel…

SÂNII CLAUSTRINEI

…Adevărul e că nevastă-mea are o pereche de sâni pe lângă care cei ai Claudiei Schiffer, sau chiar a Claudiei Cardinale, sunt nişte biete ghemotoace de cârpă. Bine, eu n-am mai spus la nimeni, dar ştiu precis că din cauza lor avusese loc chiar un accident de circulaţie: un ins care traversa strada paşnic şi regulamentar, văzând prin decolteu un procent mărişor din sânii neveste-mii, a încremenit în mijlocul străzii, în timp ce unui şofer, din acelaşi motiv, îi înţepeniseră mâinile pe volan şi piciorul pe acceleraţie. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că busculada se datorase în primul rând agentului de circulaţie ale cărui braţe indicau nişte semne inexistente în Decretul ceauşist nr. 328 per 1966… Urmarea? Nevastă-mea a fost chemată la poliţie atrăgându-i-se atenţia să nu

mai iasă pe stradă în orele de vârf, cât despre decolteu, reprezentantul primăriei a spus clar:

— Doamnă, având în vedere că dumneavoastră dezechilibraţi în mod deliberat bunul mers pe carosabil şi moralul concitadinilor noştri, noi, primăria, am hotărât să… Adică nu vrem să mergem succesiv cu sancţiunile până la a vă lăsa fără loc de muncă, amendă şi expulzarea din municipiu pe motiv de comportament antisocial…

Explicaţia şi justificarea belelelor nu-mi aparţin, ele fiind stabilite de rude, vecini, prieteni şi colegi, care se mirau cum Dracu că doi oameni căsătoriţi din dragoste, să aibă repartizate atâtea ghinioane de către Bunul şi Răbdătorul Dumnezeu, pe scurt: BRD. În sfârşit, cu luatul din dragoste, mai povestim noi, fiindcă e o poveste nostimă care, cel puţin pe mine, mă amuza copios: aşa cum am mai spus şi altora, la trei luni după nuntă, nevastă-mea a născut băieţelul care – toată lumea căzuse de acord – semăna leit cu taică-său. Doar dinspre ceafă, spuneau ei, aducea foarte puţin şi cu mine… Cu acea împrejurare, soacră-mea a remarcat cu lacrimi în ochi adresându-mi-se:

— Draga mamii, vezi ce hărnicuţă-i?

Iar socru-mio, nomenclaturist feroce, în calitate de absolvent la fără frecvenţă a studiilor, începând cu clasa întâia primară, mi-a atras atenţia camaradereşte şi cu principialitate, atunci când mă interesasem cât am putut de dezinteresat, ce făcuse fata lor în ultimele nouă luni:

— Tinere, mi-a zis, nu uita că acest început de secol este caracterizat mai ales prin viteză… Cine mai are timp acum de purtat sarcina nouă luni? Îţi atrag atenţia aşa, tovărăşeşte…

În prezenţa lui şi a celor trei fraţi ai neveste-mii, am fost imediat de aceeaşi părere, ba chiar am zis:

— Tată-socrule, la noi în cartier a născut o mireasă chiar în faţa ofiţerului de la starea civilă.

După acele vorbe înţelepte, noile mele rude m-au îmbrăţişat, iar mama-soacră chiar a decretat:

— Aşa ginerică îmi trebuie!

Mie-mi spunea!

Normal, nu? Aşa că e foarte lesne de constatat ce putea să însemne un nomenclaturist înţelept şi vânjos în casa lui Corcodici Vasiliu, care eram eu şi nu-mi venea să cred. O oarecare schimbare la faţă s-a produs când le-am spus, iar nevastă-mea a fost de acord, că ea şi cu mine am trăit ca soţi în ultimii doi ani de facultate. Nomenclaturistul a executat pe loc un preinfarct, iar soacră-mea, fostă secretară de primărie municipală a fost confundată câteva zile cu „muta de la manutanţă”.

Acum însă, şi bunele şi ne-bunele sunt petrecute. Pe nevastă-mea o doare în spate, iar eu, abia eliberat de la Balamuc, cu domiciliul forţat în bucătăria Claustrinei, caut cu disperare o modalitate de a comite un asasinat. Din tot sufletul doresc să se termine odată cu această stare de ambiguitate, care domneşte atât în preajma mea cât şi în ţară, să demonstrez că pot fi un omucigător demn de aceste vremuri în care se înfăptuiesc cu succes deplin prevederile Apocalipsei lui Ioan Gură de Aur – ce Gură! Pentru că s-a ajuns la o armonie şi înţelegere desăvârşită ca nimeni să nu se mai înţeleagă cu nimeni, ura să domnească peste tot în voia ei, iar frumosul, cinstea şi omenia să fie folosite în loc de hârtie igienică, ca să nu mai fie sacrificate atâtea păduri… Deci, vreau să fiu un erou al timpului şi al neamului nostru, fără să fiu confundat cu ăla, al lui Lermontov. Şi simt că soluţia e pe aproape… Data asasinării am stabilit-o pentru marţi dimineaţa la ora şapte, respectiv când va intra Claustrina în bucătărie să ia mătura cu care dă după şvabii din bibliotecă; atunci voi comite nelegiuirea, să termin odată cu ea şi să iau din nou calea Balamucului, „unde-i cald şi bine”, vorba poetului,

mai ales pentru răufăcătorii de calibru cărora le este demonstrată dezaxarea de către avocaţi profesionişti şi nemituiţi… Eu nu zic: Claustrina e frumoasă, inteligentă, gospodină ireprosabilă, e pur şi simplu un geniu în tot ce face, ceea ce, recunosc, nu e de mine. Eu am fost, sunt şi voi rămâne o mediocritate, fapt care îmi dă o stare de echilibru moral şi chiar de împlinire privitor strict la persoana mea. Sunt un individ care nu tinde spre nimic, nu invidiez pe nimeni, nu… Singurul lucru care m-a impresionat după căsătoria dintâi a fost conştiinciozitatea cu care ambii socrii participau la învăţământul politic organizat şi frecventat de ei cu deosebită stimă şi respect, spunând citate din – scuzaţi de deranj – „magistralele cuvântări” ale… la peste 30 de ani de la moartea acestuia. Sala de curs era într-o debara ornamentată cu „planuri cincinale”, portretele lui Ceauşescu din faţă şi dintr-o ureche, două drapele cu secera şi ciocanul, un colţ de documentare şi nişte „opere complete”. Unde încăpeau toate-acestea, nu ştiu!

Claustrina? A, da: ce caut eu, Doamne!, în casa acestei femei? Cum de-am ajuns să locuiesc aici? O iubesc? A, da: iată o întrebare, şi interesantă şi importantă pentru evenimentul prevăzut de mine pentru marţea viitoare. Azi e sâmbătă, zi de toamnă ploioasă, numai bună pentru omucidere – ultima sâmbătă a unei femei frumoase. Şi ce? Altele n-au mai fost? Am iubit-o? Evident. Locuim în acest bloc de vreo şapte ani şi ceva. Ea aproximativ singură, eu la fel, mai ales după ce mi-am redobândit libertatea şi m-am concubinat cu… Trec peste momentul cu implicaţii psiho-anatomice şi corporale din ziua următoare a sosirii mele de la Balamuc, când un individ de dimensiunile lui Gulliver, vedere dinspre pitici, m-a ţinut în genunchi pe coji de nucă până a făcut dragoste cu sora mai mică a Claustrinei, Sevilia. În orice caz, după acea situaţie şi

internarea la psihiatrie, din când în când simt uşoare dezechilibrări spre partea stângă – bine că nu sunt spre dreapta, iar sânii Claustrinei şi-au schimbat dimensiunea strânşi într-un fel de corset făcut la comandă de către un tinichigiu auto… În această ordine de idei şi urmare a unui raport al agentului de circulaţie, primăria a declarat-o pe nevastă-mea cetăţean de onoare a municipiului, iar mie mi-a repartizat cu prioritate maximă un apartament construit din fonduri misterioase pe care îl refuzase un sfert din populaţia urbei pe motiv de „pereţi din chirpici” importaţi dintr-o ţară fără apartenenţă la UE. Nici pe mine nu mă interesează, aşa că l-am acceptat sub presiunea forului tutelar compus din socri, cei trei cumnaţi-halterofili şi Claustrina…

Dar va veni ziua de marţi dimineaţa şi… A, nu, nu aşa, fiindcă e prea simplu! Luni seara voi organiza o recepţie, de fapt un fel de saturnalie în cinstea zeiţei Claustrina cu participarea tuturor veniţilor şi neaveniţilor, marţi dimineaţa urmând să evaluez situaţia la dimensiunea reală. Aşa s-a şi întâmplat: cele trei ceasuri rele ale zilei trecuseră când am început să ne revenim după „saturnalie”. Eram cu nevastă-mea, Claustrina, pe recamier, încă având mintea tulbure şi am reflectat filosofic extaziat de frumuseţea ei: La urma urmei, Socrate o avea pe Xantipa, dar nu s-a gândit să devină asasin, ci s-a întrebat ce naiba ar fi făcut dacă n-ar fi avut asemenea nevastă… Acum, privind-o şi admirându-i frumuseţea, mă întreb la fel:

— Ce mă făceam în mediocritatea mea fără frumoasa Claustrina?

Ce?

Şi am uitat de asasinare…

FAPTUL DIVERS

…E o zi normală, latră turma de câini în spatele blocului, iar vecinul de la „şapte” îşi bate conştiincios şi profesionist nevasta. Copiii din bloc se joacă frumos şi cuminţi pe maidan aruncând cu resturi menajere într-un coleg de clasă legat de-un copac. E un joc nou, învăţat de la televizor, pe care locatarii maturi nu-l prea înţeleg, însă privesc plini de mândrie la proprii fii care „prind” atât de bine ce vedeau pe micul ecran. Regretă doar că vârsta nu le permite să procedeze la fel în unele situaţii reproşându-şi, în acelaşi timp, că nu erau în stare să se ţină în pas cu moda lansată de toate televiziunile… De la restaurantul de peste drum răzbat unduirile vocale ale unei cântăreţe de sezon, reprezentantă a domeniului Drumuri Naţionale, Coridorul Sud-Est European, reconvertită după trei luni de şomaj tehnic cauzat de ninsorile abundente şi lipsa de tiruri turceşti. E sfârşit de toamnă, ca un început de primăvară, că nu se vede clar din cauza smogului care staţionează deasupra oraşului, dar şi fiindcă Guvernul nu emisese ordonanţă de urgenţă pentru ca locuitorilor urbei să le fie clar că „iarna nu era ca vara”!, după remarca unui tip părăsind Restaurantul „Zigzag” în ritm de „lambadă” sud-americană ajustată cu brâul pe opt de la Caracal…

Aşadar, începuse să ningă andersenian şi ne pregăteam să aniversăm un an de când domnişoara Clarisa Borcan, în vârstă de nouăsprezece ani, jucându-se cu chibriturile, a dat foc apartamentului după ce, împreună cu iubitul ei, fiu de boschetar, celebru în cartier, băuseră o „Coca-Cola” de-un sfert în care turnaseră o jumătate de litru de coniac Metaxa, după cum rezulta din declaraţiile celor doi. Faptul în sine a intrigat şi a îngreunat foarte mult cercetările, deoarece nimeni nu a putut pricepe cum reuşiseră cei doi

să introducă o jumătate de litru de coniac într-un recipient de-un sfert… Până la urmă tânărul a recunoscut că el, în calitate de student la distanţă, i-a demonstrat fetei pe o reproducere în mărime naturală a „Lecţiei de anatomie” de Rembrandt că, din punct de vedere anatomic, biologic şi chimic orice este posibil. Cu atât mai mult în secolul XXI care „ori va fi religios, ori… Ce?

— Pentru exemplificare, a declarat el la poliţie, ne putem folosi de câteva elemente ajutătoare, cum ar fi: „Tabloul lui Mendeleev”, Legea salivării pavloviene la români, „*Jurământul*” lui Hipocrat completat la zi cu legalizarea plocoanelor şi…

— Nu! i-a retezat-o anchetatorul. Cazier ai?

— Am, dar e moştenire de familie şi n-am voie să-l înstrăinez.

— Vorbeam de cazier, i-a precizat cu asprime anchetatorul.

— Şi eu, a răspuns tânărul cu o discretă revoltă în voce.

Celălalt şi-a făcut cruce, şi i-a pus cătuşele întrebându-l:

— Când ai fost la medic ultima dată?

— Săptămâna trecută…

— Şi?

— Nu mi-a găsit nimic. Chiar mi-a zis: tinere, nu mai ai nimic, doar în zona scăfârliei se mai văd ceva urme de creier… Aş putea sta de vorbă puţin cu părinţii tăi?

— Sigur, i-am răspuns, îmi daţi voie să-l sun pe tata? Şi, frate dragă, îl sun şi…

— Nu suntem fraţi!, s-a enervat anchetatorul.

— În regulă! Deci, domnu anchetator, când a intrat taică-mi-o în birou, medicul era să cadă de pe scaun şi abia după două ore la reanimare, s-a stins – Dumnezeu să-l ierte! Doamne fereşte, n-aş vrea să se repete istoria şi cu dumneavoastră…

— Nu înţeleg, a zis anchetatorul.

— Şi eu am înţeles abia după ce am aflat că babacul e directorul policlinicii. Dar să revin la incendiu: Doamne ce vâlvătaie a fost şi ce s-a mai bucurat lumea că a ars şi cuibul guguştiucilor care murdăriseră peretele blocului de sus până la parter… Ştiţi cum arată peretele ăla?

— Nu…

— Ca o pictură de Goya…

— Da? Cred că e interesant… Ştii că, dacă moare fata, poţi fi acuzat de crimă din culpă?

— Culpa-pulpa, nu mă pricep la chestii de astea, da merită, să fie clar.

— Cine?

— Fata – e super.

— A fost. Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu ştiu exact. Contează?

— De fapt, ai violat-o înainte sau după ce aţi băut *Coca* aia?

— Pot să vă pun şi eu o întrebare?

— Zii.

— O cunoaşteţi pe fată?

— Nu.

— Pun pariu că, dacă aţi fi văzut-o în timp ce făceam demonstraţia cu „Lecţia de anatomie” a lui Rembrandt, nici dumneavoastră nu v-aţi fi abţinut…

— Adică recunoşti că ai violat-o?

— Eu?! În cazul cel mai bun ne-am violat reciproc, dar a fost un fiasco – n-a mers deloc. Am suferit amândoi ca proştii, după care ea a luat chibriturile, a căutat două lumânări şi a zis că trebuie să le aprindem în memoria a doi fraieri.

— Nu înţeleg…

— Da ce? Eu am înţeles?

— Mă rog… Şi ce a urmat după aprinderea lumânărilor?

— Nu ştiu, nu mai ştiu, fiindcă începuse să-şi facă efectul *Coca*l…

— În orice caz, dacă moare…

— Nu se întâmplă aşa ceva – e al treilea apartament căruia îi dă foc. Şi are experienţă…

— Nu înţeleg…

— Nici eu.

— Şi dacă moare totuşi? Până una-alta vei fi acuzat cel puţin de viol, iar după aceea…

Nu s-a întâmplat nimic. Clarisa Borcan şi-a revenit bine, acum are trei copii din flori şi şapte incendii provocate ca urmare a momentelor sale erotice. Şi, totuşi, doar doi copii i-a abandonat la o trecere de cale ferată unde tatăl său şi al Claustrinei evident, era picher…

PSIHIATRIA „ŢARC”

…Mă numesc Mercu Scoruşu şi fac parte din colectivul de angajaţi ai firmei mixte „Jnepenişul” s.a., cu sediul central în Capul Bermude, zis şi „Ţara vântului roz”.

Pentru evitarea oricăror confuzii şi interpretări alandala, este bine să spun, din capul locului că, adesea, din solidaritate şi patriotism local, medicul firmei noastre ne recomandă, pe baza unui bilet de trimitere, că efortului nostru intelectual-profesional i-ar face foarte bine o internare la Psihiatrie, secţia Stres de Rang Intelectual, prescriere cu care Consiliul de Administraţie, este din principiu de acord, minus informatorul Zian Bregu.

Acum, e rândul meu la internare…

Aşadar, în timpul internării mele la Psihiatria Practică, urmare a unor analize profunde completate cu nenumărate procese de conştiinţă, am ajuns la o concluzie

atât de psihosociologică, încât medicul-şef de secţie s-a băgat singur în cămaşa de forţă pe motiv de incompatibilitate accentuată în formă continuă. Este de la sine înţeles că nu toată lumea-i de acord cu această realitate, cei mai mulţi concitadini afirmând şi susţinând, pe bază de consens unanim, că nici pomeneală să fie vorba despre stres, ci despre un grup de descreieraţi transfugi aduşi la firmă cu duba jandarmeriei însoţită de motociclişti mascaţi. După lungi dezbateri pe secţiuni la ABC-ul din incinta Spitalului, membrii colectivului nostru au ajuns la concluzia că era vorba de invidie, respectiv, după spusele colegului de la Aprovizionare:

— Ce, mă? Păi, ăştia se simt jigniţi că ei nu sunt internaţi la ospiciu, ca noi…

Exact: invidioşii!

Ei, bine, vorba câtorva reporteriţe *tv*, Psihiatria, este mai bine cunoscută în folclorul contemporan al urbei sub denumirea de *Casă de nebunatici* prinşi cu arcanul, în toate sondajele de opinie ei aflându-se într-un optimist *trend* ascendent, inclusiv în cele efectuate de către unele formaţiuni politice din opoziţie care, se ştie, nu sunt de acord cu nimic – din principiu…

În scurtă vreme, după ce am avut o altercaţie verbală cu şefa Serviciului „Organizare-Distribuire”, la care a participat şi directorul comercial Carâmbu în calitate de observator din partea Consiliului de Administraţie, un studiu al meu de sociologie aplicată, a fost publicat la gazeta de perete şi pe *facebook*, fiind comentat la superlativ de *fesbukişti* de profesie. În consecinţă, dar, mai ales, pentru a nu divulga secretul de stat, am fost internat la Psihiatrie, unde am cunoscut-o pe asistenta Iogusta, care este, cred, cea mai frumoasă asistentă din municipiu, poate chiar din toate Psihiatriile ţării. Iar dacă ar fi paturi suficiente, majoritatea covârşitoare a bărbaţilor din

municipiu, s-ar interna la Psihiatrie, fie şi numai ca s-o admire zilnic pe Iogusta, în timp ce ar saliva întru frăţie cu simpaticul şi celebrul Cuţu folosit în calitate de cobai de către Pavlov.

În context general şi în plănuirea de a rezolva problema social-medicală de la *Jnepenişul s.a.*, trei deputaţi şi doi senatori au promis prin depunere de jurământ cu mâna pe revista „PlayBoy" că vor iniţia un proiect de lege special. A urmat cea mai recentă şi mai fulminantă campanie electorală în care a fost elaborat chiar un studiu privitor la extinderea Psihiatriei pe încă un hectar de teren intravilan, sau construirea unei subsecţii la maximum trei kilometri de spitalul-mamă, sau tată, fiind ilizibilă adresa-recomandare.

Şi, revenind la asistenta Iogusta, fiindcă fără prezenţa ei viaţa însăşi devine un nonsens pe Pământ: e frumoasă ca un gând răzleţ, conform inspiraţiei coşbuciene, poartă un halat mini exact cât să acopere sau să descopere strictul necesar, respectiv ceva mai sus de genunchii dotaţi cu gropiţe care se conformează constatării eminesciene: „gropiţe la orice încheieturi"… În paranteză fie spus, halatul va constitui un capitol de sine stătător în teza mea de doctorat intitulată *Efectul lungimii halatelor pentru asistente asupra psihicului internaţilor de la Casa de nebuni*. Din nefericire pentru noi, bărbaţii, ştie şi ea acest lucru. În acest context, m*ai trebuie să spun*, vorba unor alţi reporteri tv, că relaţia dintre mine şi asistenta Iogusta dăinuie de vreo opt ani şi este una intimă, una despre care ştim doar noi doi. O singură dată ne-a surprins medicul de salon drăcuindu-ne cu înverşunare şi a răcnit:

— Cum, domnişoară, nu mai avem cămăşi de forţă?!

— Ba da, dar sunt de import şi aţi zis să le păstrăm pentru situaţii speciale, respectiv pentru personalităţi politice…

— Adică? Stai, că n-am înţeles, domnişoară!, s-a interesat medicul.

— Adică pentru stafuri electorale, membrii Consiliilor de Administraţie, senatori, deputaţi şi etc…

— Da? I-auzi! A, bine şi ok! Da, dracu ni-l mai adusă şi pă ăsta aici? Ia, bagă-l într-o cămaşă nouă, da să nu fie chinezească…

— Păi, ce, dom' doctor, nu ştiu eu şmecheria? La toate cămăşile chinezeşti de forţă le-am schimbat eticheta din „Made în China" cu „Made în UE"…

— Bravo şi perfect! Că ne bagă ăştia la vreun *Brexit poll* de rămânem pe drumuri, domnişoară!

Odată instalat comod în respectivul veşmânt, am purces la investigarea fenomenului, cercetări care s-au desfăşurat de-a lungul a trei săptămâni de spitalizare pornind de la baza că totul pe această lume este subordonat unor legi pe care viaţa noastră se pliază aparent cu supuşenie, adesea chiar cu smerenie, însă ambele cazuri acoperind o altă stare moral-volitivă.

…Pentru a lămuri pe deplin lucrurile, trebuie să mai adaug că invidia concitadinilor s-a accentuat mai ales după ce s-a constatat că noi, angajaţii ffirmei „*Jnepenişul*", deveniserăm tot mai rotunjori, că purtam pantofii din piele ecologică, strălucind de văcsuiţi ce erau, cravate de mătase chinezească produsă de viermii autohtoni furajaţi cu frunze de tei, dar şi de salată de ştevie pentru viermii mai puţin ţâfnoşi, care aflaseră, *pe surse*, de o directivă UE în acest sens… Însă, ceea ce constituia obiectul unei adevărate revolte la nivel urban, erau cravatele noastre care aveau nod impecabil după un model americano-taivanez, totul terminându-se din punct de vedere al prezentării cu câte un fizic de indivizi bine hrăniţi, astfel totul fiind fixat pe retina invidioşilor într-o lumină aproape ireală şi năucitoare pentru eventualii vizitatori. Suntem

sănătoşi, trăiţi bine, după indicaţia unui fost preşedinte, azi mare *guru* pe la televiziuni aservite, adică avem ce mânca şi ce bea... Dacă suntem obezi? A, nici chiar aşa!

Fix asta trebuia să arătăm lumii: că avem de toate datorită salariilor mari, că avem case tip vile, grădini şi hectare de teren în proprietate, că, în realitate, suntem nişte îmbuibaţi, ca să nu folosesc termenul de închiaburiţi, chiar şi democratic vorbind, fiindcă n-ar da bine la imagine. Deviza noastră este: huzurim acasă – trăim modest spre pauper în societate! Ceea ce şi facem: ne conformăm principiului că modestia l-a făcut pe om Om, nu munca! Principiul nostru de bază a fost şi va rămâne pentru generaţiile care ne vor urma, obiceiul prost de a părăsi locuinţa în fiecare dimineaţă...

Între noi fie vorba, trezitul cu gândul la nesimţiţii care dorm până la orele amiezii, ridicatul din pat cu noaptea-n cap, retrăitul cu lux de amănunte a câte-un vis idiot, dar abia reuşind recompunerea din frânturi a altuia sublim, constituie un mod de a-l distruge pe om treptat, biologic şi, mai ales psihic. Iar după înfulecarea a ceva frugal, sau doar sorbitul cu lacrimi în ochi din cafeaua clocotindă, încât îţi amorţeşte limba şi cerul gurii, urmează plecarea spre serviciu. Simplu, nu-i aşa? Nu! Are loc un ceremonial anume de solemn şi impresionant pentru vecini: ieşi din casă vijelios, la jumătatea drumului descoperind că ai uitat cheile de la birou acasă. Te întorci acompaniat de recitalul propriilor mormăituri, de fapt ale unuia nu prea dus la biserică, recital care ţine până în faţa uşii unde te simţi asemenea unui viţel la poartă nouă, deoarece cheia de la yală a rămas în bordul maşinii... Etc., etc.

Aşadar, toate-acestea duc la distrugerea omului, a potenţialului de activitate a clasei muncitoare din care facem şi noi parte, respectiv colectivul nostru situat la etajul şapte al clădirii sediului *Jnepenişul*... Însă, până la

dispariţia omului-angajat, se face câte-o internare la Psihiatrie în vederea recuperării omului devenit legumă.

— Adevărul, iubiţi colegi, ne-a consolat directorul Gurgeanu într-o dimineaţă, e că nu sunteţi legume, ci epave…

Iar noi am urlat cu toată convingerea şi entuziasmul:

— Uraaaaa!

Mă rog…

…Din considerente oarecum secrete, Psihiatria este mai tot timpul aglomerată, încât, în studiul meu, câteva capitole se vor referi la necesitatea imperioasă a extinderii sale.

…În sfârşit, studiul e gata, spitalizarea e gata, iar eu gata să particip la şedinţa Consiliului Urban unde să-mi prezint studiul. Devenit brusc un externat important, am fost aşezat în dreapta primarului faţă în faţă cu dosarul din care, la primul punct de pe ordinea de zi, am scos studiul de şaptezeci şi şapte de pagini şi l-am citit…

— Hopa!, s-a isterizat la un moment dat un consilier, opreşte-acilea!

— Iară-ncepi, bă, umflatule?, interveni altcineva vrând ca vorbele sale să sune a glumă. Zi, omule, cum e cu extinderea?…

La sfârşitul lecturii, primarul a supus la vot propunerea şi, în afară de opoziţie, toată lumea a fost de acord. Un reprezentant al opoziţiei a şi prezentat un amendament la articolul şapte spunând:

— Noi considerăm că extinderea clădirii *Casei de nebunatici* constituie un abuz al colegilor de la putere şi ascunde, clar, interese personale. D-aia, în locul unei clădiri presupunând cheltuieli care depăşesc bugetul local, chiar printr-o rectificare…

— Mai concret, domnu coleg, îl atenţionă primarul.

— … Adică, noi credem că ar fi suficient un ţarc…

— Un ce?!

Dintr-odată, în liniştea deplină, s-a auzit bâzâitul puternic al unui cărăbuş făcându-le pe două consiliere să părăsească sala de şedinţe ţipând.

— Ţarc, domnilor, repetă reprezentantul opoziţiei. Costurile ar fi mai mici cu peste şaptezeci şi trei la sută…

Aşa da!

Amendamentul fiind admis cu unanimitate de voturi, îngrădirea zonei botezată ***Psihiatria* „ŢARC”** urmând să înceapă imediat ce o comisie de fezabilităţi ar fi aprobat o parte a sumei prin subvenţie externă. Din păcate, viteza cu care a fost aprobată suma respectivă, ne-a umilit, a umilit întreaga populaţie activă a oraşului:

— Adică, cum, s-a revoltat viceprimarul, ăştia ne vor urgent în cămăşi de forţă şi băgaţi în ţarc?

Supusă ideea la vot, s-a obţinut unanimitatea…

MĂREŢIA PROSTIILOR SPUSE CU TACT

Mi-au plăcut întotdeauna micile sindrofii, unde se întâlnesc familii de-o anumită condiţie socială, cu un anumit nivel de cultură generală… Este de-a dreptul fermecător să asculţi şi să participi la conversaţii în care sunt etalate cunoştinţe cu responsabilitate şi seriozitate dezarmante. Trece timpul repede şi instructiv, aflăm o mulţime de noutăţi în timp ce ai casei îşi văd de-ale lor cu atenţie şi meticulozitate pentru ca musafirii să fie impresionaţi… Cum e şi firesc, sosirea musafirilor este începutul evenimentului:

— Oho! Te salut, te salut! Bine-ai venit!… Da, cum: singurel-singurel?

— Bună, bună! Bine te-am găsit, Jenicule…

— Şi doamna ta? Şi micuţu?

— Care micuţ?

— Păi, nu aveaţi un puştiulică – recita nişte versuri formidabile…

— A, da-da: Relicelu… Momentan e la ţară, s-a dus mă-sa după el… Vin şi ei…

— Perfect! De-abia aştept să-l revăd..

— Vine-vine, e cu mă-sa…

— Ok-ok! Hei, am interzis cu desăvârşire descălţatul, da? Poftiţi-poftiţi… Oho, ce surprindere! Indrescule, tu, mă? Nu-mi vine să cred… Când aţi sosit în ţară? Parcă eraţi în Singapore…

— O, nuuu! Sunt cetăţean guinez…

— Bravo! Şi soţia? Ioana parcă…

— A fost! Mi-am găsit o guinezoaică superbă, mă…

— I-auzi! Felicitări! Şi eşti mulţumit?

— Foarte! Mai vorbim, da? M-aşez undeva, că sunt mort de oboseală…

— Hei! Ce naiba faci? Vii din lumea largă şi te descalţi? Hai, mă!… Treci în sufragerie – o mai ştii pe nevastă-mea? Ea primeşte oaspeţii mai importanţi…

— Ei, cum! Pe Maricica? Păi…

— Bine, e o chestie faină cu descălţatul… Subscriu şi te înţeleg…

— Dar să vezi întâmplare, mă, Jenicule… Organizai o mică sindrofie la logodna cu guinezoaica şi ştii cum e: rude, doi-trei prieteni, colegi de afaceri… Şi-mi zice ea: Minule, adică eu, să nu se descalţe oaspeţii, că eu fac ordine şi curăţenie fără nicio problemă. Ok, am fost de acord, deşi ea făcuse o curăţenieeeee…! Mă, Jenicule, străluceau toate, înţelegi? Şi începură sosirile – ce să-i pot opri: s-au descălţat toţi… În cinci minute, Jenicule, ni s-a umplut casa de o duhoare de picioare nespălate, încât am văzut pe faţa soacră-mii cum arată culorile spectrului solar în Guineea… Nu intru în alte amănunte, doar atât că

mireasma de picioare nespălate venea de la un văr de-al ei, luptător în nu-ştiu-ce organizaţie ultrasecretă… Aşa că, dragul meu, pentru orice eventualitate: fără descălţări!

— Am priceput… A, domnu director, Pălăvraciu! Poftiţi, intraţi-intraţi! Doamne-fereşte, cum să vă descălţaţi? Nici vorbă!

— Bine, dragă, foarte…

— Şi doamna soţie, nu vine?

— Ei, cum! Imediat e aici – vine cu văru-so vitreg…

Vitreg? Aha!, gândesc, vitreg – bravo!

— A, da: o văzui deunăzi cu unu… Treceţi în sufragerie!

— A, dar aveai şi un ficioraş, Jenică! Sper că nu-l trimiseşi la ţară…

— Nuuuu! — e pe-aici, dom' director, e pe-aici…

…Fiind toiul verii, suntem cu toţii de acord să ieşim pe terasă, că avem suficiente locuri la cele trei mese. Cu ocazia asta, am salvat-o pe soacră-mea de infarct… Doamnele servesc lichior, domnii coniac… Încet-încet se relaxează lumea, apoi se încălzeşte corespunzător pentru declanşarea unei conversaţii generale… La un moment dat, domnul director, mare iubitor de copii, mă somează: Jenică, îl vreau pe puştiulică, vreau o discuţie cu el, vreau să recite – câţi anişori are acum?

— Aproape de patru…

— Bravo! Să fie sănătos şi… şi… A, ia uite-l!

PLOPUL ŞI ROATA ROMBOIDALĂ

Mă număr printre inşii care, în anumite momente, ştiu să-şi lase imaginaţia să zburde cu nonşalanţă prin lumea celor mai normale sau chiar mai trăsnite logici. Din acest motiv, mulţi dintre cunoscuţii, colegii şi prietenii mei spun

că problema mea nu e intempestivă, ci urmare firească a faptului că arborele meu genealogic are câteva crengi contorsionate, despicate, unele chiar lipsă, ca urmare s-a şi căzut de acord că, din punct de vedere psiho-mental, precis arborele meu genealogic ar fi sub formă de plop... Ca definiţie pentru o nouă ediţie a DEX-ului pe care tot mai multă lume îl ignoră: plopul este un fel de arbore în care stau agăţaţi ciorchine, oamenii tâmpiţi, însă cu pretenţia că ar face parte din elita planetei, de unde şi expresia: mă, eşti în plop, adică, după expresia unui fost coleg, mare *anecdotolog*:

— Frate-mi-o, autopsia, rapid, fiindcă nu e totul pierdut! Ştiinţa a făcut progrese mari – se mai poate recupera câte ceva din corpul tău...

Răutate? Consolare?

Poate o combinaţie...

Am ştiut că speranţa lor a fost să-i dau în tribunal pentru simplul motiv ca să le demonstrez că am voinţă. Am! Adică suport cu zâmbet batjocoritor că povestea cu plopul şi-au spus-o unii altora cu înflorituri şi motive populare exact pentru a a-mi exterioriza naivitatea şi idioţenia într-o sală de judecată. În acest sens, s-au pus repede de acord că metamorfoza respectivă poate fi convertită în convingere, adevăr pe care l-au şi menţionat, cu trei sublinieri în două memorii către conducere, precizând şi că instituţia noastră ar funcţiona cu mult mai eficient disponibilizând unele persoane, cum ar fi domnul Luchi Bestaru...

Adică, eu.

Coincidenţă să fi fost?

Cert este că, într-o marţi dimineaţa, secretara Nucuţa – diminutiv în contrast evident cu masa ei corporală – a întredeschis uşa biroului nostru şi, cu vocea sa stentor-marţială, m-a anunţat sec:

— Domnu Bestiaru, vezi că te cheamă şefu, urjent!

— Bestaru, doamnă! Be-sta-ru!, a corectat-o un coleg.

— La mine n-are contaţie o vocală, domnu!…

Vizita la Şeful la prima oră a dimineţii, mi-a amintit imediat de vechea şi înţeleapta zicere: *fereşte-te întotdeauna de ochii şefului, şi de copita calului*, ameninţare subtilă care, transferată la noi în Birou „în interesul serviciului”, sună precum: completul se retrage pentru deliberare şi stabilirea sentinţei…

— Ai feştelit-o, Bestarule!, mă lămureşte careva din Birou.

— Fă-ţi noul testament şi vezi ce ne laşi după decapitare, mă îndeamnă alt coleg.

— Ok – bucuraţi-vă, le răspund.

…De regulă, vederea directorului nostru, instalat în funcţie pe criterii pur politice, îmi declanşează în imaginaţie apariţia unei figuri semănând perfect cu mumia *Omului din Tollund*, care, se zice, ar fi trăit în Danemarca în epoca fierului. În paranteză fie spus, mie mi-ar conveni mai mult să fiu confundat cu mumia tânărului şi celebrului faraon Tutankhamon care la vârsta de numai 7 ani s-a însurat cu frumoasa Ankesenamon…

Afurisitul!

Adevărul e că totdeauna l-am invidiat pe faraonul ăsta! Astfel că, pentru a mai reduce din invidie şi suferinţă, am comparat-o pe „frumoasa lui” cu „frumoasa noastră”, respectiv, Delira Ostroveanu, şefa Serviciului nostru intitulat cumva pompos: Aprovizionare-Prelucrări la cald-Desfacere, care ni se părea frumoasa din pădurea adormită, adormiţii fiind noi, colegii ei, pentru a nu într-a în vreun scurt circuit cu halterofilul de bărbatu-so…

— Chiar acum să intru la şefu?, o întreb pe Nucuţa.

Bine că nu are lasere în loc de ochi!

— Bună dimineaţa, să ne trăiţi, dom’ director!

— Mneaţa, Bestarule! Zii!…

— M-aţi chemat…
— Eu?!? Nucuţa!, doamna secretară!
— Poftiţi, domnu' drector…
— Nu ştiţi, l-am chemat eu pe domnu' coleg? Şi după câteva secunde: A, da, bine, lasă: mi-am amintit… Ocupă loc, Bestarule – te ascult…
— Păi… Adică, pentru ce m-aţi chemat?
— Păi! Păi, nu tu făcuşi aiureala asta de referat-propunere?
— Ba da…
— Şi?
— Nu pricep, dom' director: l-am gândit, l-am scris, l-am dat la secretariat, l-am…
— Da, dar chestia cu roata… Ştii? Îţi divulg un secret: eu am la bază învăţământ la distanţă, nu politehnica… Dar am citit referatul, l-am recitit, mi-am şi notat câte ceva, însă tot n-am priceput chestia cu… romboidala…
— A, roata?
— Da… Explică-mi, că eu n-am auzit până acum de aşa ceva…
— E o invenţie pe plan mondial…
— Eşti sigur?
— Absolut convins! Am vorbit şi cu văru-mio din Oregon…
— Oregon, sau oregano?
— Nu, dom' director, ăla e un condiment. Eu vorbeam de Oregon, un stat din America…
— Da, şi?
— Zicea văru-mio că aşa ceva nu se există în State, iar dacă acolo nu este, atunci, nu e în toată lumea!
— Ok, da convinge-mă şi pe mine la ce dracu se poate folosi o asemenea roată…
— La însămânţări…

— Cum-cum?! Doamna Nucuţa! Un pahar cu apă te rog…

— Deci, dacă aveţi timp să mă ascultaţi…

— Am – zii!

— Deci, dom’ director, acest tip de roată nu are mers rotund, da?

— Da…

— Buuuun! Aşadar, romboidala se roteşte normal dând din colţ în colţ, da? Da! în consecinţă, la fiecare hurducătură, dintr-un fel de rezervor dotat cu un orificiu adaptabil pentru oricare soi de sămânţă, special pe care este montat un contor setat în aşa fel, va cădea spre cuibul din sol doar un anumit număr de seminţe, funcţionarea fiind contorizată de un aparat care va ţine evidenţa numărului de boabe la hectar… — înţelegeţi?

— Parcă-parcă…

— Aşadar, nu se vor mai risipi boabe, iar în acest fel firma va face economii de neimaginat… Vom deveni rentabili, ca să nu mai spun că, odată brevetată invenţia, vom scoate producţie de serie, vom comercializa şi…

— Da, mi se pare interesant… Doamna Nucuţa, cheamă-i, te rog, şi pe ceilalţi în birou la mine… Iar tu, bestarule, să le prezinţi cu detalii invenţia…

— Da, desigur…

Când întregul nostru colectiv a fost de faţă, într-o linişte de cavou am explicat cu lux de amănunte totul… La sfârşit, directorul s-a interesat:

— Are cineva ceva de comentat, vreo nelămurire?

— Da, eu, a ridicat şefa Delira două degeţele de zână exilată: de unde şi cum i-a venit colegului Bestaru ideea acestei invenţii?

— De unde!, a sărit imediat cu răspunsul un coleg. Din plop, doamnă, fiindcă orice arbore genealogic în formă de

plop are toate ramurile pline de idei-invenţii, astfel că e o normalitate să…

— În această ordine de idei, zise directorul, eu propun să obţinem aprobare de la For pentru a ne transfera cu toţii în plop – ce spuneţi?

— Apoi, nu suntem deja?, se miră doamna Delira.

Chiar aşa…

CA ÎNTRE DIABETICI…

Stăteam la rând pe coridorul în capătul căruia se afla cabinetul de diabetologie a cărei uşă era drapată cu o pânză de culoare crem-maronie. Ordonaţi, gânditori şi privind spre câte ceva de dincolo de realitate, aşteptam să apară doctoriţa – femeia aceea cu nume de floare şi cu mers de cadână oriental-profesionistă. Cei mai bătrâni dintre noi, sau cu mintea coborâtă viguros spre adolescenţă în drumul ei spre mintea copiilor, o şi vedeau plimbându-li-se alături, potrivit de înaltă şi cu buze… Ah, Doamne, ce gură, ce mers unduitor-lasciv, ce şoldurele, ce ochi, ce sânişori, ce…! Umflaţi cu silicon? Da, şi? Ce contează! Le mângâi pielea roz-catifelată, îţi faci semnul crucii, îi săruţi până ce tensiunea bate cu inima la uşa infarctului şi, dacă îţi mai aminteşti numărul *smurdului*, suni. Dacă nuuuu… Da, ce putere de distrugere a raţiunii are diabetul ăsta!

…Stai la rând cu două, chiar trei sute glicemie, undeva, nu foarte departe, se conturează o formă ciudat-fumurie, iar noi ne gândim la formele de relief ale trupului doctoriţei. Fără îndoială, diabetul are ceva nervuri şi spre zona psiho-mentală, poate chiar spre… *alzheimer*!

— Doamne, ce mulţi suntem!, vorbi ca pentru sine o doamnă corpolentă cotrobăind tot mai agitată prin poşetă.

După chipul ei, se vedea tot mai clar că obiectul căutat se afla în cu totul altă parte, însă era de-o perseverenţă uluitoare. Cetăţeanul de lângă ea, poate glumind, o întrebă la un moment dat, cu un pic de exasperare în glas:

— Mă scuzaţi, doamnă, nu vreţi să vă ajut?

— Adică să-mi bagi mâna prin poşetă?, se minunează doamna.

— Da unde?, întreabă insul cu deplină seriozitate.

În clipa următoare ne-am dat seama, toţi *diabetiştii*, că am fi putut avea un filosof între noi dacă tăcea. Dar n-a făcut-o, iar doamna, cu voce uşor scrijelită, i-a atras atenţia definindu-i statutul:

— Domnule, pari om serios, dar te comporţi ca un huligan… Dumneata, crezi că eu am venit aici să mă maimuţăresc, să stau la coada asta infernală cu o glicemie de… nu contează!, desigur. Ai în minte doar aventuri amoroase, acostări de femei, poate şi de bărbaţi…

— Vă simţiţi, adică sunteţi cumva atrăgătoare din acest punct de vedere?

— Eşti un măgar ordinar! Om bătrân şi te gândeşti la prostii!

— Doamnă, dar eu nu… Adică, am glumit…

— Păi, ce, nu vă ştiu eu pe ăştia? Aşa, după cum îmi dau seama, cred că mai eşti şi homosexual! Nu ştiu şi nu vreau să jignesc regnul *homosexualilor*, dar…

— Mă scuzaţi, stimată şi destinsă Doamnă – regn aţi spus? Regn!?! se auzi întrebarea cuiva.

— Da, şi? Vă disperă că faceţi parte şi dumneavoastră din…?

— Nu, doamnă, nu! Mă mândresc…

— Stai, domnu: adică ei n-au dreptul la viaţă? Iar lesbienele, la fel! Dă-te mai încolo, adică depărtează-te de mine, că asta se cam ia…

— Aşa e, doamnă, se ia sigur, o aprobă alt diabetic. Nevastă-mea s-a culcat femeie-femeie, înţelegeţi?, iar dimineaţa s-a trezit bărbat…

— Cum-cum?!? Doamne fereşte!

— Are dreptate, reveni primul bărbat. Fix aşa am păţit şi eu: seara, lângă mine, femeie, iar dimineaţaaaa… Noroc, doamnelor şi domnilor că mi-a dat Dumnezeu un caracter puternic şi o mare prezenţă de spirit, că altfel o mierleam.

— Adică, chiar, domnule, bărbat-bărbat?

— Exact, doamnă: ştiinţa a înaintat, plus că mai e şi democraţie…

— Daaa! S-a ajuns până acolo, că iei seara o pastilă şi dimineaţa eşti cu sexul schimbat, completă o voce.

— Domnu, ţi-am zis şi te-am rugat: depărtează-te de mine, fir-ar ale dracu de… Hei, ia mâna!! E clar că e ceva cu dumneata… Bani n-am, aşa că…

— Cu mine? Păi, nu vă spusei că nevastă-mea… M-am trezit dimineaţa cu un bărbat în pat lângă mine – husar, ce mai! Avea…

— Husar?

— Da, doamnă, şi cu mustăţi de-alea speciale, răsucite – furculiţe, nu alta!

— Hai, domnule că le trânteşti, zău!…

— Pă cuvânt, doamnă! Avea o pereche de mustăţi răsucite, cu vârfuri-ac şi un barbişoooon…!

— Nevastă-ta?!?

— Am crezut că leşin. Norocul meu, noroc în viaţă!, a fost că mi-a zis, cu vocea ei natural-melodioasă: dragule, eu sunt, iubirea ta… Dacă vrei, facem şi un picuţ de sex…

— Doamne, mare ţi-i puterea!, se tângui altă voce de femeie.

— Mare, doamnă, da a dracului e şi mai şi!

— Păi, vezi că eşti nesimţit? Homosexualule! Pleacă naibii de-acilea! Auzi, ce şmecher: să mă ajute la căutatul în poşetă…! Că aşa vă legaţi de oameni… Poate vrei să ieşim la o demonstraţie pro…

— Nu vreau!

— Deocamdată – vă ştiu eu şmecheriile…

— Doamnă, dar eu nu sunt… vă jur!

— Lasă! Hei, nu te-apropia, că sun la unu-unu-doi! Să vină SMURD-ul…

— Cât e ceasul, dragii mei diabetişti?

— Diabetici, doamnă!

— Te pomeneşti că mă înveţi şi cum să vorbesc… Da nu mai vine doctoriţa aia, domnilor colegi?

— Mai sunt şaptesprezece minute…

— În regulă. Cum staţi cu glicemia, domnilor colegi de suferinţă?

— Eu n-am.

— Nici eu.

— Nici eu…

— Adică, nimeni nu are glicemie?, se miră stăpâna poşetei. Mincinoşilor! La homosexualul ăsta – hei, nu te-apropia! — mă aşteptam, dar voi…

— Ne jigneşti, doamnă!, ţipă cineva de la capătul din faţă al rândului. Auzi, fă! Io nu ştiu multe – cât zici mec, te belesc. Pun sare pe tine şi te trimit la Caraibe! Ce ai, fă? Ăla-i homosexual, noi suntem mincinoşi… Dumneata, de fapt, cu ce suferi?

— Cu capul suferă, precis!, lămuri lucrurile cineva.

— Domnu! Hei, măgarule, un singur milimetru dacă te mai apropii… Deci, n-are nimeni glicemie…

— Eu am glucometru, zise careva.

— Ce e ăla?

— Domnule, eşti un porc, măgar ce eşti! Te legi de femei…

— A, săru-mâna, săru-mâna, doamna doctor!

— Sunt domnişoară!… Toţi sunteţi pentru cabinetul meu? Peste cinci minute, intră primul…

De fapt, care era primul? Se porni o vânzoleală şi îngrămădeală spre uşa cabinetului, draperia fu sfâşiată şi călcată în picioare, iar uşa cedă şi ne trezirăm aproape de tot de doctoriţa care, rămasă într-o pereche de chiloţei tanga, amuţi blocată de privirile noastre de coioţi hulpavi.

…Ca din pământ, apăru asistenta care lămuri situaţia:

— Aici e cabinet de psihiatrie – diabetologia e următoarea uşă…

— Şi noi? Diabetici sau alienaţi?, întrebă careva cu veselie în glas.

— Şi una şi alta, i se răspunse.

— Serios, mă? Mă bucur de cunoştinţă: profesor universitar doctor Dedea Potângă…

— Doctor în ce, domnu? Dacă nu vă deranjează…

— În… Imediat, imediat, să-mi verific diploma… Na, că mi-o uitai la… La? Pfui, Doamne!…

A DOUA REVENIRE LA… NORMAL

Sunt proprietarul unui nume ciudat, spectaculos şi cu priză la lume: Scăfârlie Bandrasculă. În afară de asta sunt un anonim cunoscut şi apreciat că nu ies în evidenţă cu nimic fapt care a fost apreciat mereu. M-am căsătorit cu o transfugă din Nairobi de la care mi-am împrumutat şi numele. Şi totul a funcţionat perfect în viaţa noastră din toate punctele de vedere. Ea era frumoasă şi inteligentă,

eu sentimental şi permanent îndrăgostit, mai ales că un fost coleg şomaj m-a atenţionat:

— Vericule, femei frumoase şi inteligente sunt rare – ai grijă!:

În orice caz, de la înălţimea unei jumătăţi de secol de viaţă, totul părea să fi apucat pe un făgaş bine dimensionat şi suficient de solid pentru a nu reacţiona la seisme sentimentale. Cu atât mai mult că, în urma divorţului de prima nevastă, scăpasem, în sfârşit, de o convieţuire purtată ani de zile în spate şi în suflet ca pe un blestem. Şi eu şi ea ne cramponasem de un ceva cu mult mai vulnerabil decât ne puteam noi închipui, decât ne venea nouă să credem. De fapt, nici nu cred că stătusem vreodată să analizăm ce se întâmpla de-adevăratelea cu noi şi de unde naiba pornea răul care ne măcinase atâţia ani de zile. Orbecăisem prin viaţă alături, oftând din când în când, revoltându-ne sau certându-ne într-un ritm din ce în ce mai accelerat însă. Iar în una din zile, la finalul unui conflict condimentat cu mahalagisme de ultimă speţă, care scosese pe palier majoritatea locatarilor, ea sau eu, nu mai ştiu care, am pronunţat cuvântul „divorţ"; însă nu ca de obicei, ci cu patimă, hotărâre şi, cred acum, ca o răzbunare deplină şi definitivă. A fost mai uşor decât ne-am fi aşteptat: copii nu aveam, lucrurile şi tot ce credeam noi că ne unea în căsnicie, era o falsă impresie. Am convenit că eram doi oameni raţionali şi chiar intelectuali, drept care am considerat absolut nepotrivit să facem tărăboi pentru un obiect sau altul. Am împărţit totul în cea mai perfectă ordine şi disciplină, trăind parcă sentimentul unei descătuşări. Evident, vecinii – care ştiuseră cu mult înaintea noastră că vom divorţa – se transformaseră în adevăraţi „arguşi" şi stăteau, sărmanii, mai mult pe scări, prin faţa sau prin spatele blocului ca să nu le scape spectacolul de gală: finalul unei căsnicii de aproape un

sfert de secol. Regret, dar nu le putusem oferi mai nimic. Apartamentul l-am vândut unui angrosist care nu ne-a întrebat cât costă, ci când îl putem elibera. Deci şi din acest punct de vedere lucrurile merseseră strună. Am crezut de vreo câteva ori, văzând cu câtă viteză se derula totul, şi cât de armonios, că însuşi Dumnezeu prin cumsecădenia şi înţelepciunea sa participa nemijlocit la un eveniment cu care, în principiu, nu era de acord. Dar, probabil, prefera şi El răul scurt al unei despărţiri decât păcatul lung al unor interminabile neînţelegeri. După vreo lună de zile nici nu am mai întâlnit-o pe fosta nevastă, un vecin binevoitor spunându-mi că o văzuse cu un tip foarte bine (întotdeauna aşa se întâmplă…), într-o maşină decapotabilă din care te asurzeau ritmurile bănăţeano-sârbeşti atât de viguroase, acaparatoare şi de pline de patos folcloric… Şi mă privea cu atenţie să vadă cum mă învineţesc de invidie. Eu! Păi, în clipa aceea am avut un moment de nebunie şi cred că am iubit-o cu adevărat: bine, sărmana, că scăpase de mine şi bine că acceptase să mă scap de ea. Era un înger de femeie, nu? Şi brusc m-am simţit extrem de bine, poate chiar fericit – deşi această noţiune mi-a produs de fiecare dată neîncredere – devenisem cu adevărat liber, puteam acţiona exact cum şi cât mă ducea mintea. Şi unde mă putea duce în altă parte decât la sloganul strămoşesc: să-mi refac viaţa? — sintagmă idioată, de altfel, fiindcă, dacă ne gândim câtuşi de puţin, au dispărut în timp câteva elemente esenţiale care ţin de fizionomie, psihic, biologic, fiziologic, sexualitate… Mai puteam vedea eu lumea cu ochii celui care şi-a făcut o dată viaţa? Trecuseră anii, buni-răi cum fuseseră şi nu era vorba despre o bandă magnetică, o casetă video sau alt mijloc, oricât de sofisticat, de a readuce, de a retrăi nişte ani, nici măcar nişte momente. Deci, refacerea vieţii e o amăgire pentru oamenii creduli şi

cam tâmpiţi. Pe de altă parte, refacerea ar fi însemnat reluarea întregului şi nu pe felii convenabile, ceea ce, să fiu sincer, nu mi-ar fi convenit deloc. Preferam să fiu bătrân şi singur – vorba poetului – decât tânăr şi să iau prostia de la capăt, să suport cu frică de Dumnezeu altă fiinţă zănatecă, prefăcându-mă mereu în faţa rudelor, a lumii în general, că lucrurile merg bine, iar căsnicia noastră poate constitui exemplu de mariaj. Să o facă alţii! … Mă simţeam bine şi liber. Nu mă mai întreba nimeni nimic, nu trebuia să răspund la întrebări aberante, nu trebuia să dau socoteală pentru fiecare leuţ cheltuit – nimic… Se lăsase liniştea peste existenţa mea până atunci atât de zbuciumată. Ursitoarele rele îşi făcuseră harakiri de ciudă, în timp ce, cele bune, îşi reintrau încet în drepturi. De-aş fi fost puţin mai concesiv, aş fi putut spune că eram chiar fericit (totuşi), dar îmi era şi cam teamă să nu sperii binele care dăduse peste mine, un bine absolut normal, dar de care fusesem atâţia ani frustrat. Din vina mea, evident, pentru că Dumnezeu nu te ia de mână să-ţi spună:

— Mă, eşti tâmpit? Nu vezi că ai dat-o în bară?

Nu. Stă şi El şi se miră că această creatură, Omul, eu, în cazul de faţă – o făcuse după chipul şi asemănarea lui. Pe dracu! Nici urmă de aşa ceva. Chiar şi cele zece porunci erau încălcate fără nicio remuşcare de indivizi care mergeau la biserică, se rugau cu aparentă conştiinciozitate şi evlavie, dar trăgând cu ochiul la cei din preajmă să vadă cum erau îmbrăcaţi, cum se aşezaseră în genunchi… Sau cum de veniseră la biserică ei, care, fuseseră atei convinşi, ba mai ocupând şi funcţii prin fostul partid comunist; sau se mirau pur şi simplu cum de nu-i trăsnea Dumnezeu pe aceşti nelegiuiţi care arătau, totuşi falşi în ipostaza oii rătăcite şi cam căpiate întoarsă la turmă. Era un spectacol ridicol şi, în acelaşi timp, jalnic să-i vezi, dar şi, sigur,

revoltător pentru creatorul însuşi. Deşi se pare că pe El nu-l mai prea interesa chestiunea şi micimea omenească de-o vreme încoace, zburdălnicia homo-sapienşilor prin şi printre opreliştile transmise de El prin fiul său şi ajustate ameninţător de evanghelişti, mai cu seamă de apostolul Pavel, devenind doar un fapt divers. Poate că era adevărată zicerea că, pentru ultimii treizeci de ani ai secolului şi ai mileniului, lăsase omenirea pe mâna preaprimitorului Scaraoschi, ţinând seama că toate se desfăşurau în conformitate cu previziunile Apocalipsei, existenţa planetei tinzând spre un haos desăvârşit, în perfectă armonie cu ideologia belzebutiană. Această constatare nu era prea optimistă şi, ca atare, impunea o anumită accelerare a… refacerii vieţii mele pentru a intra din nou în rândurile lumii bune şi cu frică de Dumnezeu, cum mă tot dăscăleau toţi, prieteni şi cunoscuţi, colegi şi rude, de parcă burlac fiind, le-aş fi adus importante prejudicii morale şi le-aş fi uzurpat tronul demn al fidelităţii depline. Sau, mai ştii? Poate că mă simţeau ca pe un fel de pericol-eminenţă cenuşie planând donjuanesc pe deasupra armonioaselor lor căsnicii, dar cu precădere ameninţând buna înţelegere în familii şi fidelitatea frumoaselor şi castelor soţii. E o simplă bănuială care gâdilă, însă, orgoliul meu de mascul, pentru că, în realitate, lucrurile nu stau deloc aşa; eu îmi iubesc aproapele exact cât îmi dau voie cele zece porunci care, între altele fie spus, retează orice pornise spre desfrâu: „Să nu preacurveşti”, adică să nu depăşeşti o anumită limită a curviei; „Să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui – în cazul în care eşti homosexual, nici roaba lui, nici boul lui, măgarul lui…” – nici măcar măgarul! Deşi partea cu boul şi măgarul, sună cam dubios, însă nu are acum rost să intrăm în cine ştie ce detalii biblice. Cert este că eu înţeleg perfect situaţia, fiindcă, după divorţ, m-am deşteptat extraordinar de mult,

văd lumea cu alţi ochi, aşa că, bineînţeles, nu voi mai face greşeli majore. Sunt din ce în ce mai convins că Providenţa îmi va îndruma paşii şi mintea numai spre bine, având în vedere că perioada de verificare a probităţii mele morale trecuse, o trecusem cu brio…

Deci:

Aşteptând într-o dimineaţă să deschidă la marketul din colţul străzii, la un moment dat descopăr la capătul privirii mele o vietate. Nu înaltă, nu scundă, nu grasă, dar nici prea slabă, blondă, cu ochi albaştri care, în paranteză fie spus, mi s-au părut ai unei viţele înţărcate în ziua precedentă. Era limpede ca lumina Farului din Alexandria că vietatea tânjea după ceva; am bănuit, dar nu intru în amănunte de prisos. M-am apropiat, n-am zis nimic de timp, nu am întrebat-o dacă e singurică, nici cât era ceasul – nuuu, ci pur şi foarte simplu, ca de la bărbat la bărbat, fiindcă din punct de vedere al fumatului femeile sunt mai bărbaţi decât oricare mascul dependent de iarba dracului. Bine, las şi amănuntele astea şi, în concluzie, i-am zis:

— Nu cumva aveţi un foc? Că mi-am uitat bricheta…

Orice femeie, oricât ar fi fost de îngustă la minte, şi-ar fi dat seama că întrebarea mea ascundea oarece interes, iar cea din faţa mea a crezut la fel, însă a răspuns cu eleganţă:

— Ba da – aveţi şi pentru mine o ţigară?

Ce v-am spus? Dar, domnilor, vă jur liniştit că avea vocea Mariei Callas pe vremea Bolero-ului lui Ravel, voce pe lângă care glasurile îngerilor puteau să semene cu răgetul Măgarului lui Buridan tocmai sosit la celebra bifurcaţie de drumuri unde şi-a dat obştescul sfârşit – să păstrăm un moment de reculegere… Drept care am gândit, în şoaptă, ca să nu-mi intre destinul la idei: poate că asta e refacerea vieţii mele. Am privit-o cu o nuanţă de interes în plus, am încercat să pătrund dincolo de

aparenţele clar-pozitive şi, intimidat-adolescentin, am gângurit, totuşi, o întrebare mai decisivă:

— Îmi daţi voie să fumăm împreună?

Ne-am aşezat pe banca din faţa *marketului* şi am început să pufăim cam la fel de pătimaş, dar fiecare cu gândurile lui. Ale mele erau simple, aproape rudimentare, reduse la întrebarea de importanţă capitală pentru mine: s-o atac sau să n-o atac? Era eminamente necesar, cu atât mai mult că folosea un parfum distrugător pe o rază de cincizeci de metri pătraţi, de senzual ce era, iar buzele ei frumoase şi bine garnisite cu ruj îmbiau la un sărut suficient de lung pentru a lăsa marketul fără clienţi cel puţin un sfert de oră. Diferenţa nefiind mai mare de şase-şapte ani după calculele mele estimative, mi-am făcut cruce cu limba pe cerul gurii şi am declanşat marele asediu pentru refacerea vieţii mele:

— Nu vă supăraţi: soţul dumneavoastră e canibal?

Sper că aţi înţeles subtilitatea mea psiho-socio-filozofică…

Întrebarea i-a produs un şoc destul de puternic, aşa că foarte greu a reuşit să articuleze două cuvinte:

— Nu, de ce?

— Fiindcă, dacă ne vede pe amândoi stând pe bancă, ne mănâncă. De vii…

— N-am soţ – ieri am terminat divorţul…

Dacă aş fi auzit concomitent trâmbiţaşii din Apocalipsă, istericalele neveste-mii când îi cumpăram flori plus urgia unei tornade, toate ar fi fost un vax pe lângă zguduirea moral-sentimentală care mi-au produs-o cele două cuvinte. Acum se punea problema dacă s-o atac în continuare pe flancuri sau frontal. Am optat pentru ultima variantă şi, după ce i-am prezentat cu lux de amănunte autobiografia, i-am zis ca să mă dau important şi deştept:

— Cam acesta ar fi pe scurt *curriculum vitele* meu…

Pentru că autobiografie suna vetust şi se simţea o adiere de comunism.

Între două pale de fum mi-a prezentat şi ea curriculum-ul propriu. Am descoperit că aveam o mulţime de puncte comune: divorţaţi amândoi, soţul ei beţiv, microbist şi curvar, nevastă-mea, rea, incultă şi avară; soţul ei din familie compromisă – un violator de octogenare, doi hoţi de buzunare şi o soră cam prostituată… Fosta mea nevastă era dintr-o familie şi mai compromisă. Uf, bine că noi eram amândoi integri din punct de vedere moral, social şi juridic. Am respirat uşurat şi am dat atacul final:

— Auzi, doamnă: ştii ce am hotărât? Hai să ne unim vieţile!…

Ne-am dat mâna, am mers la un butic şi am băut fiecare câte trei beri – plătite de mine – chestie care m-a impresionat vizavi de cantitatea de bere pe cap de femeie. Iar după câteva zile… După câteva zile bâiguiam fericiţi câte un „da” viguros în faţa ofiţerului stării civile care privea la noi ca la nişte cranii de Cro-Magnon găsite într-o dimineaţă sub pernă.

Din punct de vedere logic, uman şi social, încheierea acestei povestiri ar trebui să sune cam aşa: şi au trăit împreună până la adânci bătrâneţi având de la bunul Dumnezeu prunci frumoşi şi cuminţi… Aiurea! Sfârşitul sună aşa: după trei săptămâni am hotărât să divorţăm, eveniment de la care vom comemora în această vară doi ani, iar procesul de împărţire a bunurilor continuă cu martori, cu ţipete şi expresii care amuţesc nu numai asistenţa ci şi completul de judecată. O doamnă judecătoare, blonduţă şi cu trei cruciuliţe patriarhice atârnând senzual printre o pereche de sâni ceva mai viguroşi decât ai Pamelei Anderson, a jurat cu mâna pe Constituţie că ea n-a mai auzit asemenea trivialităţi. Dar cine a obligat-o să vină la procesul nostru? Însă avocatul

meu, om cu experienţă şi cu figură nurnberghiană, simţind că m-a secătuit de bani, mi-a promis solemn că nebunia procesului nu va dura mai mult de doi-trei ani dacă-mi vând apartamentul şi ce mai am prin casă…

— Of, Doamne-ajută!

În orişice caz, când totul se va termina, pentru binele şi echilibrul umanităţii, îmi voi reface viaţa, fiindcă aşa nu se mai poate…

AŞADAR…

N-am fost, nu sunt şi nici şansă de-a fi un bărbat chipeş nu există, aşa că m-am consolat de mai mult timp cu ideea şi chiar încep să mă simt din ce în ce mai bine şi mai important ca unicat în sluţenie… Adesea mă privesc în oglinda din baie minunându-mă cât de greu i-o fi fost Creatorului să găsească o imagine atât de perfect-pocită pentru o oaie din turma lui, deşi sunt repede conştient că voinţa, imaginaţia şi forţa sa sunt incomensurabile, iar dorinţa de a nu-şi compromite turma l-a dominat desigur. În paranteză fie spus, n-am priceput niciodată de ce târla Domnului este etichetată de „oi” când, cel puţin în ultima vreme, adică de vreun mileniu-două încoace, turma Păstorului ceresc e plină de berbeci, aşa cum rezultă din principiul înţelept al mătuşii mele, Mary Cheese, (pe româneşte, Mariţa Brânză…), domiciliată în *Trafalgar Square* din Londra, care nu uită, în orice conversaţie despre familie şi soţ, să spună:

— Bărbatu-mio, dragii mei? E un berbec şi numai respectul pentru cuplul nostru respectabil şi respectat, mă mai ţine lângă el.

Cum-cum? Tuşa Mary, despre care am spus la ai mei cândva:

— Ce frumos arată moralitatea pe post de Tuşa Mary!

— Eşti un prost, m-a lămurit vară-mea Serafina ce e cu mine.

— Da?, i-am răspuns, mersi mult! Te iubesc, fiindcă-mi pari Venus Williams şi aş face cu tine un dublu mixt, încât ar sta pisicu-n pistil!

— Eşti şi măgar!

În orice caz, Tuşa Mary, pronunţa acest adevăr despre „berbecul ei” privind cu dispreţ şi aroganţă englezească în jur, mai ales către mine, dacă mă aflam pe-aproape, deoarece, cândva, am întrebat-o:

— Tuşică, unchiul *Sir* avea coarne berbeceşti şi înainte de căsătorie, sau i le-ai montat matale după...?

Aţi văzut? Slut-slut, da mă duce mintea la ce nu trebuie!

Întrebarea a rotunjit binişor statutul meu nu numai ca fiind cea mai slută prezenţă dintre toate neamurile familiei, ci şi aceea a unui idiot imposibil de recuperat. Ce e drept, şi pe mine m-a dezgustat profund subiectivismul său, aşa că anul trecut, când a venit acasă în România cu *„Sirul”* său, i-am servit-o arătându-i fotografia verişorului meu din Madagascar, ins cu faţă de Tutankamon îmbălsămat şi cu privire de urangutan scărpinându-se visător pe burtă de râie căprească. Deci, uraaaa!, nu eram singura caricatură din neamul rogojenilor...

...Plecată din ţară imediat după ’90, Tuşica Mary a ajuns în Irlanda, apoi în capitala Angliei unde a fost cu greu scoasă din cătuşele poliţiei de către un „sir” cu aspect de neamţ *esesist* pe jumătate mut, fiindcă purta o fustiţă care-i acoperea greu şoldurile şi fesele-ispititoare. Fără îndoială, vestmântul şi fesele fuseseră adevăruri-argumente suficient de solide din moment ce s-a sesizat din oficiu până şi sobra şi *încăciulata* poliţie londoneză plus vreo doi-trei *scotlandyardezi* sub acoperire, după cum s-a lăudat Tuşica în faţa ciurdei de consăteni veniţi să participe la... conferinţa sa de presă.

Revenind la oglinda din baie şi nu numai: *okei*, până la urmă Divinitatea s-a descurcat relativ onorabil, având în vedere posibilităţile sale tehnico-estetice, chiar cu profesionalism, aş zice, însă cred că şi Scaraoschi a prins un moment de respiro al Ziditorului şi şi-a vârât coada-măturoi în compoziţia pentru ultimul retuş fizionomic. Deoarece, din punctul meu de vedere, nimic nu se face fără el, şi nici nu sunt sigur dacă, fără procentul lui de prezenţă în tot şi în toate, nu s-ar dezechilibra rău lucrurile, tătucul pământ luând-o razna şi sfârşind-o într-o gaură neagră din Nebuloasa în care supravieţuim cu îngăduinţa Uniunii Eteriene (de la *eter)*. Fără a-l supăra, sper, pe Domnul, cutez să cred că există o convenţie bilaterală, poate chiar reciproc avantajoasă de conlucrare între Dumnezeu şi Diavol în orice a existat, există şi va exista pe lumea asta. De-aceea, consider în continuare că e total greşit să fim exclusivişti acuzându-l pe Antichrist de tot ce se petrece rău în viaţa fiecăruia, fiindcă nimic nu se întâmplă fără vrerea, acceptul şi puterea dumnezeiască. În această ordine de idei, de ce n-am crede că există situaţii când Atotputernicul cerului şi-al pământului pare a conversa cu Antichrist:

— Alo! Lucifere, tu eşti?

— *Yes*, Luminăţia Ta, eu!

— Ok! Uite, mă gândii că în chestia asta să-ţi dau gheară liberă...

— O, Doamne, cât de darnic eşti! Mersi mult pentru dreapta-ţi înţelepciune şi bunătate!

— Okei-okei, dar asta nu înseamnă că nu vei ţine seama de voinţa mea...

— Păi, cum altfel, Prealuminate! Normal că îţi voi respecta cu sfinţenie vrerea. Ţi-am ieşit eu vreodată din cuvânt?

— Ştii ce, Întunecime, cred că ar veni răspunsul, să nu mai vorbim despre asta, că uite, fiu-mio se tot plânge pentru scăderea numărului de oiţe...

— Oiţe, Prealuminate? Să ştii că multe dintre ele au devenit capre, iar masculii berbeci căpiaţi! Iartă-mă, Doamne, dar unora le-ai dat învoire să se cloneze, iar clonele s-au transformat în politicieni şi...

Şi aşa se şi petreceau lucrurile: rar, foarte rar exista ceva fără ca Diavolul să nu-şi fi vârât codoiul, cum spune cu convingere un coleg de serviciu.

— În orişice caz, voi da dispoziţie echipei mele de draci să fie discreţi, Luminăţia ta, cât mai discreţi...

Adevărul e – după umila mea părere de păcătos, slut şi cârcotaş – că, în peste nouăzeci şi nouă la sută de situaţii, Diavolul nu s-a ţinut şi nu se va ţine de cuvânt, sau nu o va face în totalitate, pentru că şi-ar ştirbi personalitatea. O legendă biblică spune că diavolul poate lua nouăzeci şi nouă de înfăţişări, aşa că, oricum, este foarte greu de depistat într-o reuşită sau alta... Empiric vorbind, în cazul meu, lucrurile sunt dovedite de realitate, o realitate care înfiorează, de-aceea, de multă vreme, nu mă mai miră faptul că, inclusiv rudele cele mai apropiate, mă ocolesc de parcă aş fi apărut sub formă de arătare din vreun *thriller* american, nu numai din cale-afară de urâtă, ci şi posesoare mărinimoasă a tuturor bolilor groaznice de care a suferit lumea de-a lungul veacurilor. Nu e nicio exagerare, spre nemulţumirea şi chiar disperarea multora, după testele complexe şi inutile ordonate de ministrul sănătăţii, n-am nimic, în afară de o sănătate robustă pentru care sunt invidiat consecvent şi conştiincios inclusiv de Tuşica Mary, care exclamă cu nedumirire către Mama:

— Mai trăieşte ăla, al tău?

Niciodată nu m-a dus mintea să pricep cum de, într-o sintagmă din cinci cuvinte, poate încăpea atâta dispreţ...

Desigur, nu e singura persoană care... însă, are vreun rost să dau nume? I-aş înrăi şi mai mult pe cei cărora, oricum, le sunt cel puţin antipatic, ceea ce, în fond, nu mă deranjează. Aşadar, ştiu cum arăt, ştiu că prezenţa mea sperie, ştiu că nicio femeie din lume nu m-ar dori în pat alături de ea, ştiu că mi s-a dat funcţia de psiholog tocmai pentru a putea fi izolat singur într-un birou, ca să nu rămână firma fără salariaţi la vederea mea, ştiu că... O, Doamne, ştiu atât de multe, încât – aşa cum spun toţi idioţii profesionişti, care le ştiu pe toate – viaţa mea poate fi subiect de roman, însă, spre deosebire de ei, eu nu sunt imbecil, ca să fac afirmaţii fabuloase, iar acest adevăr, este, şi el, greu de suportat. Aşadar, viaţa mea nu e un roman, cel puţin până când scriu aceste rânduri, poate mai încolo, fiindcă, în ceea ce priveşte întregul curs al vieţii mele a fost unul anost, eventual o caricatură al cărei autor şi-a arătat lipsa perfectă de talent. Uimirea multora este că, deşi arăt cum arăt, demonstrez că am suficientă minte şi cultură generală ca să nu mă fac de ruşine în orice situaţie. De-aceea, nu pot pricepe de ce se crede, în general, că un om urât trebuie să fie şi subdezvoltat mintal, aşa cum, alt exemplu, un om cu o infirmitate fizică oarecare, are şi mintea atrofiată – cum cred destui. Iar atitudinea lor faţă de un asemenea individ, este în consecinţă. Ei, uite, anunţ oficial şi cu deplină responsabilitate, că nu sunt subdezvoltat mintal, că am sentimente şi trăiri interesante faţă de o situaţie sau alta, că ştiu ce am de făcut la serviciu, îmi cunosc bine, dacă nu chiar foarte bine profesia şi oricând pot face o demonstraţie că Freud, Jung, Adler şi încă vreo câţiva, mi-au fost foarte buni dascăli! Nu cred că i-aş face de ruşine şi nu mi-e teamă să particip la un test legat de domeniul meu profesional... Din această cauză, şi pentru că duc o viaţă de ins temător de societate trăind într-o izolare greu

de înţeles, sunt destui cei care mă consideră un infatuat, un ins cu care cel mai bine-i să nu ai de-a face deloc. Adică, nici în bine, nici în rău... Însă, cei mai mulţi, cred că fiind conştient de sluţenia mea, mă ascund de lume pentru a nu mi se cunoaşte în totalitate *şi* măreţia prostiei...

Şi mai trebuie să mărturisesc sincer şi în deplinătatea facultăţilor mintale – pretind eu – că, privindu-mă uneori cu înfricoşare în oglindă, arăt a om cumva nătâng. Aceasta, probabil, şi pentru că, toată viaţa, de mic, am considerat o grămadă de lucruri inutile, create în urma unui efort prostesc. Aici se cuvine să spun cu aceeaşi sinceritate, că am fost şi rămân unul dintre marii şi profesioniştii leneşi ai planetei. Adică, aş putea să spun că mă pricep să lenevesc atât de bine, chiar ştiinţific, încât pot spune că este vorba despre o stare imposibil de realizat de neprofesionişti. Culmea e că nici nu o spun cu timiditate sau cu oricât de mică jenă, ci cu aroganţă, cu acel sentiment al mândriei de a fi altfel decât alţii. Cândva chiar am afirmat, cu toată seriozitatea că, dacă s-ar da salariu pe lenevie, cred că, în sfârşit, mi-aş permite să huzuresc mulţumit că beau ceaiul din cana întinsă de mâna delicată a unei gheişe împrumutată de la Tuşica Mary. Ceea ce încă nu stăpânesc cum aş vrea, este ştiinţa de a nu face nimic fără să obosesc şi, mai ales, fără să simt plictiseala. Ştiu că nu e imposibil, dar e greu, foarte greu – spun din experienţa de amator. Dar perfecţionarea continuă!... Un argument în plus pentru cele afirmate până aici, este următoarea întâmplare: după prima zi de serviciu – este adevărat, un loc de muncă extrem de greu, am calculat şi recalculat ca nu cumva să fi fost vreo eroare, cam câţi ani, luni, săptămâni, zile mai aveam până la... pensionare. Evident, rezultatul a fost distrugător pentru conştientul meu hărţuit de idei boematice. Paradoxal, această stare, total diferită de altele, nu s-a atrofiat deloc

odată cu trecerea anilor, dimpotrivă, au fost situaţii şi perioade când s-a acutizat consolidându-se spre… perenitate.

Eh, paradoxuri existenţiale, pe care le înghit tăvălite în ulei de ricin… Dar sunt de acord, fiindcă privindu-mă în oglindă, adeseori după ce îmi reuşeşte o gândire cât de cât logică, consolidată cu fierbetonul unor idei, am impresia că mă priveşte o făptură cu gând să fie fericită.

Însă, ce dramă se citeşte pe faţa ei, ce dramă când o întreb pe Tuşica Mary:

— Mă mai iubeşti?

— Du-te naibii!

— Mersi-mersi – complimente de la soţul tău, berbecul încornorat…

Ca să se ştie cât de rău pot fi dacă vreau…

INADVERTENŢE…

Trebuie să mă gândesc bine, trebuie să analizez, să-mi analizez situaţia şi viaţa. Şi nicăieri nu o pot face mai bine decât… Mă aşez pe Canapea, iar scârţâitul ei sună destul de clar a dojană, dar şi a solidaritate. Are dreptate: nu trebuie să iau hotărâri pripite nici într-un caz, cu atât mai mult că n-am simţit niciodată vreo chemare spre acte de eroism – să mă pomenească lumea!, cum zic unii. În ce mă priveşte, i-am respectat şi venerat în egală măsură, atât pe martirii neamului, ca un bun patriot ce sunt, cât şi pe cei ai neamurilor: doi fraţi de-ai mamei, care au trăit, spre mirarea bunicilor şi stupefacţia tuturor, sub papucul nevestelor până la adânci bătrâneţi. Frumos exemplu de dragoste, dăruire şi sacrificiu, însă eu, cu tot respectul pentru ei, nu voi merge până acolo, încât să le urmez

calea, fiindcă am şi eu limitele mele. Pe de altă parte, nevrând să respect ordinul de a pleca în Munţi, nu vreau să apelez la clemenţa justiţiei care, de ce să nu recunoaştem?, pe lângă fapte bune, care-au rămas în istoria ei şi a lumii, a comis şi destule judecăţi reprobabile de-a lungul timpului, chiar dacă nu a fost clima atât de fierbinte ca la acest început de secol şi de mileniu. Nu voi exemplifica decât în trecere dramele, edificatoare, ale celor vreo cinci Marii (Maria, mama lui Isus, Maria I Tudor, Maria de Medici, Maria Antoaneta, Maria Tereza), care au zguduit lumea în anumite perimetre geografic-european-asiatice, Marii a căror soartă, într-un fel sau altul, a fost influenţată de justiţie. Să nu mai vorbim de cinismul Pilatului din Pont care a crezut că o simplă spălare pe mâini l-a scos din culpa de a-l fi judecat pe Fiul lui Dumnezeu şi al Fecioarei Maria; să nu mai vorbim de prosteasca şi la fel de nelegiuita condamnare la moarte în anul 399 (i.Hr.) a filosofului Socrate; la fel şi atunci când aducem vorba despre Galileo Galilei, de Giordano Bruno ş.a., precum şi de condamnarea la ani grei de puşcărie a unui salariat care, la înţelegere cu frumoasa nevastă a inginerului-şef, a vizitat-o într-o noapte, femeia rămânând gravidă, iar el fiind condamnat pentru violare de domiciliu şi furtul a unui milion de euro. În acest fel, onoarea familiei a fost salvată, iar populaţia Bucureştiului a crescut cu un pruncuţ blond, cu ochi albaştri, fiu al unei mămici fericite şi a unui tată negru ca dohotul. Prin extensia ideii, şi în consecinţă, nu vreau ca istoria gafelor justiţiei să cuprindă şi soarta economistului Emon Cotriciu, eu – n-ar fi onorabil nici pentru ea, nici pentru mine – aşa că îmi voi rezolva problema vieţii (sau a morţii...) fără a mai apela la nimeni, nici măcar la justiţie pentru a mă proteja împotriva abuzului de a fi detaşat (de fapt, expediat din Bucureşti) cine ştie pe ce coclauri. Între altele fie spus, nu prea sunt

umblat prin ţară, aşadar, în faţa hărţii, nu e de mirare că arăt cu vrednicie, aroganţă şi suficientă siguranţă Dorohoiul la Reşiţa, iar Munţii Apuseni la Măcin, având în vedere că, pentru mine, tot ce nu e Bucureşti, e un ţinut-ghiveci prin care vojgăie vietăţi anonime – atât! Da, voi fi aruncat în acel amalgam, voi lupta singur cu stihiile, însă nu am nevoie de ajutorul nimănui, tocmai pentru că, nu o dată, completele de judecată au făcut, repet, suficiente gafe, unele impardonabile, profitând şi de faptul că zeiţa Temis era legată la ochi, iar o verificare metrologică a balanţei sale nu cred să se mai fi făcut în ultimele două, sau chiar trei milenii. Aşadar, am dubii serioase apropo de corectitudinea scafelor balanţei… Ca să nu mai spun cât de umilitor ar fi pentru justiţie şi pentru ţară condamnarea mea la moarte, fie prin „tragere pe roată” (cazul Horea), prin „ardere pe rug” (Jan Hus, Jeanne d’Arc), sau decapitare (Maria Stuart), de exemplu… Pentru o distracţie, cu iz cam sinistru, e drept, să luăm în calcul ultima variantă a sentinţei, respectiv decapitarea, şi să presupunem că, pentru ducerea ei la îndeplinire, îmi este repartizat un călău cu apucături bahice… Parcă îl şi aud aplecat spre zona capului meu înfăşurat cu fleandură neagră:

— Pssst! Auzi, nu grijeşti un picuţ de securea asta până fug să trag un şnaps? Ştii? Sunt nou în meserie şi la prima decapitare şi n-aş vrea să te sluţesc – înţelegi? Eu devin lucid şi calculat doar după ce zvânt un trăscău…

L-aş fi înţeles, fiindcă, nu mi-ar fi convenit să mă prezint „dincolo” retezat pe la urechi, pe la umeri, pe la brâu, sau cine ştie pe unde. Acolo te poţi întâlni cu te-miri-cine şi poţi să auzi:

— Ia uite, mă, la caricatura ăsta cu o jumătate de cap! Ce ai, mă, te uiţi şi tu după îngerese?

Mă rog…

…Sunt sigur că aş fi gândit: e ultima dorinţă a unui călău către mine, cel dominat întotdeauna de sentimentele umanitare – de ce să nu-l ajut pe un semen aflat la necaz? Şi-apoi, nu se ştie dacă *după*, fapta nu ar fi constituit o probă pozitivă la dosarul meu însoţitor spre neostoitele furnale aparţinătoare firmei mixte Hades-Lucifer & Comp. Însă argumentul precumpănitor ar fi fost, desigur, solidaritatea… bahică, pentru că, odată, cu ceva timp în urmă, făcusem o băută cu nişte prieteni, care a ţinut două zile, revenindu-mi după alte trei cu o durere de cap care m-a făcut să cred că mi se transplantase un cap nou şi se afla în perioada de acomodare-testare, sau nu se conectaseră toate rosturile sale la organism. În orice caz, am constatat cu acel prilej, că mi se desprinsese de la locul său ceea ce numesc eu cu optimism adesea exagerat „creier” şi, fiind destul de pustiu în interiorul craniului, folosea scăriţa urechii stângi drept trambulină. Simţeam clar cum sărea, făcea tumbe şi, destul de des, culmea batjocurii şi umilirii, juca tenis lovindu-se ritmic de pereţii craniului. Îmi dădeam seama după zvâcnirile de la tâmple şi agresarea bulbului rahidian, creierul mic adică… Dar, din moment ce nu mai aveam stabilitate verticală, mai posedam aşa ceva? Iar dacă la acest joc lugubru mai adaug durerile de şale, spate, stomac, gât, şi la toate articulaţiile, imaginea dezastrului este limpede pentru oricine… De fapt, credinţa mea intimă a fost că o echipă de bătăuşi profesionişti din China sau Japonia – sută la sută asiatici! —, m-au rupt în bătaie. De-atunci încoace, în orişice caz, nu le-am mai dat ocazia, dar am rămas cu sentimente de solidaritate cu oricine mai bea câte-un păhărel-două, tocmai pentru că ştiu ce înseamnă o durere de cap şi de ciolane… Alte amănunte nu cunosc, doar că repetam o rugăciune scurtă, însă, credeam eu, apreciată de Divinitate:

— Doamne, Dumnezeule, şopteam articulând greu cuvintele, mă vezi în ce hal sunt? Scoate-mi resturile de creier din scăfârlie şi omoară-mă, că nu mai pot, crede-mă, şi va fi precum în cer aşa şi pe pământ!

Dumnezeu nu m-a ascultat şi nu a renunţat la o oaie rătăcită de turmă – probabil nu prea avea economişti-doctoranzi în teritoriu –, dându-i astfel posibilitatea unei reabilitări, adică berbecul să redevină oaie ascultătoare şi respectuoasă măcar faţă de cele zece porunci... Nici până azi nu mi-am dat seama dacă am fost reabilitat sau nu, deşi m-am interesat la un preot cu alură de Toma Caragiu – Răspopitul, în filmul *Haiducii lui Şaptecai*:

— Părinte, nu s-a comunicat nimic la biserică în legătură cu reabilitarea mea?

— Ce să se comunice, fiule? De unde?!, a tresărit el.

— De la dispeceratul ceresc, mă rog, de undeva de sus, am răspuns. Un SMS, un fax, un mesaj pe messenger, un ceva...

— Păgânule!, s-a speriat el făcându-şi cruce. Focul Gheenei o să te pârjolească dacă nu vei merge la sfânta biserică duminică de duminică şi în toate sărbătorile Calendarului ortodox. Şi să te rogi, fiule, cu evlavioşenie să te rogi, să fii smerit, să faci mătănii...

Calendarul ortodox? Îmi convine! Mi l-am şi imaginat o clipă: plin de sărbători, cu cruce roşie, cu cruce neagră... Cred că, din punct de vedere al Calendarului, suntem cel mai creştin şi mai religios popor de pe glob. Ideal ar fi ca, la fiecare două zile, să fie câte-o sâmbătă urmată de duminică, astfel românii demonstrând lumii că sunt un popor vesel căruia nu-i pasă de sutele de taxe, tarife şi preţuri aruncate pe capul contribuabililor. Noroc că testările se fac doar după trecerea Styxului...

Reacţia mea a fost de altă natură:

— Părinte, fără supărare, dar mătănii, nu!, am exclamat. Orice altceva, dar asta nu… Poate are sfânta biserică vreo pedeapsă echivalentă, poate… În sfârşit, poate găseşte sfinţia ta ceva…

În legătură cu *mătăniile*, i-am povestit cum o cunoştinţă de-a mea, altfel cetăţean onorabil şi purtător de costum şi cravată, cu ocazia efectuării unui set de mătănii în timpul Liturghiei de Înviere – cam multe, e drept – i-au pleznit pantalonii în fund oferind celor din preajmă o privelişte deloc religioasă…

Credincioşi-credincioşi, cucernici-cucernici şi cu frică de Dumnezeu, însă cam toţi aveau grimasa omului gata să izbucnească într-un râs devastator… Putea să fi rămas întâmplarea la acest stadiu oarecum inocent? Putea. Însă numai dacă un băieţel de vreo patru-cinci ani ar fi tăcut…

— Mami-mami!, a ţipat el entuziasmat, şi ar1ătând în direcţia respectivă cu degeţelul, uite funduleţu lu nenea…

În paranteză fie spus, *nenea* respectiv avea peste o sută douăzeci de kilograme greutate, aşa că referirea la „funduleţul” său a fost doar o găselniţă juvenilă… În orice caz, cineva, nu s-a mai putut stăpâni şi a chicotit. A fost semnalul. După câteva secunde de bojoci umflaţi la maximum, aceştia s-au dezumflat producând un râs general-molipsitor. Ăia râdeau, că nu se mai puteau opri, preotul cădelniţă pătruns de religiozitate, în vreme ce cunoştinţa mea îşi continua mătăniile fără să realizeze ce i se întâmplase.

Apoi, după ce lansase spre enoriaşi un:

„–Miluieşte, Doamne pre robii tăi din acest sfânt lăcaaaaaş!”, într-un crescendo distrugător pentru eventuale gânduri rebele şi încheiase fraza cu un: „-Aliluia-Aliluia-Aliluia!” cutremurător, la care „pusese umărul” şi Cantorul, uşor derutat. Preotul, cu o prezenţă de spirit religios-remarcabilă, într-adevăr, a întrerupt liturghia

psalmodiind în continuare: Iubiţii mei întru Domnul, şi din mare iubire pentru Mântuitorul nostru Isus Cristos, facem cucernică dezlegare să oprim câteva clipe sfânta noastră liturghie, pentru a vedea ce se întâmplă...” „Ameeeeen!”, fornăise şi Cantorul, speriat, fiindcă nu cunoştea acest verset din textul liturgic.

Ajuns la faţa locului şi aflând motivul râsetelor înfundate, devenite între timp, hohote, l-a bătut uşurel pe umăr pe făcătorul de mătănii zicându-i:

— Fiule, grijeşte-ţi puţin hainele de pe tine...

Şi mai şoptit:

— ... că ţi se vede neruşinarea...

Dintr-un instinct primar de conservare, omul şi-a dus mâna la locul dezastrului şi, când a dat de propria piele, a exclamat:

„–Au, trăsni-m-ar!, uitai să iau izmene...

Aşa că, încercând să-şi acopere goliciunea cu amândouă palmele, ieşise din sfântul lăcaş cu o viteză atât de mare, încât nu reuşise să vireze pe lângă grupul compact de cerşetori-ţigani. Călcase un puradel pe cap şi o pirandă pe mână, fapte pedepsite pe loc:

— A, hire-ai a dreacu’ de borât, mo!, s-a stropşit la el o baragladină blondă – spicul grâului. Poate vrei să te spintec, mo, să te duci acasă cu maţele-n braţă...

— Ha, taci, tu!, zise altă voce, autoritară. Nu vezi că-i de-al nost, că are nădragii rupţi în cur?

— Deci, domnu părinte, fără mătănii!

— Ok, fiule! În acest caz, uite cum facem, fiindcă rezolvarea problemei tale e destul de complicată: bagi în cutia milei o sută de *euroi*, şi-ţi implementez o sfântă liturghie trăsnet, iar după moarte vei ajunge în Grădina lui Dumnezeu, fără stagiatură în Purgatoriu, sau test-grilă la Poarta Raiului...

— Bine-bine, da, cât, dom părinte? Patru milioane!?! Nu e cam multişor, Doamne-iartă-mă?

— Multişor? După ce ai nesocotit preceptele Sfintei Scripturi? După ce ai supărat pe Domnul prin îngurgitarea de licori diavoleşti?

— Păi, Mântuitorul nostru, la Cana Galileii, nu a preschimbat apa în vin ca să bea nuntaşii?

— Ba da, dar în vin, fiule, în vin, nu în pălincă de Bihor!

— Aşa e, părinte… Dar dacă nunta aia ar fi fost undeva prin Bihoooor…

— Taci, fiule, taci, şi fie iertate de către Domnul vorbele tale nesăbuite – Doamne, iartă-ne! Vrei sau nu să te scot de sub puterea Diavolului?

— Cum să nu vreau, părinte? Da, ai dumneata suflet să-mi iei atâţia bani??

— Domnu, prietene, fiule, nu te lua după cele se văd, după veşminte adică: sutana e sutană, meseria meserie, iar viaţa e viaţă… Şi-apoi, nu mai suntem în comunism! În economia de piaţă, fiule, totul se plăteşte!

— Ok, da totul, pe pământ? Pentru lumea de-apoi, nu mai rămâne nimic-nimic?

— Păi, ce să facem, fiule? Ce e sigur e sigur, nu? Căci Dumnezeu e bun şi milostiv, dar ştii cum e: până la eeeel…

— Sfinţii…

— Exact, fiule!

— Am înţeles, da, Doamne fereşte! — n-aş vrea să rămână Grădina Domnului fără suflete!, am exclamat temător.

— Adică, cum?, s-a mirat preotul.

— Simplu, sfinţia ta, simplu. Ştii? Mie mi-au cam plăcut lucrurile lumeşti, mi-au cam sticlit ochii după mândruţe… Crezi că mă poţi elibera şi de sub acest blestem?

— O, nicio grijă, fiule, nicio grijă!

— Dar nu pe pământ, părinte! Numai după trecerea dincolo, fiindcă dincoaceeee... Dumneata n-ai auzit niciodată? *Iubesc femeia, de dor nebună, femeia brună* – ta-ra-ra-ra, ta-ra-ra-ra*...*

— Ei, nu! Dar, fiule, să nu mai vorbim deşărtăciuni! Tu crezi că în cer e harababură ca în viaţa pământeană? Acolo e ordine şi-o disciplinăăăăă...! Vrei să afli o taină din lumea vieţii de după viaţă? Odată săvârşiţi din viaţa pământeană, îngerul fiecăruia dintre noi devine automat SPP-ist, ca să nu-i spun chiar securist – înţelegi? Tu nu-l vezi, însă el te vede, tu nu-l auzi, dar el te aude şi-odată te trezeşti chemat la interogatoriu! Aşa că nu trebuie să mă rog eu – lucrurile sunt orânduite acolo aşa cum se cuvine, cum trebuie...

— Şi se ştie tot timpul ce gândesc?

— D-apoi, cum? Toate gândurile se înregistrează şi se depun la dosarul personal care se află în depozitele CNSAS-ului ceresc.

— Păi, şi-acolo e cu...?

— Da ce credeai? Şi să mai ţii minte că echipamentele, acolo, sunt cu mult mai performante decât aici pe pământ...

— Te pomeneşti că au instalate şi camere video, încercai o glumă.

— Păi, pământenii, muritorii, de unde au învăţat?

— Bine, o fi, da’, uite, părinte, astea, toate, sunt chestii lumeşti-diavoleşti, nu?

— Păi, ce să zic eu? Voia Domnului e mare şi puternică, iar Duhul Sfânt pluteşte şi ia cunoştinţă de toate cele... Şi-apoi, nu uita, fiule: „Tainice şi de necercetat sunt căile Domnului”, dar ştii vorba noastră românească: *no comment.*

— Aşa e, părinte: româneasca noastră *englezită* – cum să nu ştiu? De fapt, ce să mai lungim povestea? Accept şi sunt de acord cu afacerea. *Euroii*, înainte sau *după*?

— Înainte, fiule, înainte!

— Deci, plata înainte, ca la…

— Dacă spui cuvântul „curve”, îţi dublez pedeapsa şi te afurisesc pe vecie – ok?

— Ok.

Cum, şi tu, Brutus?, am vrut să întreb. Adică şi preoţimea naţională începuse să o dea pe englezeşte? De fapt, chiar aş fi interesat să ascult o liturghie ortodoxă în limba engleză la Catedrala Neamurilor din Urbe…

NOUL TIP DE BIBLIOTECĂ

Adevărul e că mi-am dorit foarte mult o canapea cu bibliotecă…

Mă şi vedeam, în nopţile mele de prelungi insomnii întinzând cu un fel de lentoare mâna spre raftul supraîncărcat de cărţi şi, pe pipăite, luând una – fără să conteze care… Apoi, răsfoind, citind… Deja simţeam atingându-mă o boare de viitoare aprovizionare spiritual-intelectuală.

Şi a sosit ziua când, pe *net*, la *Vindem orice.ro*, am dat exact peste ce-mi trebuia, ce visasem. De *second hand*-*second hand*, însă arăta bine, iar preţul era mai mult decât rezonabil, mulat perfect pe suma pe care mi-o puteam permite.

Iar canapeaua arăta super.

— Minunat, minunat!, exclamam plimbându-mă prin cameră tulburat. Cum de nu-mi venise mai demult ideea?

În sfârşit, destinul încetase să mă mai şicaneze reconstruindu-mi existenţa zilnic, nu după cum aş fi dorit eu, ci după chipul şi asemănarea lui – un fel Gorgonă de sex masculin. Aceasta se petrecea ori de câte ori încercam să fac altceva, să fiu altfel, pentru că intervenea, probabil, cu scopul ca eu să mă simt idiot, ceea ce, recunosc, îi reuşea de cele mai multe ori, deci materializarea vrerii lui nu era o mare problemă având în vedere că, unii – prieteni, colegi, rude mai apropiate – nu doar au gândit, ci mi-au şi sugerat clar acest lucru. În consecinţă, mai-mai să iert toate imixtiunile destinului în viaţa mea, mai ales în partea ei intimă. Aici n-o să intru în amănunte, deoarece chestiunea este extrem de complicată, complexă şi delicată, însă, cu „ocazia" canapelei, noua mea stare psiho-intelectuală – doar îmi cumpăram canapea cu bibliotecă, nu? — mă verticaliza moralmente perfect din punct de vedere psihic.

A treia zi *FanCurierul* a şi sosit cu…

Nu-mi venea să cred atâta promptitudine şi, bănuitor, încercam să ghicesc formele obiectului sub ambalajul aplicat cu profesionalism, în timp ce băieţii *FanCurierului*-ului, cu o amabilitate impecabilă, se pregăteau să intre în casa scării cu „marfa". Însă, ghinion: „vedeta" mea părea să fi fost fabricată pentru intrarea în alt bloc de locuinţe, poate din America, unde intrările larg-democratice ale blocurilor permiteau să… Ia să văd, de unde fusese adusă *secondina*… Aha, din Germania, ceea ce înseamnă că şi acolo uşile apartamentelor erau mai… respectiv, lărgimea uşilor e direct proporţională cu înaintarea în democraţie. Se vor mai lărgi şi la noi, treptat, nu? La asta nu mă gândisem. Ce soluţie ar fi? Să las canapeaua pe palier vreo câţiva ani, până când şi la noi democraţia va… Doamne, cre'că am luat-o razna! Aud:

— Zănele, dăm jos ambalajul, n-avem ce face, decretă un tinerel vânjos.

— *Okei*, că ne chinuim degeaba, aprobă Zănel. Hai, prinde d-ici…

Deci, dezbrăcarea – moment delicat, nu? Aşa că m-am întors cu spatele, oarecum îndurerat…

În câteva minute, cu o dexteritate uimitoare, băieţii acoperiră cu „veşmântul” canapelei o suprafaţă de câţiva metri pătraţi în faţa intrării în casa scării.

Aşa da!

— Sper că nu-mi lăsaţi mizeria asta de ambalaj acilea, ne avertiză oarecum speriat administratorul blocului ieşind brusc din apartamentul vecinei de la parter pe care o vizita la cele mai neaşteptate ore…

— Nea omu, eu?!, m-am prefăcut jignit, deşi l-aş fi învelit bine-bine în acel ambalaj şi l-aş fi aruncat în container, dacă nu cumva direct în Mureş.

Nici „dezbrăcată” canapeaua nu vru să intre în bloc, aşa că Zănel, care părea să fie şeful, zise:

— Firule, dezmembrăm *obiectu*!

— D-acord.

Frumoasa şi fructuoasa colaborare dintre cei doi tineri transportatori mă impresionă.

— Auleo!, m-am impacientat. Şi?

— Şi nimic, domnu. Noi dezmembrăm, noi montăm – nicio problemă! La ce etaj o suim pă *doamna*?

Doamna? A, bun-bun!, am fost în deplin acord cu formula de adresare, pentru că o canapea cu bibliotecă venită tocmai din Germania, trebuia respectată ca atare, fiindcă, mai ştii?, poate şezuse pe ea însăşi Angela Merkel, aşa că m-am înfiorat urgent de plăcere şi importanţă… E clar că o iubesc, ei, pe doamna Merkel!, şi decid ca, în fiecare dimineaţă, s-o salut cu *săru-mâna*, fiindcă e o

Doamnă superbă, chiar şi aşa, în plin proces de dezmembrare!

— La trei, prieteni, la etajul trei va avea domiciliul… *doamna*.

Eram din ce în ce mai mândru de achiziţia mea, iar transportatorii o respectau cum se şi cuvenea. *Doamna* canapea cu bibliotecă mai avea câteva minute până să ajungă la propriul domiciliu. De fapt, ca să fiu sincer-sincer, canapeaua mea era, din capul locului, una de ţinută intelectuală, astfel că îl întrebai pe administrator:

— Trebuie s-o trec şi în cartea de imobil?

— Păi… De fapt, o să-l întreb pe preşedintele Asociaţiei de locatari…

— Gata, începem?

— Gata. Prinde de-colo… nu, frate-mi-o, dă marginea ailaltă apuc-o! Aşa, buuuun! Hai, sus cu ea! Doi, trei, şi!

În nici douăzeci de minute, *Doamna* era în faţa uşii de la apartamentul meu.

Uraaaaa!

Deschid uşa cu un gest teatral şi cu alt gest la fel de teatral, mă aplec ceremonios în faţa *Doamnei* şi a celor doi tineri zicând:

— Doamnă şi domnilor, poftiţi – sufrageria castelului meu vă aşteaptă.

Tinerii, în orişice caz mai repeziţi la minte şi paşi decât mine, încearcă să intre. *Doamna*, însă, nu vrea, sau nu doreşte, aşa că urmează… a doua dezmembrare, fiindcă uşa de la apartament e mai mică decât uşa de la intrarea în bloc. Până la urmă totul se rezolvă: băieţii se dovedesc, într-adevăr, adevăraţi experţi, aşa că, în vreo douăzeci de minute, *Doamna* e în mijlocul sufrageriei descompusă în bucăţi aducându-mi aminte de Procust cu al său celebru pat…

— Imediat-imediat!, răspund tinerii privirii mele cam speriate. Rapid o punem pe… picioare pe *Doamna*…

Trăiesc foarte acut momentul şi mă ia cu o halucinaţie: mă aflu întins pe canapeaua mea cu bibliotecă, dar, auzindu-i scârţâitul aproape tânguitor, îmi trece prin minte că, pe ea, a dormit, cel puţin o noapte, Traian-*Imperator* în drumul lui glorios spre Munţii Orăştiei unde aştepta Decebal să fie trădat de către un *tarabostes* în schimbul unui paşaport pentru viitorul spaţiu Schengen, promis de Traianus prin intermediul unui mercenar asiatic pe jumătate surd.

Prin urmare şi, din nefericire pentru el, nici până-n ziua de azi *tarabostele* nu a primit documentul în cauză, dimpotrivă fiind prostit cu promisiuni mincinoase să ajute la basoreliefarea Columnei la capitolul bătăliilor romano-dacice şi-apoi să ridice statui în cinstea *Imperatorului* învingător în toate *urbele* dacice.

Iar *Doamna* Canapea, scârţâie!

— Ce dracu, gândesc cu voce tare, toate scârţâie pe lumea asta, inclusiv această Canapea adusă tocmai din Germania?

Îmi imaginasem că, măcar importurile *second-hand*-urilor…

Ca prin vis, aud soneria…

…Canapeaua e la locul ei: solemnă, acoperită cu husă nouă, un fel de covoraş-pătură… Nu arată deloc rău!

Dar, soneria…

Cât să fie ceasul? Cei doi tineri transportatori de la *FanCurier*, plecaseră, printre jaluzele pătrundea lumina soarelui şi cădea pe covorul de iută în fâşii-gradene. Ceasul… Cum? Şapte? Dimineaţa? Seara?

Soneria…

Merg spre uşă, încă buimăcit de visul din somn…

Deschid…

— Poftiţi… A, dumneavoastră eraţi? O pălincă, o bere?… Sau… nu v-am plătit transportul?

Cei doi tineri transportatori mă privesc oarecum speriaţi. Cred că arăt groaznic…

— Ştiţi, zice Zănel cu voce stinsă, în primul rând ne cerem iertare că vă deranjăm…

— Da nu m-aţi deranjat deloc, doar ne ştim, ce naiba! Hai, luaţi loc, să nu ne mai formalizăm..

— Nu despre asta e vorba, domnu… Iertaţi-mă: cum vă numiţi?

— Ioniciu, Ioniciu Paraschiv…

— Păi, vezi, bă, vită-ncălţată?, îi zise celuilalt tânăr. Nu-ţi spusăi io? ’Tu-i haia a mă-sii! Acu, te descurci!

— Dar ce s-a întâmplat, domnilor?

— A, pentru dumneavoastră nu e mare lucru – pentru noi e baiul…

— Adică…

— Trebuie să vă luăm canapeaua, fiindcă am adus-o pentru altcineva şi trebuie să… Mă, gulie deshidratată, adusăşi sculele pentru dez…?

De rest nu-mi mai amintesc.

…Acum stau într-o rezervă de spital şi vorbesc singur, repetând:

— Doamnă, săru-mâna, bună dimineaţa! Îmi dai voie să iau o carte din raftul tău?

— Nuuuuu!, aud un strigăt.

Şi mai apuc să-mi dau seama că sunt internat la psihiatrie.

DUPĂ PROHOD…

În sfârşit, sâmbătă!

În sfârşit, tămbălăul!…

Deocamdată stăm în Bodega „Parastasul vesel” cu prietenul meu Vergu, într-un colţ separat de restul localului de un paravan relativ transparent, croit dintr-o diftină găurită cu ţigara din loc în loc, pentru vederea spre sală. Aşteptăm terminarea celui de-al treilea prohod şi ultimul pe sâmbăta asta. Nu vorbim, de teamă să nu ne acuzăm reciproc de această formidabilă prostie pe care o pusesem la cale de comun acord: bairamul. Ne trebuia nouă un tămbălu în sâmbăta asta de octombrie? Poate că da, e în regulă, ne pregătim să plecăm în State, pentru a deveni… A deveni, ce? Oameni de afaceri? Venetici? Mister total – Fata Morgana! Un bairam? Tâmpiţi, doi disponibilizaţi, doi şomeri, doi viitori cerşetori, drept că în *State*, însă, până una-alta, ne numărăm printre cei mai importanţi şi mai săraci, locuitori ai Cartierului, printre cei mai umiliţi dascăli, din sud-estul continentului, cei mai…

— Servus, mă!, *Se* faceţi voi acilea?

…Tocmai a intrat în *ascunzătoarea* noastră unul dintre cei mai loiali beţivi care frecventează cu asiduitate Bodega „Parastasul…” local în care, ştie tot Cartierul şi toată Metropola, că se organizează parastase, bairamuri şi, adesea, ceaiuri dansante, însoţite de şezlonguri, paturi pliante şi saltele gonflabile. Acestea sunt cele mai reuşite manifestări ale tinerilor care, câteodată sub directa supraveghere a unor dascăli evadaţi din precepte biblico-vetuste, învaţă dansuri vechi modernizate, cum ar fi *tangoul la sentiment*, *can-can*-ul cu prelucrări democratic-moderne şi *sârba în căruţă* adaptată la BMW, cunoscută în cercurile mai intime sub denumirea *Sârba în BMW*.

Trei parastase, trei rânduri de meseni cu ochi plânşi, cu voci joase, cu rudele apropiate parcă neînţelegând ce naiba s-a întâmplat, ce li s-a întâmplat, cu preotul în fruntea mesei…

— Să spunem o rugăciune, se ridică preotul de pe scaun.
— Da, părinte, sigur…
— *Tatăl nostru, carele eşti în ceruri*…
— Gicuţă! Psssst!, se aude o şoaptă. Vezi că mâine avem control de la ANAF…
— Să-i ia dracu!
— Subscriu!…
— *Sfinţească-se numele tăuuuu!,* continuă preotul.
— Auzi, Gineto? O văzuşi pă Nicuţa cum era îmbrăcată?
— *Vie-mpărăţia taaaaa!…*
— O văzui, dă-o dracu de curvă! Se împodobi ca o sorcovă, ca s-o vadă Viluţu!
— *Facă-se voia ta…*
— Păi, ce, acu are altu?
— *Precum în cer, aşa şi pe pămâââânt!*
— Da, ce, e fraieră ca noi?
— *Pâinea noastră, cea de toate zilele…*
— Ei, lasă că nici noi – de ce să-l supărăm pe Domnul?
— Aşa-i, tu, aşa-i!
— Adică, numa unele să muşte din măru lu Adam?
— *Dă-ne-o nouă astăzi…*
— Păgâno!
— Mersi, la fel!
— *Şi ne iartă greşalele noastre…*
— Relicule!
— Ie, mă!
— Văzuşi meciu d-aseară?
— *Precum iertăm şi noi greşiţilor noştri…*
— Ie, mă, -l văzui. Fu fain-fain!
— Brava lor!
— Numa, că, ai noştri jucară ca nişte ameţiţi, de le şi trăsei vo duzină de înjurături – Doamne, iartă-mă!
— *C-a ta este-mpărăţia şi putereaaaaa!…*

— Cine băgă golu?
— Unu cu barbă şi netuns...
— Aha, îl ştiu, dă-l în mă-sa!
— Aia zâceam şi io, 'tu-l în cur de antrenor, că-l tot bagă în echipă, de parcă n-ar avea pe altu mai bun...
— *Acum şi pururea şi-n vecii-vecilooooor!...*
— Psssst! Hei! Baci Grigore, dăduşi drumu la cazan?
— D-apoi, cum? Aseară...
— Şi? Ce semne sunt?
— Bune-bune! Iese o pălincă, de-ţi troznesc urechile până la... Numa că nu prea fură poame anu aesta...
— *Ameeeen*!
— Auzi, tu, Norico?
— Aud, ce e?
— Asta, a lu Caltaboş, plânsă la prohod?
— Plânsă şi nu prea!
— O urmărea pe noră-sa, Licuţa, să nu fure ceva...
— Curvă bătrână! Toată viaţa a furat şi a înşelat lumea...
— *Sfinţeşte, Doamne, această masăăă!*
— Pssst! Lenuţo!...
— Aud...
— Cam sărăcăcioasă masa, parastasu, nu?
— Dă-i dracu, Sulfino, că toţi bogaţii şi-ar mânca doliul unghiilor, de zgârciţi ce-s!
— *Şi binecuvântează-i bucateleeeee!*
— Fiu-to, cum merge cu şcoala?
— Seamănă cu mine: îi umblă gându să-i dea foc...
— Doamne fereşte!
— Tinerii de azi, n-ar citi o carte nici să-i tai...
— Au internetu şi *gugălu*, care le ştiu pă toate – la ce să mai înveţe?
— *Fie-i ţărâna uşoară!*
— Penciule, ce-ţi mai face organizaţia de partid?

— Eh… Ne pregătim încet-încet să lansăm campania electorală…

— Aveţi şanse?

— Dracu ştie!

— *Ameeeen! Poftiţi, dragii mei, de luaţi din cele rânduite de bunul Dumnezeu…*

— Şi spusăşi că ne vine controlu pă cap?

— Aflai şi eu, de pe surse…

— Surse! Ce drac, mă, vă molipsirăţi toţi? Auzi: pă surse!

Rugăciunea s-a terminat cu bine, preotul se închină, execută cu desăvârşită cucernicie cele trei cruci mari şi tradiţionale, gest urmat de majoritatea participanţilor la ultimul parastas al zilei.

— *Dumnezeu să primească!*, se mai aude voce preotului printre pocnetele tacâmurilor de farfurii.

Ameeeen!

Urmăm noi, cu bairamul-parastas.

…După două ore, e încălzire generală şi se aude tot mai clar:

Noi suntem români,
Noi suntem români!…

VIAŢĂ DE PENSIONARI
(sau Căţea de lux)

Nu fie cu supărare, dar căţeaua doamnei Sidonaru avea cam un metru lungime, iar cele patru picioruşe o salvau de la a fi confundată cu o bucată de burlan de sobă „Vesta”…

Stăpâna patrupedei, doamna Finica Sidonaru, pe care noi, toţi vecinii, o consideram o femeie destoinică, distinsă şi cu mare experienţă în văduvie, rămăsese fără bărbat de patru ori în decurs de nouă ani – performanţă unică pe scara blocului nostru cu unsprezece etaje. Poate că şi din

acest motiv, când ea ne prezentase *siviul* Ofeliei – la pronunţarea numelui căţeluşei, aproape toţi cei şapte vecini colocatari am lăcrimat –, a făcut-o în aşa fel, încât Radoviciu „de la 7”, când o întâlnea mai apoi, îşi ridica respectuos pălăria şi saluta căţeluşa cu un ceremonios „Săru-mâna, domniţă!” în locul acesteia răspunzând la salut doamna Sidonaru:

— Ştiţi? Am primit-o din *State* şi nu prea înţelege limba română…

— A, da, explicabil, se lămurea de fiecare dată Radoviciu, foarte explicabil…

Şi începea să coboare scările, dar numai după ce îşi folosea cu talent, ce-i drept, marele şi sofisticatul său repertoriu de înjurături în dialect ardeleano-oltenesc adresate liftului înţepenit între etaje. La sfârşitul… pomelnicului, după ce asculta înfiorată liturghia de înjurături, doamna Sidonaru îi zicea:

— Domnu Radoviciu, domnu Radoviciu, fiţi amabil şi fie-vă milă, că v-aude Ofelia…

— A, căţeaua? Scuze, doamnă, scuze… Da, parcă spuneaţi că nu pricepe româneşte…

— Nu m-am referit şi la înjurături!, preciza ea cu asprime închizând uşa apartamentului.

— Ia, uite, mă, javra dracului!, răbufnea el cu voce scăzută.

Nici el nu ştia sigur dacă se referea la doamna Sidonaru sau la căţea…

Cert este că, în una din zile, Ofelia s-a repezit la el şi, fulgerător, i-a sfârtecat un crac de la pantalon până mai sus de genunchi. Reacţia lui Radoviciu a fost promptă:

— Spurcăciune de javră americană! Las-că te belesc io…!

Dar a zâmbit şăgalnic-afectuos către doamna Sidonaru care urmărise evenimentul prin uşa întredeschisă.

Aşadar, conform *siviului* prezentat de doamna Sidonaru, căţeaua Ofelia, făcea parte dintr-o rasă de câini cu inteligenţă nativă mult peste medie, cu păr portocaliu lung şi cu irizări gri-bleu, lungimea exagerată a părului având şi rost de a-i atenua şi camufla cât de cât lungimea corpului. Alt neajuns era că, din cauza uriaşei podoabe capilare nu se i vedeau ochii, urechile şi botul scurt, drept care s-a şi produs într-o zi un incident destul de neplăcut, dacă n-ar fi fost hilar: vecinul Coriolan, mare iubitor de câini, a mângâiat cu drăgălăşenie căţeaua prin zona unde credea el a fi fost capul. Greşeală fatală: partea respectivă de corp se afla tocmai la capătul celălalt al „burlanului”, astfel că, profund jignită şi revoltată, Ofelia s-a întors şi l-a muşcat de mână.

— Domnilor vecini, ni s-a adresat doamna Sidonaru în clipa următoare, trebuie să ştiţi un lucru: Ofelia urăşte din familie zoofilia…

Iar în legătură cu ochii animalului, doamna a depus garanţie:

— Domnilor vecini, vă jur că Ofelica mea are fix privirea uman-expresivă a unui demnitar trezit din aţipire parlamentară să voteze.

Cum-cum?!?

Ieşiţi pe palier la o şuetă despre femei şi fotbal – domenii în care eram experţi în calitate de pensionari –, am muţit cu toţii pentru câteva zeci de secunde, după care ne-am trezit cu vocea unuia lovindu-ne auzul conectat la liniştea palierului nostru de la etajul şase:

— Noa, aiasta nu-i a bună!

Să fi însemnat că doamna Sidonaru avea şi alte rosturi pe lume decât acela de a rămâne văduvă o dată la doi-trei ani?

Mister delfian.

La un moment dat, careva chiar spuse:

— Domnilor, io vă spui una şi bună: femeia asta e în neregulă cu ceva, adică, are ea ceva care nu-i cuşer… Auzi: căţea americană, Ofelia, privire de parlamentar trezit din somn… Iară javra precis e dresată, ascultaţi-mă ce vă spun!…

— O fi de-a FBI-ului, se auzi o voce timidă.

— Asta e: sută-n sută – vă spun eu…

— Poate de-a SRI-ului…

— Habar n-ai, domnule! Cum să fie la SRI o căţea americană?

— Chiar aşa: să fim serioşi!, se repezi vecina Carmenida Păpuşoi.

— Ba eu cred că e detaşată în interes de serviciu sau schimb de experienţă…

— Domnilor, părerea mea e că ar putea fi şi infiltrată în sistemul naţional de securitate, zise Driveanu, fost instalator de microfoane prin ghivecele de flori şi scrumiere. Nu ştiu de ce, dar îmi vine în minte şi „scutul de la Deveselu”…

— Hai, domnu, fii serios, zău!

Ce-cum?, ne-am cutremurat, însă am acceptat cu toţii, că asta ar fi o chestie de luat în seamă…

— … Dar şi doamna Sidonaru, cu văduviile ei – ce dracu, ne crede tâmpiţi?

— Aşa-i-aşa-i! Ia să fim noi mai vigilenţi cu vecina asta!

— Să fim-să fim, am hotărât, da cum?

— Păi, ce-ar fi s-o urmărim, domnilor? Suntem toţi pensionari – avem timp…

Idee excelentă, în consecinţă suntem cu toţii de acord.

— … Că avem şi noi ceva experienţă de viaţă şi de serviciu, nu?

D-apoi, cum! Dumneata zâseşi, pare-mi-se, că fuseşi ceva pe la securitatea ceauşistă…

— A, şofer, un amărât de şofer…

— Amărât! Las-că mai ştim şi noi câte ceva…

— Şi nici nu mai contează! Ai fost omu securităţii? Ai fost!…

A doua zi dimineaţa, exact când ieşea doamna Sidonaru pe uşă, Radoviciu, aflat intenţionat-întâmplător pe palier, o întrebă, cu indiferenţă:

— La plimbare, la plimbare, doamna vecină?

— O scot un picuţ la aer pe Ofelia…

Care tocmai mârâi ameninţător spre picioarele lui Radoviciu.

— Şi eu, tocmai mă întorceam, doamna vecină… Ia uite că funcţionează japiţa ăsta de lift…

După o săptămână de filaj, în cadrul unei şedinţe secrete organizată la foişorul din parc, în urma prezentării rapoartelor, s-a ajuns la concluzia că, într-adevăr, doamna Sidonaru are unele momente comportamentale oarecum ciudate, inclusiv conversaţia cu Ofelia în limba engleză… Însă, ceea ce intriga cel mai mult, era faptul că Ofelia înţelegea şi mârâia doar atunci când era înjurată pe româneşte. Proba indubitabilă pentru dosar, era declaraţia lui Radoviciu şi partea din pantalonul său sfâşiat.

Era ceva, dar nu suficient. Dar brusc apăru noutatea că doamna Sidonaru, întâmplător sau nu, se oprea zilnic la intrarea în curtea consulatului american şi stătea de vorbă cu portarul.

— Aha!, am exclamat. Se cam descâlcesc iţele!…

Ce să caute, zilnic, o femeie văduvă la poarta Consulatului american din municipiul nostru. Următorul pas a simplificat şi mai mult lucrurile. Adică:

— Doamna Sidonaru, dacă nu vă deranjează şi dacă vă face plăcere, vă invităm la o canastă la foişorul din parc… Ne gândim că, poate, vă plictisiţi singură şi…

Ofelia nu păru să fie de acord, aşa că mârâi scurt şi ameninţător, sfâşie cu viteză şi mare precizie pantalonul

lui Driveanu şi declanşă războiul palierului printr-o lovitură de maestru-hingher plasată, bănuirăm, exact în cap. Un schelălăit supraomenesc sfârtecă liniştea şi imediat se auzi sunând şi telefonul doamnei Sidonaru şi-o voce răstindu-se:

— *Madam Sidonia!*

— *Yes!*

— *What happened? We urgently information through a written report. Repeat...*

(–Doamna Sidonia!

— Da!

— Ce s-a întâmplat? Aşteptăm informaţii urgent, printr-un raport scris. Repetaţi...).

— E preşedintele Asociaţiei Chinologice, ne-a lămurit ea. Ştiţi? Ofelia e înregistrată la ei ca câine de companie şi...)

Ha-ha-ha! Păi, ce? Ne credea proşti?

MONOLIŢII...

— Domnilor colegi, ne-a flatat directorul Fălcău într-o dimineaţă, am încredere totală în dumneavoastră...

Doamne-fereşte!, am exclamat fiecare în gând. Oare ce ni se pregăteşte?

— Ce v-am spus eu?, auzirăm vocea miorlăit-şoptită a colegei de la Sectorul „Salubritate”, am visat urât cu directoru astă-noapte...

— Făceaţi dragoste?, s-a interesat Modâlceanu de la „Salarizare”.

— Că numa la sex vă stă mintea!

— Că atât ne-a mai rămas, doamnă...

— Bine, zise Fălcău în bătaie de joc – văd că aveţi şedinţă – revin mai târziu, se prefăcu el a pleca...

— V-am deranjat, domnu' director – *Sorry!*, zise colega…

— … Atât ca salariaţi, continuă el perierea, cât şi ca oameni, mai ales ca oameni. Nu mai relev şi faptul că sunteţi un colectiv unit…

— Unit? Monolit, dom, director – granit de import, ce mai!, zise cu hotărâre Brexitu de la Sectorul „Plan”. Dacă vă mai amintiţi de…

— Ho, idiotule!, îl smuci de mânecă Târlugea de la *„Jnepeni şi Smârcuri*”. Ho, că…

Avea dreptate Târlugea: colegul Brexitu era cât pe ce să-i amintească directorului de onomastica sa, când conducătorul instituţiei noastre, aflat într-o spectaculoasă stare de ebrietate, pornise spre casă vociferând nervos:

— Ce, mă, subalternilor, credeţi că nu ştiu drumu spre casă? Ia, uitaţi-vă numa!

Şi-o pornise vitejeşte pe mijlocul bulevardului, mergând în patru labe…

— Întocmai, stimaţi colegi, se prefăcuse directorul a nu-l fi auzit: monolit, granit, cum doriţi dumneavoastră…

„Ce dracu vrea mumia asta?”, se miră Brexitu printr-un *semese* trimis pe mobil către Târlugea.

— Ce să mai spun despre nivelul de pregătire profesională şi implicarea în procesul de salvare a firmei de la faliment!…

Să fi urmat tornada disponibilizărilor?

Aproape că ne-a muţit pe toţi.

Începurăm să avem emoţii, fiindcă, precis, avea să înceapă iar cu sloganul: noi, conducerea, vă iubim, munca dumneavoastră plus efortul intelectual, este apreciată inclusiv la nivel de… continuat cu liturghia: însă trebuie să facem reduceri de personal.

Deja, cunoscându-ne între noi, aveam tot mai clar impresia că directorul se referea la un colectiv de salariaţi paraşutaţi dintr-o farfurie zburătoare.

Dar, în acelaşi timp, ne-am amintit că, la apariţia sa anterioară în birou la noi, ne-a pleznit peste timpane cu o propoziţie preluată parcă din atmosfera romanului *4510Fahrenheit* a lu' Bradbury: domnilor, ne-a zis cu toată gravitatea de care era în stare, dumneavoastră ştiţi că, datorită rezultatelor obţinute, se interesează de noi şi ne felicită inclusiv conducerea UE de la Bruxelles?

— Pssst! Brexitule, a şoptit aspru Târlugea, vezi că îţi uitaşi degetu-n nas!

— De uluire, mă, de uluire!, i-a răspuns Brexitu.

Şi, într-adevăr:

— ... Dacă o ţinem tot aşa, tocmai zicea directorul, avem şansa reală să fim încorporaţi în multinaţionala care se ocupă de tăierea şi exploatarea materialului lemnos de la noi...

— Da, mă scuzaţi, dom director, cu nişte *mangoţi* nu ne ating ăia la teşcherea?, întrebase Brexitu, care era şi nepotul vitreg al directorului, smuls cu greu din sânul celei mai puternice grupări de drogaţi din oraş.

Nu l-a auzit, sau n-a vrut să-l audă...

— Aşadar, domnilor colegi, reiau, ca să fiu bine înţeles: munca dumneavoastră, a noastră în general, este apreciată şi sunt extrem de avansate pregătirile pentru intrarea în multinaţională.

— Şi ce facem noi acolo?, se interesă colega de la *Sistematizare*.

— Belferim, doamnă, belferim, aia-i!, veni răspunsul cuiva din birou. N-aţi priceput? Tăiem, fasonăm, exportăm – flecuşteţe din astea, apoi facem sex!

— Nesimţitule!

— Iar în pauza de masă, croşetăm, dacă am înţeles eu bine, nu-i aşa, dom director?

— Domnilor, eu ştiu de glumă, zise directorul cu o grimasă de crampe prin burtă într-un oraş străin, şi cu

glasul ceva mai dur, dar să nu aruncăm problema în derizoriu...

— *Sorry*, domnilor colegi: pe mine tot nu mă duce mintea...

Apăru dintr-odată o nuanţă: colega de la *Sistematizare* o făcea doar pe proasta, sau era tâmpită?

— Exact ce facem şi-acum, doamnă, îi căută privirea directorul: adică tăiem, defrişăm, fasonăm şi trimitem această materie primă la prelucrare în Austria, să zicem, sau în Patagonia de Mijloc, sau, mă rog, undeva în Occident, fapt care, se înţelege, va fi evaluat şi tratat ca atare, doar că nu vom mai avea probleme de faliment, sau de reduceri de personal...

— Şi salariile?

— Salariile, ce?

— Păi, tot astea, rahitice? Mă scuzaţi, dom director?

— Păi, tocmai asta e chestia: salariile nu vor creşte, în schimb nu se va mai pune problema pierderii locului de muncă...

— Uraaaa!, ţipă nepotul vitreg.

Aşa, da: începurăm să ne luminăm la minte, e ceva!

— Dom' director, mă scuzaţi, a ridicat colegul Târlugea două degete şcolăreşte, pot să ies un pic la baie?

Ticălosul! Iar juca teatru. Numai că exact atunci intră pe uşă o doamnă care ne înţepeni privirile spre decolteul ei uriaş...

— Dragule, i se adresă ea directorului, gata, s-a terminat şedinţa: obţinui funcţia dă manager general, aşa cum vrusăşi – relaţia ta la Bruxelles a ţinut, aşa că poţi să mă feliciţi, dragule.

Da' cine dintre noi n-ar fi îmbrăţişat-o pe noua manageră?

— E nevastă-mea, zise directorul ca un fel de scuză, dacă nu o cunoaşteţi...

N-o cunoşteam...

— De mâine, domnilor, zise ea, să intre oamenii la tăieri pe Dealul Andricanilor şi Dosul lui Leucă.

— Bine, dar... încercă Brexitu.

— Nu există niciun *dar*! E hotărârea conducerii *Multinaţionalei* şi a directivei...

Care directivă nici nu mai avea semnificaţie pentru noi.

CUŢU-CUŢU...!

...Abia pe când se apropia de casă, ba chiar când ajunse în faţa intrândului dinspre Piaţa Ovidiu spre strada Titulescu, Simo realiză că efectul berii îşi dăduse mâna... tovărăşeşte cu oboseala acumulată din ultimele zile, şi îşi simţi picioarele greoaie...

— Bine-bine, aveţi şi voi dreptate, da, hai, li se adresă, haideţi, ce naiba!, doar n-o să mă lăsaţi în drum... Vă înţeleg, şi până la un punct vă aprob, dar cred că depăşiţi, totuşi, anumite limite ale respectului şi bunului simţ: nu mai puteţi, nu mai puteţi, da nici măcar o sută de metri? Ăia de pe Himalaia cum se descurcă? Urcă spre *Chomoluga*, nu!*...* *Ciomogama*, nu!*...* Ia, uite, că nu-i pot zice pe nume, da, în sfârşit, nici nu contează! Sigur, ăia nu beau bere la poalele muntelui, da orişicâtuşi... Exageraţi, zău! Pentru nişte bere, faceţi atâta caz? Bine, nu se poate-nu se poate, uite, ne aşezăm pe bolţarii ăştia, stăm niţel, apoi... Doar n-o să stăm aici până... Ce, cârcei, acum, la miezul nopţii şi în plină vară? Nu vreau să vă jignesc, da nu se cade să aveţi atitudinea asta faţă de un om cu studii superioare. Înţeleg toamna, iarna, sau chiar primăvara, dar acum? Faceţi glume proaste! Şi la ambele, cârcei? Nu vă înţeleg... Sau umblaţi cu înţelegeri subterane bilaterale, ca

opoziţia în politică? În consecinţă, pur şi simplu, cred că vă bateţi joc de mine! Hai, gata, plecăm, da? Bat eu din palme tactul, număr, iar voi... Gata? La trei, pornim! Unuuuuu!... dooooi!... doi şi jumateeee, trei! Şi! Hei, paşi-paşi! Ce faceţi? Daţi cu mine de zid? Ritmul, ţineţi ritmul! Un pic mai vioi, că ne prind zorii. Mai avem puţin, ne instalăm pe canapea şi odihnă la discreţie, da? Sigur că da! O soilim până sâmbătă dimineaţa când vin ăştia de la Mangalia... Bine era să nu fi venit – ce să caute aici? Hai-hai, nu-mi mai amintiţi de restaurant şi de bere, bine? Gata, start! Pornim! Nu? Cum nu? Hai, că încercăm varianta *per pedes animalis*... Ei, cum? În patru labe! Merge? Vedeţi că merge! Încet-încet – ce bine că porţiunea asta de stradă e neluminată, şi mai ţine Dumnezeu şi cu proştii, nu? Ba, nu: cred că există o putere cerească separată, trebuie să existe şi un Dumnezeu al băutorilor de bere, al beţivilor, în general, de fapt, fiindcă sunt tot mai mulţi şi mai greu de stăpânit de un singur Creator, mai ales că şi Diavolul stă la pândă, pentru ca, în caz de şansă, fie chiar mai de perspectivă, să mai poată pune şi el gheara pe câte-un suflet. Hei-hei, ce faceţi? Cum să fim la slalom? Doamne-fereşte! Zig-zag, ? De ce, doar nu suntem la schi! E vară! Păstraţi-vă echilibrul şi ţine-ţi-o mai pe lângă zid, mai pe lângă ziduri, aşa, mai pe la întuneric...! Iar cârcei?!? Extraordinar!, parcă sunteţi picioare de fotbalist – iertaţi-mi comparaţia... Vedeţi că ştiţi? Uite de ce are omul două mâini şi două picioare, pentru ca, la nevoie să se transforme în patruped, că doar se şi zice: din animal ai venit, în animalism te ve întoarce, omule! Uf, uite că am început să gândesc – Doamne-ajută! Înseamnă că nu e totul pierdut! Stop-stop! Ce-i aici? A, un animal, un biet câine... Salut-salut! Ce faci, mă, cuţule? Schimbu trei – schimbu trei? Bravo! Mârâi la mine? Taci, că eu sunt un om bun... Adică, nu sunt infractor! Nu, n-am

buletin de Constanţa, n-am decât delegaţia, dar ştiu o poezie faină... Ţi-o recit şi mă laşi să trec, da? I-auzi, numa:

Cuţu-cuţu, na, Grivei –
Mămăligă, dacă vrei,
Dacă nu, o pun în coş
Şi-o dau mâine la cocoş!

Tot mârâi? Bine, n-o dau la cocoş, o ţin pentru tine, poate fac rost şi de-un ciolan... Mă cuţule, te rog nu mai mârâii şi crede-mă că nu sunt politician să umblu după ciolane! Ok, la revedere! Au! Mă, da de când n-or mai fi reparat ăştia asfaltul? Mi-am zdrelit ambele palme... Cred că de pe vremea lu bădiţa Traian... Cât să mai fie? 50-60 de metri – uraaa!

Hai, la drum, picioare moi,
Că şi eu vin după voi!

Aţi văzut, dragi picioare? Vorbesc în poezii, pentru că sunt fiul ălora care gândeau în basme şi sunt deştept, că de-aia vorbesc în poezii... Cine-o fi zis chestia asta? Coşbuc? Nu. Minulescu? Nu-nu, sigur! Arghezi? Nici! Poate Eminescu, că pe el îl ducea mintea... Gata, iubitelor – maxim douăzeci de paşi mai avem... Nu mai puteţi? Bine, ne odihnim puţin pe pervazu ăsta şi-apoi, mai departe... Uite intrarea în scara blocului nostru! Uraaaa! Am învins! Auuu! Ce drrrra...

— Mă, boschetar nenorocit, auzii o voce în spatele meu şi, în acelaşi timp, simţii împunsătura unui obiect ascuţit, îţi bagi curu în fereastra mea, boule? Nu ţi-e ruşine, mă, beţiv ordinar, mă rahat cu ochi, mă...

— E fereastră, doamnă? Chiar e o fereastră? Sincer: am crezut că mă aşez pe budă, *schiuzmi*. Noapte bună, doamnă! Noroc şi ce-o zis Gheorghe!...

— Alt beţiv – fire-aţi ai dracu!

— Mersi, sunteţi o mare, mare, mare doamnă! Nu e alt beţiv, e frate-mio! Vine şi el către matahale… V-am fraierit, doamnă! Vă doresc noapte ţeapănă!

Doamne, Dumnezeule, ăsta nu sunt eu, Simion Pietraru, Simo! Eu vorbesc aşa? Hai odată! Unu, doi… Gata, e e intrarea în scară… Bravo, bravo, bravo, dragile mele picioare! Am ajuns… Doamne, suntem în faţa uşii… Ne odihnim puţin şi…

…Dimineaţa, bântuit de-o mahmureală distrugătoare, abia reuşi, cu un efort uriaş, să se ridice de pe canapea, să înainteze mormăind spre uşa în care bătea cineva cu putere:

— E psihiatrul, precis el e! trebuie să mai reduc din motoarele astea de „bună vecinătate”, fiindcă începe să mă obosească îmi produce chiar stări de nervi… Ia, uite: parcă am vedenii!… Doamne!…

— Bine, bine, vin îndată! Hei, vecine, nu mai bate, că vin!…

Dar brusc avu senzaţia că i se umfla capul, împrejurul său toate obiectele din cameră luau forme hidoase, năvăleau spre el gata să-l strivească. Maşinal, mai apucă să răsucească butonul ialei care arăta a cap de şarpe boa, sau… Şi se prelinse spre duşumea cu picioarele înmuiate brusc…

— Gata, mai apucă să şoptească, totul s-a terminat, totul… Şi Mitruţ, şi Calo, şi Andricăneştiul şi…

Vocea i se stinse treptat şi doar în gând strigă: Noryna, iubito, de ce nu eşti aici? Unde eşti, om drag? *E finita la commedia!*, înţelegi? Şi nu apuc să te revăd, nu apuc, nuuuu!…

Şi nu mai auzi cum cineva îi vorbea precipitat:

— Hei, gata, auzi? Gata! Termină cu prostiile. Hai, sus! Hei; nu târâş! Sus, băiete şi priveşte la mine – mă vezi? Ia, mâinile! Dă-mi mâinile…! Aha, îţi tremură – bravo!…

Tremuri tot? Hai-hai, sus! Cătinel-cătinel, aşa, uite că facem progrese! Aşaaaa! Închidem uşa – da? Sau o lăsăm să vadă vecinii, să te compătimească! Hei-hei!, pune mâna, Simo, ţine-te de mine şi… hopa! Hai, la canapea şi…

Era clar, tot mai clar că nu-şi mai aparţinea, totul se executa la comanda cuiva, a unei forţe din exteriorul său… Şi, dintr-odată, ceva se sparse, iar el începu să plutească în gol, într-un fel de vid, doar de undeva, de foarte departe, auzea o voce ţipând:

— Nu, Timo, n-o să te las, cu mine nu te joci, să ştii! Te pocnesc de nu te vezi! Eşti în comă, băiete, în comă alcoolică, m-auzi? Lasă, că rezolvăm noi problema, lasă… Alo, SMURDU? Bună dimineaţa! Da, avem o problemă, un cetăţean în comă, cred că alcoolică. Da, în Constanţa, pe Strada Titulescu… Da, vă aştept eu la intrarea în scara blocului…

— Bine, mulţumesc…

EL DORADO

Ah, şi uitasem cu desăvârşire şi nepermis de *El Dorado*…

El Dorado, El Dorado!…

Eldorado…

Două cuvinte pronunţate, de regulă, într-unul singur, sec, aproape difuz, deşi sosit la noi dintr-o lume fantastică, adesea derapând minţile mai degrabă spre *science fiction*, spre o realitate aparţinând de bătrâna şi atotcuprinzătoarea Terra, dar, de această dată, o *terra incognita*. *El Dorado*!, sintagma rostită într-un singur cuvânt, sintagma care a fascinat generaţii de cinefili, a înflăcărat imaginaţii, a declanşat spiritul de vitejie chiar şi

a celor care visau *Colt-urile* ca pe nişte mândruţe, iar năframa plină de transpiraţie şi de praf, legată la gâtul lui *John Wayne* ca pe cea mai importantă ofrandă din lupta cu pieile roşii, sau de altă culoare – că nici nu mai conta. Personal, pe *John Wayne* îl dădeam la o parte, îl dezarmam fără probleme şi, în final, făceam dragoste cu frumoasa şi apetisanta Moudie, adică actriţa Charlene Holt… Ay, mamă, ce tăvăleală, ce viaţă de vestsălbăticie şi destrăbălare dezmeticindu-mă abia când apărea şeriful… mă rog, un şerif la fereastră avertizând că vine unu să se răzbune, să mi-o ia pe Moudie, să… Sigur că, sintagma în sine, însă, are cu totul altă rezonanţă şi altă semnificaţie, poate mai concretă, poate chiar mai simbolică, în orişice caz, alta, sinonimă, mărturisit sau nu, cu un dor de ducă nelămurit pe deplin pentru noi, românii! Ea, sintagma, se află pe un loc de frunte într-un clasament, fie el alcătuit ad-hoc pe baza unor criterii mai mult sentimentale şi misterioase decât corecte şi realiste. Pentru că *El Dorado*, dacă glasul se mlădiază pe o anumită tonalitate, este cu totul altceva, e un precedent spectaculos din multe puncte de vedere, un vis realizat în filme, cam spulberat de realitate, mai ales dacă este supraîncărcat de optimismul plecării. *El Dorado* este lumea mirifică pentru care trebuie şi merită să fie învinse toate obstacolele pentru a o vedea în toată realitatea şi irealitatea sa, în toată măreţia şi splendoarea sa, chiar dacă unele piedici au un miros clar şi ameninţător de praf de puşcă, iar poveştile celor întorşi, tot mai puţini, e-adevărat, seamănă îndoială asupra reuşitei, aducând cu ele crunte şi inerente dezamăgiri, ca să nu mai vorbim de sfârşitul tragic al unor iluzii. Apoi, lupta pentru îmbogăţire şi pierderea acesteia ca urmare a nesfârşitelor conflicte cu pieile roşii şi alte populaţii cu pene sau beţişoare înfipte în urechi, nări, buric şi alte locuri mai puţin sau deloc vizibile… Ehe, alte vremuri, alte

arătări, alţi civilizaţi, alte civilizaţii, alţi invadatori… Iar dacă, prin cine ştie ce combinaţii ciudat-eterice se mai aude de *nicăieri* formaţia *Goombay Dance Band* interpretând melodia *El Dorado,* îţi poate trece prin minte cu uşurinţă dorul de ducă, nevoia de a pleca spre acea zonă misterios-mirifică şi adânc-chemătoare spre un *El Dorado* despre care nu ştii mare lucru, decât din scenariile de film, deşi ştim că realităţile *eldoradiene* sunt în mare parte contrafăcute, fabulaţii, ne convine să decupăm din ele pentru suflet, adesea şi pentru minte, partea, sau procentul care ne fascinează, care ne pune în mişcare imaginaţia, care ne interconectează cu o lume în care *science-fiction*-ul este la el acasă. Şi ne convine, acceptăm acest joc al neverosimilului metamorfozat în verosimil, ne convine, fiindcă de-acolo, de la *El Dorado,* se naşte marea legendă a aurului mondial, spre acolo au plecat, din când în când, marile bejenii de-a lungul istoriei, spre acolo ne duce gândul şi pe noi – Harry Vălmăşag şi cu mine, Gionny Tăunciu, amândoi absolvenţi de filologie clujeană, colegi de grupă, restanţieri la literatură comparată lansată spre urechile noastre cam surde de către profesorul Edgar Papu… Dar, până la urmă, absolvenţi, cu licenţe, cu masterate în regulă, cu docto… Nu, fără doctorate!, fiindcă ne-a fost teamă să nu fim acuzaţi de plagiat, chiar dacă am fi menţionat subliniat cu roşu sursa citatului. Nu ţine! Găsesc ei, jurnaliştii, o chichiţă, un ceva care să dovedească plagiatul şi începe tevatura.

— Renunţ la el!, a ţipat un personaj la modă.

Prea târziu. Presa trebuie să ştie, presei trebuie să-i dai de… mâncare, şi nu orice. Ai furat, te-ai folosit de citate, de munca altuia, sau altora, eşti în culpă, intri în vizorul… Un vizor, nu contează!, fiindcă trebuie să existe o instituţie care să se ocupe. Păi, cum? Democraţie-democraţie, dar nici chiar aşa!… Aşadar, fără!, deşi la noi, cine nu e acuzat

de o plagiere, cât de mică, dacă şi-a luat doctoratul, înseamnă că oarece nu-i în regulă şi presa atâta aşteaptă: scormoneşte, găseşte ea ceva, mai dă o ştire de senzaţie *pe surse*, mai interpretează o frază, mai anunţă „ştire-bombă”, mai… Însă totul s-a prăbuşit acum, totul, ba nu: a mai rămas speranţa plecării în *State*. Mă rog, nu la Las Vegas, nu spre un Dallas al familiei Ewing, nu spre un Texas amintind de moartea năprasnică şi nedreaptă a lui John Kennedy, nuuuu!…

El Dorado, dar, în *State*!

În *STA-TE*!

Sună? Sună!

Deşi, apropo de *El Dorado*, mai avem de cugetat, de discutat, de cântărit şansele în relaţia plus-minus. Şi-apoi, hotărârea finală o vom lua acolo, în funcţie de… multe, foarte multe.

În lungile noastre conversaţii de profesori disponibilizaţi, că şomeri sună compromiţător, când ne lăsam imaginaţia să se zbenguie pe toată suprafaţa Pământului, bineînţeles că, nu o dată, şi pe rând, ne-am visat „*indieni auriţi*”, personaje principale pe post de preot-căpetenie de trib prin văzduhul îmbâcsit de… duhoarea *eldoradului*. Mai bine şi mai adânc se substituia prietenul Harry în acel preot poleit cu praf de aur, conform ameţitoarei legende, referitoare la o ceremonie religioasă care avea loc de obicei la *Guatavita*, aproape de oraşul Bogota din zilele noastre. Prietenul ştia pe de rost o mulţime amănunte, situaţii şi momente din legende şi îmi povestea pentru cine ştie a câta oară:

— Domnule Gionny (Harry mă respectă totdeauna când se pregăteşte să-mi toarne bizarerii de-ale lui), mă şi văd plecat spre *El Dorado* şi, devenit preot şi căpetenie de trib, să fiu îmbarcat de către supuşi pe pluta construită din papură specială după modelul şterpelit din…

— Cum… şterpelit, Harry? Cum faci asemenea afirmaţii? Păi, ce, erau pe-acolo deja de-ai noştri care se ocupau cu prăduitul? Hai, mă, ce naiba! Aceasta se-ntâmplă acum, în zilele noastre! Compromiţi naţia şi urmaşii viteazului popor dac încă necucerit de romani!

— O, scuze! Adică, vrei să spui că romanii ne-au învăţat să jmanglim?

— Harry, dragă, problema e complexă şi în studiu, iar cercetările vor fi continuate de grupul parlamentarilor de centru-stânga şi al celor de dreapta în stil clasic…

— Nu pricep, Gionny…

— Nici eu.

— Poate că nici ei…

— Harry, nu fii anti! Taci şi urmăreşte actualitatea la televiziune…

— Aha!, deci suntem doi proşti…

— Aşa-i, frăţâcule: doi, da creşte numărul celor ca noi, nu te nelinişti… În timp ce noi stăm şi cugetăm după principiul cartezian *Cogito, ergo sum*, înmulţindu-ne direct proporţional cu trecerea timpului, deştepţii fură de stâng după principiul-lozincă postdecembristă „*Dacă nu noi, atunci*, cine!” Însă, eram atât de sigur, prietene, că nu vei cupla la idee şi atmosferă, pe cât de sigur sunt că azi e marţi…

— E miercuri, iubitule! Miercuri – trezeşte-te!

— Da ce, mai contează o zi la câteva sute de ani? Eşti culmea! Aşadar, domnu meu, este vorba despre civilizaţia *Muisca*, dacă ai auzit…

— *Muieruşca*? Da, parcă auzisem ceva-ceva… E vorba despre o nişă în Peştera Muierii, nu?

— Pe dracu! Ţi-am mai spus, Gionny: pune mâna pe carte, că mă faci de râs! Cum poţi debita asemenea enormităţi?

— Păi, nu e greu…

— Ştiu, înţeleg…
— În acest caz, n-am auzit…
— Aşa e mai corect, omule. Okei! S-o lăsăm…
— Îmi convine.
— Normal. Aşadar, ceva mai înainte, vorbeam de lotcă, Gionny…
— De plută!
— Okei, pluta – fir-ar a naibii de papură, nu mă mai întrerupe!
— Da…
— Deci, Gionny, sunt acolo, ambarcaţiunea este împodobită cu basoreliefuri delicate, încărcată cu lucrurile cele mai încântătoare, unele de-a dreptul excentrice, pe care conducerea tribului le confiscaseră de la băştinaşi…
— Eu ştiam că erau donaţii, Harry…
— Habar n-ai şi nu mă mai întrerupe! Aceasta în timp ce eu, căpetenie de trib şi…
— Profesor disponibilizat, l-am întrerupt.
— Şomer!
— *Yes!*
— Ioncuţule, eşti un ţopârlan de ultimă speţă, plus că n-ai niciun pic de suflet, m-a repezit el… Dar îţi voi dovedi, domnule, că, în nimicnicia ta, n-ai cum să pricepi ce înseamnă participarea la o asemenea ceremonie grandioasă, la o asemenea cruciadă româno-personală, pentru că voi deveni preot, voi fi poleit cu praf de aur din tălpi până la ultimul fir de păr de pe scăfârlie…
— Furat de la Roşia Montana – scuză-mă că te întrerup –, sau prin topirea brăţărilor dacice?
— Taci, Gionny, taaaaci!, că mă exasperezi cu gogomăniile tale. Lasă-mă să visez, să-mi imaginez, să încerc recrearea unei lumi, a unei situaţii… E o chestie virtuală – dacă şti ce e aia…
— Nu ştiu!

— Nu mă mir. Totul se petrece în urmă cu vreo patru sute de ani, în apropierea oraşului Bogota de azi…

Sincer să fiu, Harry m-a uimit în dese rânduri cu o grămadă de cunoştinţe despre ce-ştiu-care fenomen petrecut prin meandrele istoriei, pentru că iubeşte istoria până la a suferi pentru cutare sau cutare întâmplare petrecută în urmă cu secole, la noi sau aiurea.

— De unde şti toate astea, Harry?, îl întreb.

— Pentru că îmi place să citesc, pentru că îmi place să fiu informat şi să cunosc, în comparaţie cu *alţii* care-şi petrec viaţa la Bodega *Tri Scheleţi* – dacă pricepi ce spun, m-a lămurit el ironic. Şi te mai şi minunezi că ai fost disponibilizat, că…

— Da, Harry, mă recunosc perfect în succinta ta descriere şi, dacă tot aduseşi vorba, îţi mai spun un secret: pe lângă alte calităţi pe care mi le atribui cu generozitate, mai am una, specială: sunt un leneş profesionist, dragul meu, unul care citeşte şi reciteşte, cu nesaţ, aş zice, *Ghidul leneşului*, a lui Tom Hoggkinson, o carte care valorează pentru mine cât cursul de teorie literară a profesorului nostru – nu dau nume… Apropo de *bodegă* şi ca să vezi că sunt un individ citit, uite ce scrie în acest *Ghid*, apropo de bodegă, care se lipeşte de Bodega noastră *Tri Scheleţi*: „*Bodega face un mic stăpân din orice om. În cursul zilei, să fii călcat în picioare şi abuzat de şef, de colaboratori sau de familie. Însă în bodegă, încrederea de sine se reface. Devii omnipotent, omniscient, o figură puternică. Ai păreri şi găseşti răspunsuri. Bodega este locul în care ne discutăm visurile şi necazurile, viziunile şi planurile. Tot acolo devenim experţi în toate. Îndreptăm lumea.”* (pagina 187).*

— Da, recunosc: e mare avantaj, unul liniştitor, să fii leneş după indicaţiile dintr-o carte…

— Păi, eu ce spuneam?

— Iar eu, Harry Vălmăşag, pot spune că eşti dependent de o idee lipsită de cea mai elementară logică, că ţi-ai coborât nivelul cunoaşterii până aproape de nivelul mării…

— Înălţător! Mă emoţionezi cu precizia şi logica raţionamentelor tale, dar, în acelaşi timp, aş fi nedrept să nu recunosc cinstit că te respect, te stimez şi aştept să-ţi revii din visare pentru a putea să stăm de vorbă ca altădată…

— Da, ştiu: orice asemănare cu situaţii sau persoane reale, este absolut întâmplătoare – cunosc şmecheria.

— Da, nu e!

— Eram convins, Gionny!

— Dar ştii cum se subintitulează acest studiu, prietene Harry?

— Nu mă interesează…

— Ştiu, şi de-aceea-ţi şi spun: *Mic tratat pentru leneşi rafinaţi*…

— Mănuşă!, Gionny, mănuşă pe caracterul tău, pe felul tău de-a fi! Nici să fi scris *Ghidul* expres pentru tine nu s-ar fi potrivit mai clar…

— Fix, recunosc. Şi încă un amănunt, domnu meu, oarecum surprinzător pentru mine: multă vreme simţeam că nu sunt în apele mele, că nu-mi găseam locul, că îmi lipsea ceva… Dar când am dat cu ochii de cartea asta pe raftul librăriei din Cartier, care, în peste trei sute de pagini trata ştiinţific problemele legate de *lene*, am simţit că renasc din propriile-mi neputinţe şi ignoranţe, am simţit numaidecât că devin om în adevăratul sens al cuvântului…

— Era şi cazul, deşi, disponibilizat fiind şi şomer, lucrurile parcă se leagă ceva mai greu – nu ţi se pare?

— Domnule, pur şi simplu am avut o revelaţie…

— Te cred, sunt convins, Gionny! Felicitări! Deci, unde rămăsesem?

— La „poleirea cu aur” – ca să vezi că îţi urmăresc stupizeniile…

— Mersi, mersi mult!, vorba colegei noastre de grupă. Cum o chema?

— Silfida.

— Pe dracu! Măi, Gionny, dacă nu ştii ceva, măcar taci!

— Nu pot, Harry – îmi pare rău…

— Aşadar, rămăsesem la… poleire, îmbarcare şi pluta ancorată într-o lagună înconjurată de băştinaşi cu pene, beţe şi beţişoare înfipte prin nas, buric, urechi şi… etc.

— Lasă, dom Harry, că ştiu, cunosc legenda…

— Da, o cunoşti? N-am încredere. Nu te supăra, dar, uite, ţi-o spun, fiindcă n-am încredere în memoria ta şi e bine să-ţi reîmprospătez chestia…

CRI-CRI-CRI ÎN „LA MAJOR”

Locuiam pe Strada Titulescu din Constanţa, foarte aproape de Port, iar sirenele vapoarelor intrând sau ieşind din rada acestuia, formau un cor mixt care, în toiul nopţii, nu doar că ne trezea, dar ne şi ajuta să credem că asistăm la un concert nocturn extraordinar pus la cale de ultimul impresar al Apocalipsei. Fără să fiu superstiţios, aveam tot mai ferm convingerea că noapte de noapte morţii unui cimitir din apropiere ascultau şi ei concertul stând pe marginea gropii, sugând cu poftă din pipe împrumutate de la Popey Marinarul, sau trăgând din ţigări de contrabandă aduse de marinari… Ca să nu mai spun că nevastă-mea, dintr-o pornire pe care luni de zile nu şi-a putut-o explica, a susţinut într-un miez de noapte că ascultam în primă audiţie *Sonata în de major pentru sirene de vapor*, bucată muzicală compusă chiar de ea. M-am interesat la un

psihiatru ce urmări poate avea pentru viaţa unui om faptul că, afon perfect fiind, începe să creeze dintr-odată compoziţii muzicale. Medicul specialist m-a liniştit cu gravitate profesională spunându-mi că nevastă-sa, olandeză de origine, devenise, din acelaşi motiv, un apreciat constructor de nave de hârtie pe care le lansa la apă într-un lighean, fix la ora zero din noapte. După care m-a asigurat că el însuşi are preocupări tot mai asidue în ceea ce priveşte creşterea numărului de *zombi* pe cap de locuitor constănţean cu ieşire spre Autostrada Soarelui, drept urmare am început să nu mă mai simt atât de singur. Să nu mai spun că psihiatrul m-a verticalizat moral asigurându-mă că, pentru un om cu probleme psihice, distanţa până la Kilometrul 7, unde se afla Spitalul de Psihiatrie, era o joacă…

În orice caz, partea bună din trezirea noastră după primul somn era, fie pentru a merge la baie, fie pentru a bea apă, deşi fiul nostru cel mic, în vârstă de trei ani, îşi începea recitalul:

— Mamiiii! Mamiii! Vleau lăptic de raţă!…

— N-am, puişor, răspundea nevastă-mea, pe jumătate adormită.

— Ştiu că n-ai, da dă-mi! Mi-a zis mie nenea Isidor de la etaj că el îşi mulge raţa în fiecare dimineaţă…

Mă sprijineam într-un cot, îl priveam cu atenţie şi tot mai des îmi spuneam că nu e fiul meu, că vreo barză zăpăcită, sau rămasă fără *gipiesul* biologic, se milostivise de noi şi… Dar acest lucru se petrecea în timp ce începeam să visez că fiu-mio era solistul vocal al sonatei compusă de nevastă-mea, mama lui…

În sfârşit!…

…În oricare din cele două variante, noi eram cei avantajaţi, fiindcă, ieşind apoi pe balcon, ne eliberam de coşmarul că sirenele ar fi fost trompetele din Apocalipsă, şi

eram fericiţi asemenea unor învingători care nu câştigaseră un război, dar obţinuseră o victorie. Aşadar, pentru familia noastră, coborâtă de la poalele Munţilor Călimani, zgomotele nopţilor constănţene ne duceau la concluzia că ţârâitul de greieri din locurile de baştină era o chestiune absolut inutilă, chiar plicticoasă şi penibilă din punct de vedere social, şi doar o încântare pentru auzul adormiţilor în fânul din podul şurii. O prostie, de fapt… Ajunseserăm să credem că, ţârâitul de greieri în nopţile cu lună, după stabilirea în Constanţa, nu era decât un efort subversiv din partea infatuatelor insecte, convinse că intrarea noastră într-un somn adânc, tot mai adânc, ar fi dus la destabilizarea politică şi economică a ţării. Misiunea ultrasecretă a greierilor începea, în realitate, cu crearea unei psihoze în populaţie care să anihileze tot ce ţinea de ambiţie, putere de acţiune şi, în final, distrugerea locuitorilor din punct de vedere psihic, ceea ce, constatarăm noi la Constanţa, nu era altceva decât efectul unui scenariu gândit şi teleportat spre pământ de nişte extratereştri terminatori, în realitate nişte vietăţi-vidanje care ne sorbeau creierii de sub scăfârlie înlocuindu-i cu o substanţă gelatinoasă cu posibilităţi de resetare-restartare ori de câte ori era nevoie. De altfel, în imaginaţia mea, iar nevastă-mea, la cafea, mi-a confirmat cu o logică imbatabilă, că gelatina de sub scăfârlie era amestecată cu huma rămasă după tăierea ştiinţifică a tuturor pădurilor din zona Călimanilor… Situaţie din care greu ne reveneam, dacă nu cumva, cum se întâmplaseră chiar câteva cazuri, s-o sfârşim prin somn adânc şi să ne transformăm în corcituri *homo-zombinieni*. Şi asta doar din cauza afurisiţilor de greieri pe care, buimăciţi de somn, adesea, îi consideram un fel de *zombi* în miniatură trimişi de către vreo super civilizaţie extraterestră ca să distrugă viaţa de pe Pământ… Ne trezeam somnoroşi, frânţi de oboseală, cu

cearcăne uriaşe şi simptome clare de apropiate şi inevitabile boli încă necunoscute de omenire, dar bântuind ucigaşe pentru a reduce numărul de locuitori de pe planeta tot mai populată şi tot mai greu locuibilă... De aceea, în vederea salvării umanităţii, noi, familia, am hotărât să plecăm la Constanţa, să ne implicăm într-o activitate utilă cu scopul de a contribui la dezvoltarea economiei, la mărirea gradului de civilizaţie şi a educaţiei întru bine şi frumos a noilor generaţii, iar ca o consecinţă, să trăim într-o ţară educată în care cele zece porunci să fie respectate fără vreo ameninţare biblică. Ba, cineva aruncase şi pastila ca a unsprezecea poruncă, respectiv pentru soţii sceptici, care suna categorică pentru ei: „*Să crezi că copiii tăi sunt ai tăi!*” Scurt, clar şi imbatabil!

Sigur că, deocamdată, situaţia era de perspectivă, dar făcuserăm primii paşi... Pentru că nu concepeam ca următoarea generaţie de umanoizi să mai adoarmă în fân în ţârâit de greieri, în timp ce restul populaţiei globului să-şi petreacă nopţile pe recamiere luxoase şi odihnitoare. Prin somn, auzeam deja sunetul talanţilor în buzunar şi ne răscolea datoria sacră să ne ocupăm de valorificarea acestora pentru a nu fi nevoiţi să dăm notă explicativă după trecerea Styxului, apa aceea pe care o şi vedeam murdară, de milenii întregi fără a i se elimina mizeriile prin dragare, pe care pluteau majestuoase bărci în care se plimbau tot felul de vietăţi bipede...

În consecinţă, după discuţii nocturne şi interminabile, am hotărât, împreună cu nevastă-mea şi vecinul-psihiatru, să înfiinţăm o firmă mixtă de export având ca obiect de activitate: creşterea, după metode miciuriniste, a greierilor-zombi, aceştia servind la maturitate, prin măcinare după o reţetă nouă, drept făină calitatea întâi pentru produsele de patiserie – după recomandarea cu lux de amănunte, o directivă. Era doar o variantă, însă greierii,

urmând o genealogie miciurinistă să poată urma şi cursuri speciale intensive de iniţiere în arta interpretării sonatelor create de nevastă-mea pe vapoarele construite şi lansate la apă de nevasta psihiatrului.

…Guvernul, cu înţelepciune, a dat dovadă de o mare deschidere pentru iniţiativa noastră, aşa că ne-a asigurat spaţiu şi loc de muncă, la spitalul de psihiatrie unde se încearcă scoaterea greierilor din cap al căror ţârâit, susţinem noi, seamănă perfect cu sirenele de vapor…

Acesta a fost doar începutul…

SPRE LIMPEZIREA MINŢII

— Hallo! ’Mneaţa bună şi săru-mâna, coniţă! Institutul de Cercetări Oceanice? Nu!?! Phui, băga-mi-aş! Ce, cum? A, sigur: scuze, domniţă, scu-ze! Ştiţi? Eu, dimineaţa, până mă limpezesc la minte, mai scap câte-o deochioşenie… Da’ unde nimerii, frate? Aha, deci e de cercetări, da’ nu oceanice, ci marine? Bravo! Şi-i cu sediul în Carpaţii Orientali, domnişoară? Ay, trăsni-m-ar! Cum-cum? N-am voie să mă mir? Mai ales dacă-i vorba de-un investitor străin… Păi, nu e democraţie şi pe la dumneavoastră? Nu prea? I-auzi, frate! Ei, am priceput: urcă greu, şosele neasfaltate, drumuri proaste, birocraţie… Ironic eu! Ferească-mă Prealuminatul! O singură dată am fost, fi’ncă am zis de una că are picioare fix ca Olivia lu’ Popeye’ fără să ştiu că era nevasta şefului meu… Ha-ha-ha! Da’ ce-a urmaaaat, ferească-ne Dumnezeu!… Până la urmă m-am internat la psihiatrie, că altfel… Deci, cercetări marine? Ei, cum să nu ştiu atâta lucru, duduiţă? Lacu Roşu, Lacul Bicaz, Lacul Sfânta Ana, Bâlea-Lac, Feredeie etc., etc. — mări interioare, cum să nu ştiu – mare sfârc!… A, se zice

sfâr? Uay, Doamne! *Schiuzmy!* Mări interioare, deci. Aţi văzut că m-am prins?… Gata, pricepui – săru-mâna! Cum adică, sunteţi un domn… domnu'? Uau, să fiu al…! De ce să înjur? Am şi eu o vorbă, o chestie, un tic… Da', a aveţi vocea aşa, catifelată, ca de *gay* în călduri – Doamne, iartă-mă! şi pardon –, ca de femeie în *stenbai* la nudu' gol, să dea dracu de nu-mi trecu prin minte să vă zic vo două sentimentalisme, să vă invit la o… la un…! Scuze, milioane de scuze! Păi, ce, eu am timp? Tocmai că nu – să ştiţi! Am slujbă, am obligaţii, am… Apropo: iubiţi animalele? Un câine-lup, un *coocker* şi un caniş în garsonieră?! Dumnezeule! Da, desigur, fiecare cu jav… cu cuţu lui, nu? Da', altfel, vă place să vă latre maidanezii toată noaptea sub fereastră? Nu. Nici mie, aşa că, în privinţa asta, ca să aveţi linişte, vă adresaţi lu' mandea la serviciul ecarisaj, la… Păi, n-aţi înţeles? Sunt hingher cu licenţă de profesionist şi masterat în… Cum? Plagiator? Eu? Nu vă interesează? Înseamnă că şi dumneavoastră… Bine, iertăciune că v-am reţinut. Vă doresc sănătate şi virtute, s-aveţi ce bea şi ce mânca! Păi, da: aş vrea cu dom' director… Noul, da – se poate? Da', scuze: nu-l schimbarăţi, dacă tot veniră alţii la putere? Nu? Am înţeles: se dădu şi el rapid cu ăştia – bravo lui, înseamnă că omul e pe fază, oportunist, cum se zice. Bine, am tăcut, ok, fă-mi legătura – mersi, fratele *mieu*! Nu suntem fraţi? Bine, aşa e vorba mea faţă de cei la care ţin… Iar să-mi cer scuze?!? La fiecare propoziţie? Ok-ok! Hălău, dom' director Fleandură? Uau, mamă şi ura! Cum, nu eşti Fleandură? Hai, mă, Gicuţule, nu te mai preface, că-ţi recunosc vocea… Ia zi, frăţâcule, de când nu ne mai auzirăm noi? Mă, să fiu al… parcă te ascunseseşi printre bolovanii Sarmizegetusei cu vo *taraboastă*! Ehe! Vezi, mă? Ai funcţie, ai mândruţe câte vrei! Da, mă, Gicuţule, ce mai trecură anii!… Câţi, mă? Zece? O sută? Un mileniu?… Ce

mai faci, omule? Auzâi că ajunsăşi mare ştab, director adică şi d-aia… Cum, nu-i mai zice director? Da’ cum, frate? A, manager? La orişice caz, felicitări, mii de felicitări, mă! Milioane, ce mai! Cum-cum? Nu ştii cine sunt eu? A, uitai să mă prezint: Gânţanu, mă, Gân-ţa-nu! Nu-ţi mai aminteşti de mine, nu mă mai ştii? Hai, mă, că nu te cred… Am fost colegi de măsuţă la grădiniţă, grupa mijlocie. Ţi-aduci aminte ce de năzdrăvănii făceam? Uitaşi când am vrut să-i dăm foc la păr unui ţigănuş care-ţi şterpelise *sandviciul*? Noroc că a venit doamna educatoare, ’tu-l în cur pă mă-sa!, că altfeeeel… La orişice caz, tu aduseseşi chibriturile, da’ nu te-am spus – ha-ha-ha! Auzi, fără vreo aluzie, fin’că nu te-am pârât atunci – pă cuvânt, omule, ce dracu’! — n-ai putea s-o angajezi la tine pe fii-mea? Că nu-i mai proastă decât a lu’ Filpeanu… Cum, care, mă? Ăla, Gicuţule, de se pişase pe *sandviciul* doamnei de mate, da’ de tine nu-i spusăi că şi tu, numa’ pă el, fin’că mi-o suflase pe başoalda de Marcica… Nici pe Marcica n-o mai ţii minte, omule? Moldoveanca aia simpatică şi sentimentală, colega noastră dintr-a *unşpea*, la care i-a tras profu’ de română nişte meditaţii de-a rămas gravidă… Nici de el nu-ţi aminteşti? Ăl de ne preda română şi religie, de urlase într-o zi când venise să-l asiste la oră un preot, frate siamez cu *Piedone în Africa*:

„–Ce, mă?! ’Tu-vă parascovenia mamii voastre de neisprăviţi! Voi, îmi vorbiţi mie de cuvioşenie, de corectitudine şi frică de Dumnezeu? Credinţă la voi, mă, pitecantropilor, la voi, mă? Parşivi rahitici! Poate groază… Toţi, mă, dragilor, absolut toţi, jucaţi un teatru al evlavioşeniei de toată minunea şi ridicolul. Nu mai există nici chef, nici timp pentru amabilităţi şi negocieri între oaie şi păstor. Salut! Da’ ştiţi de ce, dragilor? Fie pentru că a dat căpierea în majoritatea oilor din turmă, fie din cauza spaimei de lupi, fie din dorinţa prea acerbă de emancipare

şi, în consecinţă, de evadare din statutul lor negativ. Iar voi, în calitate de miei-progenituri, mai toţi avortoni ai societăţii, veniţi cu pretenţii, cu...? Şi de-aci... D-aici a început marele scandal de-a venit Filpeanu la şcoală, l-a prins pe prof de revere şi i-a zis: bă, tiriplicule, vrei să rămâi fără pită? Vrei, mă? Adică, te-ai trezit tu să-i jigneşti pe copiii ăştia care se străduie orişicâtuşi... Ştii, mă, ai cui copii sunt? Vrei să vorbesc cu primaru'? Vorbesc!, da' rămâi pe drumuri – în ce partid eşti? În niciunul?!? Păi, înseamnă că – scuză-mă, nu prea eşti competent ca dascăl, aşa observ io după cât mă duce mintea. Şi mă duce, că uite ce afaceri am! Cu braţele astea două mi-am făcut vila de pe malu' Herestrăului! Şi ne-a arătat, Gicuţule, zece degete, pe fiecare câte-un ghiul uriaş, plus brăţară, plus lănţoiu' de la gât, plus... Nu-ţi aminteşti nici de întâmplarea asta?!? Păi, ce...? A, mă rog... Bine, am înţeles. Şi chiar n-o cunoşti pe fii-mea? Nu ţi-am prezentat-o la banchet? Auzi, Gicuţule? Are-un trup, nişte ochi asiatici şi-o pereche de sâni ca de hollyoodiancă, să dea dracu'! — mă-nţelegi ce vreau să spun? Fără silicoane!, că i-am interzis cu mă-sa cu tot. Îţi spun: nu că ar fi odrasla mea, da' Lolobrigida, Claudia Cardinale, Claudia Schiffer cu Basingera cu tot, ba şi Angelina Jolie, şi-ar face harakiri, adică, nu: seppuku, dacă ar vedea-o. Cum să nu, omule? Are şi ea o facultate, o diplomă, o profesie... Nu, mă, Gicule, nu a lu' Filpeanu – fii-mea... Bine, mă, mersi şi *okei*, ţi-o trimit dimineaţă, da' să-i faci tu cererea, că nu prea le are cu astea... Bag-o într-un birou şi dă-i ceva să moşmondească şi ea... Că altfel e harnică şi-i umblă mintea, da', ştii?, trebuie să-i dea cineva indicaţii, înţelegi? Nu le prea are cu scrisu', cu astea, că a terminat la aia, cum îi zice, mă?, *şcoala la distanţă*, de m-a costat doi porci de Mangaliţa şi un viţel de Siementală – ştii tu... Bine, *okei-okei*! Da' să mai ştii, numa', că ea din copilărie, din

respect pentru învăţătură şi şcoală, a stat cât mai de parte de ele – ha-ha-ha!... Da'-i ageră la minte şi ascultătoareeee, ce n-ai văzut!... Da' la scriiis, mă Gicuţule, mă colega, parcă o dă spre japoneză. Sau vo fi scriere cuneiformă nouă? Nu ştiu, că nu le am nici eu p-astea, cu gramaticile! Ia vezi, tu, că te pricepi la vechituri lingvistice... Da, sigur, tac şi ascult! Ce, cum? Stai, un picuţ, omule: nu eşti Gicu Fleandură?!? Nuuu...! Uay, frate-mi-o, ce le amestecai, 'tui parascovenia mă-sii şi fir-aş a...! Ghiveci făcui – iertăciune mare! Da', dacă tot dădui de matale, nu mă poţi ajuta în problemă? Că dau şi eu ceva, adică facem să fie bine... Ies şi eu la interval cu un viţel, un porc, o damigeană... Permis de conducere? Sigur că are! Vidanjă? Psst! Cleopatro, hei! Ştii ce e aia vidanjă? Nu? Nu contează. E okei, că-i aranjai fiică-tii cu serviciu' pe o vidanjă... Da, tu, tot eu!, că tu, cu fie-taaaa...

VIS CU ARHANGHELUL GAVRIL

Morela Văreanu, în momentele ei de furie complexă şi complicată împotriva *stripperului* care nu-i acordă suficientă atenţie, ne ajută să ne simţim ca nişte troglodiţi gata să sfâşie moralul şi partea de uman a oricărei persoane. Pentru că, în astfel de situaţii, urlă la noi:

— Oameni sunteţi, mă, colegilor?

— Nuuuuuu!, răspundem noi într-un fel de cor al vânătorilor încercuiţi de lei şi leoparzi.

— Eram sigură, fiindcă niciodată nu v-a dus mintea să fiţi alături de un semen în suferinţă...

Doamna Văreanu, şefa Serviciului „Plan” are dreptate, aşa că trecem de urgenţă la grimasa „schimbarea la faţă”, suferim care cum putem, o compătimim, îi suntem solidari

şi, în sfârşit, careva zice pe un ton cât de cât miorlăit şi, în orice caz, de profundă suferinţă:

— Doamna şefă, cred că toţi am cam avea nevoie de odihnă, de un concediu...

— ... Câteva zile la o staţiune, cred că ne-ar prinde bine la toţi, completează altcineva.

De această dată, s-a brodit, fiindcă Morela se... înmoaie brusc şi zice:

— Bine: facem o cerere colectivă, închidem şandramaua şi plecăm!

Într-un asemenea moment, instituţia este transformată din *Coteţ* în *şandrama*, iar *Multinaţionala* pierzându-şi o mare parte din prestigiu, devine o firmuliţă oarecare, iar directorul general un conducător semiratat, un parvenit, un ins fără scrupule, un...

— De fapt, cine e, bă, directoraşu ăsta! Un nimeni, un lingău politic de prima clasă, un fragment din scursorile societăţii şi un parvenit cu doctorat plin de plagiaturi, clarifică Spârdea ultimele... neclarităţi.

Colegul Spârdea, de la sectorul „Sistematizare” s-a înfierbântat, mai ales că „storsese” şi vreo două pălinci dintr-o sticlă vopsită alb ca să nu se prindă lumea de conţinut...

Desigur, amănuntele pot fi plicticoase şi plictisitoare, astfel că oricine poate pricepe că noi nu-i înşelăm niciodată aşteptările Morelei, şi facem tot ce putem pentru a corespunde moral şi material momentului. Aceasta nu pentru a ieşi cu faţa curată dintr-o încrengătură ideatică faţă de care mangrovele din ţinuturile exotico-sălbatice sunt nişte amărâte zone verzi din parcurile de agrement din oricare colţ al ţării şi chiar al lumii... Pe de altă parte, este adevărat şi normal ca, în cazul declanşării vreunui mare tămbălău, precum cel cauzat de furia doamnei

Morela, directorul mare să-şi salveze viaţa şi prestigiul prin internări succesive la neurologie şi psihiatrie…

Într-un fel de concluzie: în calitatea noastră de intelectuali rasaţi şi cu un prestigiu uriaş în cadrul *Multinaţionalei*, despre care, din respect, se vorbeşte doar în şoaptă, din când în când organizăm câte o şedinţă de analiză la nivel de *Instituţie-Coteţ.* O vreme a participat şi directorul general, dar sănătatea nu i-a mai permis, fiindcă ultima dată când fost prezent la şedinţa noastră a scăpat doar cu un preinfarct auzind la ce nivel purtam discuţiile… Noroc cu Perianu care, văzând evoluţia directorului spre „patrupedism” (expresia aparţine unui coleg mai nou care a şi fost disponibilizat imediat după ultimele alegeri şi revenirea directorului din comă), adică spre mersul în patru labe, l-a apucat de-o aripă (se citeşte mână!) zicându-i:

— Nu vă luaţi după ăştia, dom’ director, că e de rău…

…Ultima şedinţă din acest semestru am ţinut-o ieri, în cadrul căreia şefa noastră, Morela, a spus la concluzii.

— Aşadar, domnilor colegi şi stimată domnişoară…

— Care domnişoară? Care domnişoară?, şi-a revenit dintr-o somnolenţă Spârdea.

— Fosta noastră colegă care, după cum ştim cu toţii, în neprihănirea ei, l-a visat într-o noapte pe Arhanghelul Gavril anunţând-o despre indexarea salariului, iar după 272 de zile a născut un copil…

— Ehe, mare-i puterea lui Dumnezeu!, a reacţionat rapid colegul făcându-şi cu falsă cucernicie trei cruci uriaşe.

Escrocul!

El, care se declarase ateu convins.

— Deci, reiau, domnilor colegi: pe primele opt luni ale acestui an, *Multinaţionala* noastră a depăşit sarcinile de plan cu un procent de 77 la sută…

— Bine-bine, a replicat imediat colegul Spârdea, pe primele opt luni ale anului stăm bine, da să vedem ce-o să facem pe ultimele opt…

S-a lăsat o linişte tocmai potrivită să exclamăm shakespearian, în gând, în ceea ce îl privea pe Spârdea şi în conformitate cu prevederile Legii administraţiei locale:

— *Ioi, iştenem*, sărmane Yorik!

Era o exclamaţie care, în anumite momente mai delicat-istorice putea duce la declanşarea unui război civil cu extensie continentală, după cum a subliniat colegul Nursescu, mare îndrăgostit de istoria antică, modernă şi contemporană. De fapt, ca să lămurim lucrurile în detaliu, în urma unor recomandări călduroase expediate de colectivul *Coteţ*-ului nostru, Inspectoratul pentru protecţia consumatorilor de ciuperci-ghebe l-a solicitat pe Nursescu să ţină o conferinţă despre creşterea viermilor de mătase în timpul războaielor punice. În sfârşit, i se făcea dreptate colegului iubitor de istorie! Ce să-i faci? Asta era viaţa, aşa că l-am invidiat, l-am felicitat şi încurajat ferm convinşi că, după cum arăta la faţă, nu aveam să-l mai revedem decât în sicriu, iar eu, bătându-l afectuos pe umăr, l-am şi consolat:

— Dragul meu, fii tare şi nu te lua după zvonuri, fiindcă exact ca tine arăta bunicul la faţă cu două ore înainte de a muri!

— Dacă, Doamne fereşte, m-a susţinut Spârdea, se întâmplă să mori, Nursescule, să ştii că noi nu te vom uita…

— Caricaturi de caractere, asta sunteţi, ne-a precizat identitatea.

Din nefericire realitatea ne-a înşelat aşteptările: colegul Nursescu a făcut faţă în mod remarcabil situaţiei, iar printr-o frază meşteşugită a actualizat războaiele punice până spre începutul anului 1989, când pe Hieron al II-lea,

tiranul Siracuzei, l-a declarat dictator comunist cu origine bolşevică. Din păcate, inspectoarea adjunctă a implorat să fie întreruptă conferinţa onoratului academician Nursescu, fiindcă ea şi rudele sale apropiate niciodată n-au suportat războaiele din antichitate şi, mai ales, cele trei războaie punice declanşate şi purtate de bolşevici.

Atribuindu-i-se titlul de academician, din cauza emoţiei puternice, Nursescu a avut o alunecare psihică spre cod roşu şi a fost internat de urgenţă, în secret, la o clinică particulară de psihiatrie...

Din toată această retrăire ne-am venit repede în fire când directorul general a făcut o „tragere la temă” întrebându-ne:

— Domnilor colegi, mi se pare mie sau sunteţi cam palizi?

— Nu, dom’ director, suntem foarte palizi, a ţâşnit Spârdea de pe scaun, şi, pe zi ce trece, tot mai palizi şi mai nefericiţi...

— Bine, domnu coleg... Câţi dintre dumneavoastră şi-au efectual concediul de odihnă pe acest an?

Pe anul respectiv? Păi, noi nu mai avuseserăm concediu cam din anul... Am privit unii la alţii ca şi cum atunci ne-am fi văzut pentru prima dată, iar un coleg a şi zis cu voce clară şi puternică:

— Nimeni, dom’ director. De altfel, acest lucru se poate observa atât după feţele noastre cât şi după prezenţa la program şi calitatea lucrărilor... În orice caz, domnul coleg Ursescu, care e marele nostru iubitor de istorie, ştie cel mai bine... Domnu coleg, i s-a adresat, înainte sau după războaiele punice am mai efectuat noi concedii de odihnă?

În clipa următoare, un biblioraft doldora de dosare zbură spre masa lui vorbitorului însoţit de urarea:

— Să te ia dracu!

…În legătură cu calitatea muncii pe care o desfăşuram şi raportările la forul tutelar, într-una din zile ne-am pomenit cu un personaj croit exact după figura nevestei lui Popey Marinarul, care ne-a zis:

— Am fost trimisă de psihiatru să mă recuperez la filiala dumneavoastră…

— Care filială, doamnă? Ce filială?, a sughiţat întrebarea Morela.

— Nu ştiu. Mie aşa mi s-a spus: mergeţi la *Coteţ*, că e o filială nouă, cu foarte buni profesionişti în domeniu…

— Doamnă, a zis cu asprime Spârdea, aici e *Multinaţionala*, înţelegeţi? Mul-ti-na-ţi-o-na-la!

— Aha, da! Mulţumesc, domnule şi domnilor, deci e filiala *Multinaţionalei* – aha, am priceput!

— Domnilor colegi, a zis atunci colegul Troscotea, în ceea ce mă priveşte mă simt perfect tâmpit.

Şi puteam să nu apreciem sinceritatea colegului? Am fi fost nedrepţi…

Aceasta însemna să fii intelectual, adică să ai curajul spunerii lucrurilor pe nume, pentru că exact aşa se prezenta situaţia: în ultima vreme parcă ne căpiase Dumnezeu, ori vreo forţă obscură vroia să ne transforme în epave. Eram palizi, mereu somnoroşi, cu priviri de oameni rătăciţi în Delta fluviului MeKong, şi cu nesiguranţa puilor de curcă plouaţi stând pe malul Styxului în aşteptarea luntraşului Charon. Întrebarea şefei noastre Morela era destul de subtilă şi de inocentă, însă nouă ni s-a părut deplasată, mai ales pentru că domnia-sa a continuat:

— … Deoarece, m-am gândit următoarele…

Pe loc ne-au apucat frisonadele, fiindcă, ori de câte ori şefa noastră ne anunţă că s-a gândit la ceva, cei mai mulţi dintre noi se internează rapid în spital dacă nu-i prinde apoplexia pe drum. Ultima dată a gândit să săpăm un

canal împrejurul *Multinaţionalei* pentru a păstra secretul întregii noastre activităţi. L-am săpat, că tot nu prea mai aveam chef de nimic, din moment ce economia, care duduia din toate balamalele, dorea un sejur la mare, că tot era aproape de cota zero; am umplut şanţul cu apă şi prima persoană care era să se înece a fost nevasta lui Spârdea care-i aducea de mâncare, deşi el i-a strigat pe fereastră:

— Fă, chioaro, vezi că e şanţ şi apă!

Urmaşa Anei lui Manole n-a înţeles despre ce era vorba, sau nu a vrut, ca să-i demonstreze că ea face ce vrea în căsnicia lor, i-a trimis o bezea şi după exact treisprezece paşi a căzut în canal privind fericită spre dragul ei Spârdea. Noroc că noi, intelectuali-intelectuali, dar când e vorba de solidaritate parcă am fi huni, am salvat-o rapid şi, în prezent nu are nimic doar că râde cam des, ceea ce în condiţiile economiei resuscitată de *Multinaţionala* noastră, este considerat un lucru perfect normal, ca şi vorbitul de unul singur.

Aflându-ne într-o tot mai mare agitaţie, imposibil de explicat cu forţele proprii ale *Multinaţionalei*, pentru întregul nostru colectiv, Consiliul de Administraţie, a invitat un psiholog să ne testeze din anumite puncte de vedere. Om serios, cu zâmbet permanent de american instruit, psihologul ne-a mărturisit, după ce a clătinat din cap tot mai profesionist, concluzia sa:

— Domnilor, ne-a zis, îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că, nu peste multă vreme, românii vor râde foarte mult, respectiv până se va ajunge la un hohot de râs naţional.

— Adică, ce vreţi să spuneţi?, l-a întrebat cu vocea blajină drectorul general.

— Chiar aşa!, a zis Spârdea cu un fel de satisfacţie în voce.

După trei zile am aflat că psihologul a fost trimis la Poarta Albă, unde a stat şase luni în post negru, meditaţie adâncă şi reciclare.

…De această dată, însă, directorul a gândit frumos şi realist, adică:

— Pentru că uite ce-mi trecu mie prin minte…

— O schijă!, îmi scrise repede Spârdea un *semese*.

— … sunt pe deplin conştient, continuă directorul că formaţi un colectiv strâns unit în jurul meu (aşa credea el, bietul!), şi în jurul doamnei Morela, şi n-aş vrea să vă despart, însă cineva trebuie să rămână şi la serviciu – logic, nu?

Cu asemenea idee am fost totdeauna într-o unanimitate zdrobitoare, sperând fiecare că nu el urma să fie temerarul apărător al *Multinaţionalei* şi al prestigiului său în faţa oricăror răufăcători.

— … Avem şapte bilete la staţiunea Somena, a continuat el. Noi, cu mine cu tot, suntem zece, deci, în concluzie, trebuie să mai rămână doi aici…

Ca de obicei, după discuţii de vreo oră, ne-am înţeles repede prin tragere la sorţi, absolut toţi dorind să plecăm. În două zile am terminat toate pregătirile, am angajat de portar un boschetar cu venit net lunar de cinci-şase sute de euro câştigaţi prin banca de la poarta *Multinaţionalei*, în comparaţie cu media salariilor noastre de trei-patru sute de euro…

— Cinste lui!, l-a gratulat Nursescu.

— Aşa e, a zis şi Spârdea. Datorită unora ca el, venitul nostru pe cap de locuitor a crescut după nouăzeci în mod cu totul semnificativ…

— Hei, i-am oprit, aiuraţi?

— Da, domnu’ coleg, m-a aprobat Nursescu.

…Încet-încet se contura o ieşire de grup, toate problemele fiind rezolvate, inclusiv certurile în familie

unde soţii sau soţiile nu prea reuşeau să înţeleagă o aşa plecare în staţiune, de fapt un fel de bejenie, deşi fiecare am încercat să convingem că era vorba despre o cercetare amplă a fenomenului alunecărilor de teren din ultimele două secole, chestie fără vreo tangenţă cu profilul *Multinaţionalei*, că de intersectare nici nu putea fi vorba. Dar, în staţiune fără niciun membru din familie? Ceva-ceva nu părea să fi fost cuşer în toată povestea…

— Ehe, a exclamat la un moment dat Spârdea, exprimându-ne gândurile, dacă ar fi şi ei intelectuali ca noi…!

O, da: a nimerit-o fain Spârdea, deşi nimeni dintre noi n-are curaj să creadă că a şi gândit ceva şi după-aceea a spus…

În sfârşit, gata pregătirile, gata cu toate exagerările, ca să nu le spunem *minciuni*, fiindcă nu ne puteam preta la aşa ceva…

…Primul care a descălecat în staţiunea Somena de Sus a fost şi cel mai stresat dintre noi toţi, respectiv colegul Nursescu. El zicea că a mai fost, aşa că l-am folosit de ghid încă de la plecare, când soţiile sau soţii ne-au condus la gară pentru a vedea cine cu cine are relaţii extraconjugale. N-aveau cum să afle, fiindcă în aglomeraţia de pe peron nici noi nu ne-am mai aflat, urcând care pe unde am putut şi călătorind intenţionat în cele mai proaste condiţii numai pentru fi suficient de obosiţi odată ajunşi în staţiune. Că, altminteri, la ce ne-am mai fi dus acolo, nu? Încă în timpul călătoriei am petrecut clipe de neuitat alături de alţi călători, oameni în toate minţile călătorind într-un picior, sau atârnaţi urangutanic de câte-o mână. Iniţial i-am confundat pe unii cu careva de la vreun circ, apoi ne-am dat seama că vroiau doar să deruteze lumea, fiind şi, majoritatea, tot angajaţi plecaţi la

odihnă cu copii, mame, taţi, soacre şi bagaje cât pentru petrecera sejur în Caraibe de cel puţin trei-patru ani.

În mod normal şi în conformitate cu Legile lui Murphy, pe colegul Nursescu l-am pierdut încă de la plecarea din gară când i-am auzit glasul strigându-ne – poate pentru ultima oară în viaţa lui şi a noastră – ne-am zis cu groază:

— Nu coboară nimeni până nu vă spun eu!

Dar l-am mai văzut după-aceea? Aşa că fiecare am coborât unde am crezut de cuviinţă ajungând la staţiune treptat într-un interval de trei zile, fapt nemaiîntâlnit în istoria de şapte sute de ani a staţiunii, câţiva dintre noi fiind primiţi în faţa Biroului de cazare cu o mică fanfară improvizată, compusă dintr-o vioară şi un taragot fără muştiuc. Ceva mai târziu, înainte de plecarea noastră spre casă şi *Multinaţională*, a fost organizată chiar o sesiune de comunicări ştiinţifice cu *Perspective şi condiţii de petrecere a concediului de către angajaţii unei firme Multinaţionale*, sub înaltul patronaj al directorului general. Au participat sociologi, filosofi, medici, un ginecolog, doi seismologi japonezi, două femei de serviciu şi un hingher delegat din partea unei asociaţii chinologice anonime. Şi totul ar fi decurs în cele mai bune condiţiuni dacă nu s-ar fi aflat că unul dintre japonezi era un ins american, care tot timpul râdea… Evident, rapid a reacţionat noul nostru coleg, Crişu:

— Păi, ăsta-i american românesc de-al nost'!

Auzind asta, ceilalţi participanţi s-au ofuscat şi, dezumflându-se de importanţă, s-au împrăştiat pe la vilele lor mârâind revoltaţi, moment în care l-am găsit şi noi pe Nursescu croşetând pe o bancă în timp ce murmura un cântec de leagăn având la bază o manelă prelucrată după o veche melodie turco-irakiană interpretată la două mandoline de Sandu Ciorbă şi Nicolae Guţă.

— Uite, mă!, a exclamat Crişu. Voi vedeţi ce văd eu? Ăsta stă aici, croşetează şi cântă în timp ce noi…

Colegul Spârdea, care se cam ebrietase cu o sticlă de pălincă maramureşană, i-a zis:

— Bă, faţadă, bă ghid atrofiat la creier! Vezi că te caută o damă în negru cu coasa pe umăr…

— Ne făcuşi figura, ajută şi Crişu la… distrugerea lui Nurseanu.

Acesta s-a uitat spre el cu o privire de amant prins dezbrăcat în şifonier şi a continuat să croşeteze în timp ce noi, la un semn discret, ne-am retras în colţul unei alei şi am făcut şedinţă de analiză a situaţiei. În urma discuţiilor am hotărât cu unanimitate de voturi excluderea pe veşnicie dintre noi a numitului Nursescu. L-am invitat în faţa noastră pentru înmânarea verbală a sentinţei, l-am strigat fiecare pe rând, dar nu părea că aude. Atunci am început să urlăm, să şuierăm şi în general să avem o atitudine atât de zgomotoasă, încât, după aproximativ un sfert de oră am spulberat toate speranţele celor care-şi închipuiseră că viaţa în staţiune însemna existenţă edenică. Încet, în jurul nostru s-au adunat toţi cei apţi să se ţină pe picioare, dar suficient de pregătiţi moral şi mental pentru a înţelege manifestarea noastră. În scopul lămuririi chestiunii, un ins destul de simandicos ne-a strigat de la fereastra unui hotel, în grai mioritic:

— Bă, beliţilor, băga-v-aş sârmă-n nas – unde vă treziţi, bă? Urlaţi acilea ca nişte descreieraţi, ’ţ-ai dracu de tâmpitomani!

Reacţia lui Crişu, colegul cel mai halterofil dintre noi, a fost promptă:

— Domnu – scuzaţi deranju – vezi că nu eşti „bă” cu noi, şi am impresia că cam treci strada pe roşu – scuză-mi şi cacofonia, da vorba cuiva: n-am găsit altă rimă…

— Bine, a lăsat-o insul mai moale, da ce-aveţi cu omu, fraţilor?

— Nu suntem nici fraţi! i-a retezat-o Spârdea. Du-te, bădiţule, la ai lu matale şi vezi că-ţi scurtăm rapid şederea în Somena!

— Dar, s-a auzit o voce de femeie, acest om trebuie apreciat la justa lui valoare, nu? Adică vine în staţiune şi, în loc să umble vandra, munceşte! Şi ce munceşte? Croşetează! Extraordinar! Nu realizează nimeni acest uriaş sacrificiu? Şi-apoi, un mare învăţat a spus foarte bine şi clar că munca l-a făcut pe om…

— Aşa-i, aprobă altă femeie, care părea foarte recent izgonită din Rai şi nu prea avusese cu ce se îmbrăca. Pentru că, ce l-a înălţat pe om deasupra animalelor? Munca şi cântecul, domnilor, ele l-au făcut pe om…

— … De nimic, am completat-o eu.

Oricum, incidentul ne-a trezit la realitate: ne-am amintit de epoca lemnului timpuriu când maimuţa a coborât din copac, a devenit om s-a angajat chiar pe post de funcţionar public. Le-am dat dreptate la toţi, procedând rabinic, şi am reuşit să trecem cam şifonaţi peste acest moment penibil strecurându-ne prin mulţime spre camerele noastre de cazare cu sentimentul că oprisem câteva clipe mersul înainte al civilizaţiei autohtone. Dar n-am dormit mai toată noaptea frământându-ne ce Dumnezeu i se putuse întâmpla lui Nursescu care să-l căpieze… Aveam să aflăm abia după întoarcerea din concediu o poveste pe cât de neverosimilă pe atât de înspăimântătoare…

— Domnilor colegi, după cum era şi normal, în calitate de ghid, am ajuns primul în staţiune să vă aranjez cazarea şi toate celelalte. De la gară nu cred să fie mai mult de şapte kilometri, noroc că am găsit un căruţaş care o făcea pe taximetristul şi, în două ore am ajuns la destinaţie… În

paranteză fie spus, tot drumul m-a lins pe obraz un câine ciobănesc, animal care, la intenţia mea de împotrivire scotea câte un mârâit ca de dinozaur…

— Da' scuză-mă că te interpelez, l-a întrerupt Spârdea, de când ştii cum mârâiau dinozaurii?

— De-atunci…

Din cauza zdruncinăturilor, aglomeraţiei din tren şi a căldurii, Ursescu nu reuşea deloc să-şi explice cum şi când ajunsese la dispeceratul de cazare şi a intrat înăuntru. Acolo, susţinea el cu privirea pierdută în gol, a dat de o fiinţă clar preistorică: avea păr pe aproape toată faţa, mâinile-labe îi erau încărcate de ghiuluri uriaşe când, voce-hibrid mormăit de urs-lătrat de vulpe, s-a năpustit asupra timpanelor sale creându-i pe loc un fel de stare de ameţeală ca după o băută bună cu pălincă bihoreană. Aşa-i că nu mă credeţi?

— Ba da, ba da!, l-am încurajat, mai ales că, încă mirosea a coniac…

Iar vietatea s-a repezit la el, i-a sărutat mâna, el fiind gata-gata să dea în apoplexie când i-a mai şi şoptit:

— Bade, psst! Ştii că s-a abrogat Articolul 200 din Cod? Eşti de-al nost'. Treci diseară pă la mini…

— Adică, mă credeţi homosex..?, a reuşit el să întrebe.

— Psst! a şoptit din nou celălalt misterios. Te-aştept…

După felul cum arăta bietul Nursescu, niciunul n-am crezut că el ar mai fi părăsit acea bancă din faţa ştrandului în ultimele douăzeci şi patru de ore…

BIETUL NOSTRU COLEG!

Ce e drept şi cu tergiversare inexplicabilă, încă nu s-a discutat oficial şi la modul nu doar realist, ci şi serios,

egalitatea dintre bărbaţii şi femeile *Multinaţionalei*, însă există unele reguli care sunt respectate cu stricteţe în relaţia dintre sexe, fie pe bază de *vorbă bună*, fie pe bază de *şi altele*, unde se încadrează: certuri prelungite, muţenie reciproc avantajoasă, perechi de palme, *„du-te la muică-ta, la neamu tău de culduşi – 'tu-vă rasa-n noroc!"*, sau învineţirea cel puţin a unui ochi cu acompaniament de urlete. Din punct de vedere al simţului practic, femeile conduc detaşat într-un clasament stabilit ad-hoc de o comisie condusă indirect de General. Astfel s-a dovedit cu probe practice că o dispută dintre soţi nu o dată a avut consecinţe dintre cele mai grave prin aplicarea metodei eficiente: „mă, dacă mai bei, torn pe tine apă clocotită ca pe-un pui de gostat!", „Îţi crăp capul cu tigaia de clătite!", „Las'că te fac eu impotent, te satur eu de curve, porcule! Neam de curvari şi de destrăbălaţi!" Comisia a mai constat că, din nenorocire, în cele mai multe cazuri, unele angajate de prin secţiile de producţie s-au ţinut de cuvânt, cu consecinţele de rigoare. Însă, nu rar s-a întâmplat şi să se audă dialoguri, scurte, dar demonstrative, în ziua următoare, la locul de muncă auzindu-se inevitabil întrebarea:

— Ce-i făcuşi, colega, la soţie-ta?, că-i auzâi ţipetele…

— I-am scăpat vo două dosuri de palmă…

— Păi?

— Că nu vru să mănânce…

— Aha! I-auzi! Aşa da, că şi-a mea mai face nazuri din astea…

Ce să-i faci? Peste tot trăiesc oameni şi se mai întâmplă incidente şi necazuri, cum ar fi şi cazul în care a fost implicat cu ceva timp în urmă colegul nostru Berariu pe care amanta l-a expediat în beciul de la subsolul blocului pe motiv că soţul doamnei se afla doar la câţiva stânjeni distanţă de intrarea în bloc:

— Iubiţel, stai acolo până-ţi spun io, că altfel o mierlim amândoi de la bihoreanu de bărbatu-mio… Hai, repejor-repejor!… Uite: încui uşa, iau cheia la mine, ca să stai şi să meditezi liniştit… Hai, pa!

— Femeie, i-a zis bărbatu-so intrând pe uşă după câteva minute, terminaşi mâncarea?

— Păi, nu, fincă mă rupsăi cu treaba…

— Păi, ce făcuşi de-azi dimineaţă?

— Ce! Mai întrebi! Spălai, măturai, ştersăi prafu…

— O juma dă zi?!

— E! Păi, făcui, omule, şi aia, şi aia, şi aia, şi…

Lista s-a terminat când bărbatul impresionat i-a zis:

— Bine, iubito, bine – felicitări! Mâncăm ceva şi plecăm la ai mei, la ţară, să vorbim pentru porcu de Crăciun. Gata, rapid: îmbrăcarea!…

…Întoarcerea de la ţară s-a petrecut după două sau trei zile, astfel că Berariu, aflat în subsolul blocului şi-a redobândit libertatea de acţiune a treia zi într-un amurg de toamnă târzie cu ploaie amestecată cu lapoviţă. A tăiat-o peste maidanul de la marginea Cartierului numai în chiloţi şi cu hainele pe braţ, mulţumind lui Dumnezeu că nu se întâmplase mai rău… Când vru să se pituleze după o tufă de boscheţi, auzi o voce veselă:

— Oho!, ia uite ce-avem noi acilea: un Adaaaam!… Şi Eva? Unde-i doamna Eva?, dacă-mi permiteţi o indiscreţie.

— Păi, nu-i, n-am, domnu’, fincă io tomna apărui dintr-o situaţie şi…

— Da? Cartea de identitate, vă rog…

Era sectoristul…

— Păi, să vă spun…

— Şi astea?

— Care?

— Boarfele – de unde le ciordişi?

— Păi…

— Domnu, două chestii: actu de identitate şi de unde ai rufăria…

— Sunt hainele mele: pantaloni, tricou, giacă…

— Aha! Şi umbli, aşa, cu ele pe braţ prin Cartier în luna noiembrie… Sau le puseşi la uscat?

— Păi… Ştiţi? E o poveste…

— Da, e, cred, da tre' să mergem la sediu, s-o depănăm acolo… Şi mie-mi plac grozav poveştile… Petre Ispirescu, Fraţii Grimm, Ion Creangă…

— Andersen, Alecsandri, Dulfu, Caragiale, completă evadatul din subsol, într-un fel de inerţie idioată.

— Nenea Iancu? De ăsta nu ştiui – mersi! Gata, ne-am verificat cunoştinţele şi… la drum!

— Păi…

— Domnule, mă omorâşi cu *păi-u ăsta!* Hai!

— Aşa, gol?

— Păi, cum? Vrei să rămân fără tine? Las'că ştiu io: te-mbraci şi-o ştergi, iar io n-am chef să fug după tine, ori să sacrific vreun glonţ. Deci, nu, frăţâcule! Mergem aşa, ca la o plimbare între homosexuali ţinându-te de braţul meu – okei? Nu e romantic?

— Păi, e, aprobă *evadatul* simţind nevoia să plângă.

Porniră.

— Domnu' poliţist, eu nu vreau să vă fac rău…

— Te cred…

— Sunt agent sub acoperire şi n-aş vrea să…

— Ce, domnu' ciordel? Sub ce? Da cum dracu? Aşa, acoperit la pielea goală? Îmi explici şi mie cum devine chestia? Că n-oi fi eu înţeleptu-înţelepţilor, da nici prostu Cartierului. Hai… Vrei să cântăm ceva de-a lu Guţă, ori Salam, că mie-mi plac maneluţele de mor, şi trece mai repede vremea… Hai: unu… doi… trei, şi!:

Ce seară minunată,
Mai spune-mi, iubito, o dată

Mai spune-mi că eşti frumoasă,
Şi că-mi vei fi mireasă
Şi vom avea o fată
Mai spune-mi, iubito, o dată!

(*Versuri de Fuego:* „Ce seară minunată”, de la *www.versuri.ro*, n. D.h.**)**

— Păi, dom’ sergent…

— Major!

— Major… Da, ăsta-i d-a lu Fuego…

— Nu contează – maneluţă să fie! Cântăm, da?

— Păi, da, da ştiţi cum e cu secretele: secret de stat, secret de serviciu, secret de sentimente…

— Da cântăm, nu divulgăm secrete…

— Nu pot, zău că nu pot – n-am voie…

— Am înţeles: nu spui, da scrii! Ok. Te pricepi, adică, te descurci cu scrisu, cu…?

— Păi, da, că mai colaborez pe la publicaţii…

— Oho! Să trăiţi, dom’ jurnalist! A, aşa arată un jurnalist? Bravo! Treceţi, vă rog, în faţă şi trap uşurel, că ne prinde miezii nopţii. Hai: unu-doi-trei, unu-doi-trei, unu-doi…

— De-atunci, domnilor, ne-a zis cândva Berariu la un pahar de bere, când văd câte-o femeie frumoasă, îmi vine să plâng şi să bat pas de defilare.

Nebun, bietul nostru coleg!

COMISIE DE VALIDARE

După ce am ţinut o şedinţă ultrasecretă la terasa *„Sumanu rupt”* şi am votat liberi de contract, preşedintele comisiei de validare ne-a comunicat sec:

— Cinci pentru, două abţineri.

Abţineri? Ciudat, ciudat de tot!

În consecinţă, ne-am privit reciproc suspicios, am sorbit cu un plus de responsabilitate din berea la halbă, iar Cristache, s-a minunat:

— Respectiv, să înţeleg că avem doi colegi care…?

Care, ce?

Fiindcă i s-a oprit vocea în gât, retezată de privirea-bisturiu a şefei noastre, Lenuţa Setea. Rapid, am cugetat că aveam printre noi trădători, cu genă tradiţional-dacică, fapt care alimenta neplăcut gradul de periculozitate al situaţiei în care ne aflam. Sigur că votul era vot, că ne exercitasem acest drept constituţional şi fundamental, dar şi tencuiala stâlpilor de la terasă putea să ascundă nişte microfonaşe… Drept care, vorba lui Caragiale prin Florin Piersic:

— *Silenţium, loazelor!*

— Doamne-fereşte!, ne-a exclamat Berariu gândurile.

Mai sorbirăm din bere…

Apoi, şefa, cu vocea ei de stentor fornăit din cauza emoţiei şi a uriaşei sale răspunderi, a lămurit lucrurile:

— Doamnă şi domnilor colegi…

— Dânsa e barmană, nu intră în calcul!, a atenţionat-o Pompiliu Crişan, mereu atent la detalii.

— A, da, *sorry*!… La orişice caz, domnilor colegi, odată ce-am votat, hotărârea noastră ia formă oficială şi, sub formă de concluzie, sună aşa:

— Să fim rezonabili şi responsabili!

— Cum haia a mă-sii?, s-a minunat Cristache.

— Pardon?, se auzi vocea piţigăiat-evlavioasă a colegei Clarisei. Pardon, domnu' coleg, fincă noi suntem intelectuali şi nu ne putem permite, nu ne dă voie Biblia…

Altă nebună!

— Bine, a continuat Cristache, rectific: cum dracu, domnilor, să aibă directorul nostru secretară una dintre

cele mai fioroase femei pe care le-am văzut vreodată în *Multinaţionala* noastră, sau prin filme?

Într-adevăr!…

— Eu cred că directorul se teme de nevastă-sa, a încercat să ne convingă, respectuos, colegul Găbiţă de la *Personal*…

Soţia directorului?! A, da: un amănunt pe care-l scăpaserăm din vedere…

De prima dată, când a prezentat-o colectivului nostru, colegul Pompi, şeful de la „Aprovizionare”, a exclamat, probabil fără să vrea:

— Săru-mâna, doamna director! Arătaţi superb – mai aveţi surori? Că io-s holtei…

Fusese o glumă aproape sinistră, şi pe loc ne-am gândit la consecinţe: delegaţii, detaşări…

De-aceea, complimentul era gata-gata să-l transforme pe tâmpit în disponibilizat, fiindcă *Olivia lui Popey-marinarul*, cum o poreclisem în secret, era o halterofilă pe lângă nevasta-aşchie a directorului nostru – ne-am imaginat noi rapid. Până la urmă incidentul a trecut, am gustat câte-o şampanie cu miros de şosete nespălate, am râs în hohote prelungite la o anecdotă spusă a unsprezecea oară de domnul director general – Cristache a făcut-o chiar pe leşinatul din cauza hohotelor – am sărutat atent şi profesional un sloi de gheaţă – mâna Oliviei şi ne-am retras relativ strategic şi cu un oarecare sentiment de vinovăţie, fiecare în spatele propriului birou. La plecarea celor doi, directorul ne-a făcut complice cu ochiul – nici după aproape o lună de frământări şi presupuneri nu am aflat de ce… Să luăm viaţa aşa cum e? Să-i fim alături la toate încercările? Să evaluăm lucrurile la adevărata lor valoare? Să avem în vedere că e libertate şi democraţie şi că orice nevastă de director e posibilă? Să fim solidari cu

ideea lui de retehnologizare a firmei noastre *Multinaţionala* s.r.l., cu capital mixt?

A rămas, însă, problema cu secretara, fiindcă „generalul” era un om arătos, deştept şi un foarte bun manager reuşind ca, în mai puţin de-un an, conform unei directive de la Bruxelles, completată cu o hotărâre guvernamentală, să pregătească firma în vederea retehnologizării. În consecinţă, o mare parte dintre utilaje, deşi noi, dar duhnind îngrozitor a vechiul sistem economic, au constituit materie primă excelentă pentru hoţi, care au şi înfiinţat fulgerător firme de colectare a fierului vechi. Ca urmare a hotărârii *şi* a consiliului de administraţie, *Multinaţionala* şi-a oprit brusc producţia reprofilându-se tocmai pentru ca noi, angajaţii, să nu devenim clienţi prea fideli ai Terasei „*Sumanul rupt*” înjurând Guvernul, Parlamentul, democraţia şi chiar libertatea – după consumarea anumitor cantităţi de bere... La ideea lui Cristache, aflat fiind într-o avansată stare de ebrietate, firma s-a împărţit în două sectoare pe care Crişan le-a botezat, iar şeful de secţie le-a raportat la Centrală: Sectorul „*Crengi*” şi Sectorul „*Feriga*”, în ideea diversificării producţiei. În acest scop, s-a avut în vedere şi faptul că, urmare a unui proces care a durat din iunie 1990, până în noiembrie 2015, firma s-a trezit pe neaşteptate proprietara unui teren perfect inutil în suprafaţă de 9 hectare... Câţiva duşmani învederaţi ai democraţiei postdecembriste au lansat imediat zvonul că, pentru proces, avocaţii au încasat în *euro* de trei ori valoarea proprietăţii şi că nu este exclusă redeschiderea procesului ca urmare a unui memoriu la CEDO. În orice caz, singurii şi adevăraţii beneficiari ai viitoarei retehnologizări – câte-o foarfecă pentru fiecare angajat –, şi ai noului produs, au fost câinii maidanezi care s-au trezit

cu mormane uriaşe de frunze tăiate pentru ei de către angajaţii *Multinaţionalei* din Sectorul „*Crengi*”.

În ceea ce priveşte Sectorul „*Feriga*”, s-a ivit o problemă: planta era insuficient maturizată şi cam golaşă de frunze, situaţie în care s-a recurs la un compromis, şi anume: organizarea unui curs de iniţiere intensiv având ca obiect de studiu mangalul care, pe anumite coordonate avea ceva asemănări cu menta. Cum singura persoană atestată şi recomandată de Forul nostru tutelar ca lector a fost noua şi fioroasa secretară a directorului, de frică şi cu o viteză neaşteptată, ne-am însuşit cunoştinţe temeinice despre frecarea ştiinţifică şi eficientă a mangalului, ca etapă pregătitoare de frecare neşovăitoare a mentei.

Deci?

Colegul Crişan, care a absolvit cursul cu un 4,55, rotunjit la 5,00, ne-a spus:

— Domnilor colegi, vă dezleg un mister, da, mucles: secretara i-a fost băgată pe gât directorului ca urmare a intervenţiei neveste-sii la For în calitatea ei de preşedintă a organizaţiei locale a partidului de guvernământ…

Cum-cum?!?

— De unde ştii?, l-am descusut.

— De pe *surse*. Iar de săptămâna viitoare începem cursul de frecare a mangalului superior, tot cu secretara ca lector…

…Şi noi, care credeam că e tâmpit!

Era doar un biet coleg aiurit ca şi noi, aşa că am năvălit la „*Sumanul rupt”*, iar unii dintre noi nici până azi nu s-au mai întors…

După trei zile…

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ SUPERBĂ

E o dimineaţă superbă de luni şi toţi am ajuns în timp optim la program minunându-ne unii de alţii de parcă nu ne-am fi văzut de luni, sau ani de zile, ceea ce, între noi fie vorba, nu e prea departe de realitate. Adevărul sinistru este că ora de începere a lucrului nu a fost stabilită corect de la bun început, având în vedere că, măcar în ce mă priveşte, trezitul dimineaţa şi ridicatul pe verticală, au fost pentru mine totdeauna două eforturi pe care greu şi le poate imagina altcineva. E drept că o dată mi-a trecut prin minte să mă sinucid din cauza asta, şi cred că aş fi făcut-o într-un exces de disperare dacă n-aş fi auzit chiar sub fereastra mea un ţipăt isteric de bărbat, probabil proaspăt disponibilizat:

— Jos guvernul! Moarte corupţilor neocomunişti! Vrem schimbare! Vrem schimbare!

— Ce?! Ce? Schimbare?!

O fi vreun nefericit ca şi mine, am gândit sărind cu destulă sprinteneală din pat, deşi încă somnoros, dar cu speranţa că era vorba de schimbarea orei de începere a programului la serviciu. N-am avut noroc: era beţivul de la „trei” care sosea de la *mar-ket* cu sticla de votcă într-o mână şi cu un crenvurşt în cealaltă.

— Ce ai, mă?, l-am întrebat. De ce urli?

— Păi, ia vezi şi tu: asta-i protecţie socială, un crenvurşti pe zi? Asta-i democraţie?

— Nu e, l-am asigurat solidar, da zbiară, te rog, şi la celelalte ferestre din cartier…

Nu sunt un inuman, dar urăsc patima, vorba bănăţeanului, oamenii care dorm în timp ce eu sunt treaz şi pregătit să iau cu asalt o nouă zi de muncă alături de colegii din colectiv care se distingeau zilnic folosind noi şi noi metode pentru a găsi cea mai desăvârşită metodă-reţetă de a chiuli în favoarea *Multinaţionalei* noastre şi, de

ce nu?, în plină campanie de obstrucţionare a economiei, deşi un vecin mi-a retezat-o:

— Domnule, e libertate? E! Doarme fiecare când şi cum vrea? Doarme! Păi, nici acum, în democraţie, nu avem voie să dormim când şi cum ne place?

Avea dreptate: pentru mine situaţia se prezenta şi o simţeam altfel, adică un fel de exploatare a omului de către societate într-un mod cu totul diferit decât în societatea socialistă al cărei program prevedea clar: de la fiecare după posibilităţi, fiecăruia după nevoi! Era o prevedere sublimă din Programul *pecere*-ului de care, după vreo doi ani s-a speriat conducerea de partid şi de stat şi au eliminat-o din text… Asta da, mi-ar fi convenit, pe când acum… Mie nu mi-a trebuit revoluţie! Ce Revoluţie, ce jos sistemul comunist? Mă rog, e în ordine: aş fi recurs la revoluţie, dar una, aşa, mai umană, mai de… catifea, sau, cel mult, de *iută*, însă nici într-un caz rocadă comunism-capitalism! Unii ne-am dat seama, dar prea târziu: era capitalismul, în starea lui cea mai rudimentară – ca să parcurgem toate etapele sale de evoluţie, până la culmea de progres şi civilizaţie… capitalistă. Şi nu doar atât: pluralul suna şi mai exuberant, adică următoarea etapă anula pe loc toate îndoielile prin folosirea lozincii „*spre noi culmi de progres şi civilizaţie!*” Mereu alte noi culmi!

— Dar câte naiba mai sunt?, mă miram adesea cu voce tare.

Bine, ne aflăm pe un versant al Himalayei progresului şi civilizaţiei, dar nu are şi urcuşul ăsta o limită? „*Biblia ne po-vesteşte…*”, spunea Eminescu, fiind vorba, totuşi, de altceva, pe când, pe altă coordonată biblică, ni se transmite că, dacă suntem cuminţi, vom stăpâni împărăţia veşnică a binelui, însă, când spui, „noi culmi” – una, două, un milion, adică un infinit, nu ni se cam taie apetitul de a

ne instala corturile în vederea pornirii ascensiunii spre... Culmi cu corturi? Gata, m-am bolunzit!

Asemenea idei îmi trec prin minte de regulă când sunt somnoros... Ştiam pe de rost că o economie care mai dădea anemic din nişte aiureli-picioare industriale, aproape atacate to-tal de ucigaşul virus al poliomielitei cronice, ducea la colaps. Or noi ce urmăream prin lipsa de activitate şi dezordinea per-fectă? Să creăm starea de fapt că totul mergea spre nimic bun şi, în consecinţă, fiecare membru al colectivului, la masa lui de lucru, se străduia să încurce situaţiile în aşa fel, încât nici ja-ponezii, cât erau ei de deştepţi, de specialişti în tehnologii, cu americani cu tot, să nu mai poată descâlci realizările noastre democratice. Parcă-i şi vedeam pe americani frecându-şi pal-mele şi sunând la conducerea Uniunii Europene de la Bruxelles:

— Vă rugăm transmiteţi felicitări celor de la *Multinaţionala ies* pentru extraordinara dezordine din hârţoagele pe care le realizează...

Ar fi vorba despre dezordinea noastră, dezordine care îl făcuse pe director să exclame într-una din zile:

— Domnilor, vă desfăşuraţi activitatea în cea mai perfectă dezordine – însuşi conducerea Continentului ne transmite felicitări!

— Mulţumim dom' director, a ţinut să se facă remarcat unul dintre colegi. Facem şi noi ce putem, adică ne străduim...

Da, erau zile când aveam cu toţii senzaţia că firma noastră, funcţiona într-un fel de virtute a inerţiei, că numai datorită relaţiilor „generalului" nu fuseserăm încă disponibilizaţi din cauza incompetenţei pe care o constata în medie de două ori pe săptămână, unii poate chiar acuzaţi de sabotaj. De exemplu, luni dimineaţa:

— Frenţiule, adu-mi situaţia cu *desfacerea* pe săptămâna trecută…

— Da, dom’ director, da… În câteva minute o aveţi… Centralizez datele şi…

Minutele deveneau o jumătate de oră, apoi trei sferturi de oră…

Între timp, Frenţiu îşi schimba *lucul* din minut în minut, ne arunca priviri deznădăjduite şi, în sfârşit, i se adresa Şefei de la

„Plan” cu voce stinsă:

— Doamnă sunt un om mort! N-aveţi acolo, nişte cifre, nişte ceva, ca să mă salvez…

— Ba da, uite ia centralizatorul ăsta, spune-i directorului că e forma primară, că lucrăm acum la definitivarea lui şi i-l prezentăm în formă finală…

Brusc, totul se lumina, Frenţiu lua hârtia creându-ne nouă impresia că pusese, în sfârşit!, mâna pe moaştele Sfintei Parascheva riscându-şi viaţa şi intra cu ofranda la „general”. Părea atât de simplu! Cam cinci minute dura prezentarea documentului după care Frenţiu ieşea pe uşă cu aerul că urma să-şi anunţe sfârşitul spânzurat în piaţa publică. Cartierul nu avea aşa ceva, însă era formularea brevetată de englezi când urma să fie decapitat cineva. Evident, la noi nu era cazul, doar în urma lui Frenţiu, se auzea liturghia directorului, urlată:

— Mă, domnilor colegi, doamna şefă, mi-l trimiţeţi pe acest… acest individ iresponsabil şi zâmbitor cu o hârtie nenorocită fără să aibă măcar aderenţă la sol.

Adevărul e că Frenţiu are permanent un zâmbet de om tâmpit…

— … Vă dau afară pe toţi, urla „generalul”, pe toţi vă disponibilizez! Închide, domnule, uşa aia mai repede, că-i curent! Că, parcă, ieşi din altar, ’tu-i molaru mume-sii de treabă!

Înjurătura preferată a directorului după ce stomatologul îi extrăsese din greşeală unul dintre molari.

Expresia „aderenţă la sol” o traduceam fiecare rapid, respectiv: centralizatorul nu era bun nici de hârtie igienică, iar cât privea o asemenea înjurătură, oricare dintre noi am fi suportat o muştruluială.

— Acu, ce faci?, se interesa Crişan continuând cu sadismu-i bine cunoscut: eu aş zice să te sinucizi. Uite, am eu o relaţie, şi poate reuşesc să-ţi fac rost de nişte cianură – moarte sigură, ra-pidă şi fără tam-tam, ieftină, la preţ de ocazie, batem palma?

ZARAZA CU ŢÂPURITURI

Am ştiut, apoi am recunoscut spre satisfacţia, dacă nu chiar spre veselia unora şi stupefacţia altora, că sunt un aiurit…

— Staţi-staţi, nu, nu exclamaţi repede:

— Aha, am ştiut noi!, pentru că nu e chiar atât de simplu. Aiureala, sau aiuristica nu seamănă cu prostia, sau muţenia din cauza acesteia! Adică, nu te trezeşti într-o dimineaţă, te ridici bărbăteşte în picioare şi spui cu voce normal de puternică şi de hotărâtă, ca să afli că te-ai trezit:

Sunt un aiurit!

Nuuuu!

În acel moment, cu un pic de fachirism, dai ordin la toate părţile corpului tău, în realitate un fel de comandă ultrasecretă, dar puternic-milităroasă, să se comporte în consecinţă, respectând instrucţiunile în vederea ridicării corpului pe verticală fără nicio împotrivire?

Nici vorbă!

Chestiunea este de-o complexitate realmente copleşitoare, deoarece constaţi, cuprins de năucire, că ai

reuşit să te trezeşti după o noapte în care de cinci ori te-ai visat cu capul pe butuc şi cu gâdele rânjind sardonic uitând să te întrebe:

— Domnu, *sorry*!, ai vro ultimă dorinţă?

Ultimă dorinţă? Am considerat totdeauna că avem de-a face cu una dintre cele mai inadecvate întrebări, ca să n-o degradăm până la statutul de inutilă cu nuanţă de *prostească*. Ultima dorinţă? Ironie preluată, prelucrată şi repetată de-a lungul veacurilor de către fiecare gâde-robot. Chestiunea însă, e alta: cu capul pe butuc fiind, realizezi cu tristeţe ce poate să însemne ieşirea din Uniunea Europeană a Angliei – ţară cu bună şi îndelungată tradiţie în domeniul şi arta tăierii capului pe eşafod în condiţii tradiţional-civilizate., pentru că englezii, cu umorul lor cu tot, ştiu să respecte condamnaţii, pe când la noi… La noi nici în vis nu se petrece aşa ceva, ci ţeapa, trasul pe roată, accidentul de maşină, incendiul, dacă e vorba de mai mulţi condamnaţi, sau vreo demisie… Iar în ceea ce mă priveşte pe mine, în al cincilea episod din visul cu eşafodul, călăul semăna perfect cu directorul adjunct când anunţase în ziua precedentă disponibilizarea generală, deoarece, din cauza ineficienţei Serviciului „Linguri cu telecomandă”, firma noastră se afla în pragul falimentului urmând să intre ca secţie în conservare într-o firmă *multinaţională*. Mă rog, nu prea ştim noi, angajaţii, despre ce e vorba, dar zice-se că va fi bine, iar la o adică, Uniunea Europeană va asigura telecomenzi şi farfurii-gamele pentru *Multinaţionala* noastră fabricate în Honolulu, sau la o fabrică dintr-o comună singaporeză.

…Ce-ce? Că n-am auzit bine: să-l fi visat pe directorul nostru general? Eu, un simplu funcţionăraş public? Glumiţi! Oi fi eu aiurit, dar nu e drept să se meargă cu acuzaţiile până acolo, încât… Asta mi-ar mai lipsi: să mă laud la colegi că l-am visat pe „general”! Oho!, imediat colega

Venera de la Contabilitate, cu vocea ei alterată din cauza fumatului, ar urla:

— Ce, domnilor? Aiurit-aiurit, da-şi permite să-l viseze pă Generalu! Văzurăţi? Carieristu dă Ioaneş!

Adică eu. Ioaneş Vescan, redactor-şef la *Gazeta de perete* a *Multinaţionalei*, firmă pe care, împreună cu colegii mei de la „Plan-Salarizare”, ne străduim s-o ducem la înflorire datorită uneia dintre cele mai organizate dezorganizări din câte au existat vreodată de-a lungul istoriei, cum bine şi corect a constatat o comisie din forul nostru tutelar cu sediul central în Insulele Baleare.

— N-am înţeles, mormăie unii. Cum adică Baleare? N-aveaţi loc în ţară?

— Ba, da, însă nu avea rezonanţă internaţională…

— I-auzi! Aha! Nu e tocmai rea ideea…

— Şi-apoi, din moment ce firma e multinaţională, nu-şi fixează sediul oriunde pe glob?, le închideam gura.

Oricum, am înţeles mai de multă vreme că a-l visa pe conducătorul firmei, era egal cu o profanare de morminte… Ca să nu mai spun că povestindu-mi visul colegilor de serviciu, aş fi fost etichetat rapid ca fiind părtaş în formă continuată la fapte de corupţie pentru care, în unele ţări, decapitarea nu se petrece doar în vis, ci se organizează un fel de ceremonial atât de fas-tuos, încât mulţi concitadini ar declara pe propria răspundere că vor să fie condamnaţi cât mai repede la moarte prin decapita-re… Asta, da, ar fi bună de *ultimă dorinţă*, bârfitorii deplasând rapid chestiunea spre eliberarea de teama taxelor şi impozitelor către stat. Aşadar, nu, pentru că, apropo de „şeful nostru cel mare”, avem obligaţia moral-cetăţenească să păstrăm un mo-ment de pioasă reculegere având în vedere că, în cazul unui or-din de condamnare la moarte a tuturor directorilor, el ar fi o victimă sigură, dar atât de nevinovată, încât nici procurorii

cei mai experţi n-ar fi în stare să-i construiască un dosar ca lumea. De ce? Fiindcă, după investigaţiile unei autorităţi judiciare, cu-mulate cu rezultatul final dat publicităţii de o comisie înfiinţată la nivel de firmă, cunoscută şi apreciată în toată urbea, el a fost angajat la noi ca individ sub acoperire, ceea ce imediat ne-a umplut de respect şi de teamă. Acum, între noi fie vorba, *aco-perirea* era o chestie pe care am considerat-o oarecum stranie sau eufemistică după ce i-am găsit ramificaţii epitetice precum: prost, fraier, mitocan, corupt, delapidator, meschin, violent, pedofil, delator, traficant, indecent, mârlan, grobian, afemeiat, infidel, nesimţit, denunţător, escroc şi etc. Ca să nu mai spun şi că era amantul femeii de serviciu, o tinerică vânjoasă şi nurlie, e adevărat, pe care o angajase la firmă pe bază de concurs de împrejurări şi competenţă...

— ... Sexuală?, s-a interesat cu veselă maliţiozitate Tincuţa, şefa „*Serviciului Economic*”, aflată în opoziţie după ultimele alegeri.

— Da, doamnă, pentru că, în ce te priveşte pe dumneata, când te văd mi se volatilizează virilitatea, i-a zis „generalul” la o şedinţă de analiză...

Zdrang!

Însă, din partea noastră, aplauze prelungite, urale, scandări anti Biden, NATO şi Puţin, urmate în scurtă vreme de linişte deplină, după care am auzit vocea umilitei:

— Mă voi plânge conducerii partidului meu că jigniţi opoziţia!...

— Uraaa! Uraaa!, au strigat câteva voci răzleţe. Trăiască opoziţia în frunte cu Tincuţa! Uraaaa!

În sfârşit, *generalul*, şi-aude ce merită! Şi am avut senzaţia că ne aflăm în pregătire rapidă pentru un scandal după modelul Parlamentului thailandez. Noroc că a

intervenit liderul nostru de sindicat, arătând a campion naţional de haltere, care ne-a atenţionat:

— Domnilor, opoziţia din firma noastră a fost totdeauna constructivă, aşa că avem obligaţia, cel puţin morală, s-o respectăm…

— Şi s-o iubim, nu?, s-a interesat careva.

— Eu, în fiecare dimineaţă o salut pe doamna Venera cu săru-mâna, zise cu un fel de slugărnicie colegul Mitriciu Bâtcanu, de la „Aprovizionare”. Că, dacă n-aş fi însuraaaat…

— Eşti un porc, măgarule!, îl lămuri şefa „Planului”.

— Vă rog, domnilor, a intervenit directorul, să fim rezonabili…

Incidentul a trecut cu bine, mai ales că s-a făcut referinţă cum că recomandarea pentru angajare a femeii de serviciu, a fost acceptată de o comisie special constituită, care a urmărit cu prudenţă, maximă vigilenţă şi exigenţă desfăşurarea celei mai grele probe a viitoarei nou angajate, probă anunţată de preşedintele comisiei, inspectorul de personal Durligă, cu mutra lui de „porc mistreţ fugărit de hăitaşi”, cum l-a descris Linela de la „Contabilitate” după o ceartă inutilă:

— Domnilor colegi, a devenit el generos, dacă doriţi, puteţi asista la ultima probă de lucru a viitoarei noastre colege, res- pectiv, măturarea scărilor de jos în sus.

Uimire absolut generală:

— Cum-cum? Măturarea…?, am tresărit, cum dracu? Mă scuzaţi, domnilor colegi…

— Extraordinar de formidabil!, şi-a exteriorizat trăirea şi Janu, informatorul conducerii.

De-aşa ceva nu se mai pomenise în firma noastră. Din fericire pentru viitoarea colegă, ea fusese informată la timp ce probă avea de dat, din bibliografia care-i fusese pusă la dispoziţie: ordonanţe de urgenţă, legi şi norme de

aplicare, instrucţiuni de ultimă oră, Regulamentul de ordine interioară (ROI), plus participarea la concursul pentru ocuparea postului – una dintre cele mai mari măsluiri pe care le-a suportat *Multinaţionala*. Drept urmare, femeia s-a prezentat în faţa comisiei îmbrăcată corespunzător de sărăcăcios, adică purtând un *compleu*, compus dintr-o jacheţică uşor jerpelită, continuată cu o fustiţă suficient de mini ca să arate cât mai convingător neajunsurile în care îşi târa ea zilele.

Urmărindu-i priceperea şi hărnicia la măturatul scărilor treaptă cu treaptă către etajul superior, cei cinci membri ai comisiei aprobau, prin înclinarea capului cu responsabilitate şi înghiţind în sec asistaţi de noi, angajaţii, la fel de... Profesionalismul de care a dat dovadă la măturatul scărilor de jos în sus, a dus, în final la o primă de angajare cât trei salarii ale Venerei, care a şi reacţionat la prima şedinţă de sindicat:

— Aţi văzut, stimaţi colegi, dacă te pricepi să ţii cum trebă de coada măturii?

Ştiam perfect unde bate, dar ne-am abţinut să comentăm aflaţi sub duşul rece al reorganizării firmei, poate chiar a disponibilizărilor...

...În concluzie, fiindcă eu totdeauna m-am priceput să trag concluzii interesante – chiar oficial declarat aiurit, nu era deloc potrivit şi nici momentul să-l visez pe directorul nostru general nici dacă ar fi fost strănepotul lui Mao Zedong... Pardon? A, da: era comunist, iar la noi e capitalismul în floare...

— De mucegai, completează Venera de la contabilitate.

— Adică, cum, domnişoară?, s-a interesat informatorul conducerii. Floare de mucegai? Avem obligaţia morală să fim sobri, deşi avem şi libertate şi democraţie, nu?...

— Libertatea de a visa la orice, zice colegul Spaderea rânjind cu răutate, că tot degeaba!

— Fraiere, te papă *deneaua* într-o zi, l-am ameninţat.
— Aiurea!, mi-a replicat.
Lingviştii şi oamenii de ştiinţă vor constata după cercetări că noţiunea *aiurit* nu ţine de abstract, ci de concreteţea fiinţei care sunt eu, fiindcă nimic nu e întâmplător...
În orice caz, multă vreme fiind convins că asemenea lucruri nu se pot petrece în realitate – revin la „tăierea capului”: în câteva rânduri mi-am pus în gând să-l visez pe „general”, dar n-am reuşit decât un vis-surogat, un fel de ghiveci universal din care, adesea, ieşea un cap-craniu scoţând mugete şăgalnice ale unui viţel proaspăt înţărcat. Bunica, aflată în rând cu cei de vârsta a patra, a tălmăcit semnificaţia visului ca fiind o simplă aiureală de-a mea, deoarece ea nu putea concepe ca strănepotul ei, cu toată configuraţia individualităţii proprii, să aibă visuri care să compromită întregul nostru nemuşag. De-aceea, într-un final zdrobitor, chiar anunţându-mi dezmoştenirea...
În realitate, lucrurile stăteau foarte simplu: statutul directorului general împodobit ca o sorcovă cu epitete, avea la bază numirea sa în funcţie pe criterii clar-politice plus incompetenţă profesională – dosar beton!
Era greu de priceput?
Nu, nu directorul general, ci eu, aiuritul! Altfel, orice om normal şi de bună credinţă, aflat încă sub imperiul acelui vis moral-distrugător, ameninţarea disponibilizării, tăierea capului şi toate celelalte, reale, se petrecuseră doar în vis, drept care, complet detaşat şi relaxat, deschizi fereastra şi, asemenea unui somnambul profesionist, eşti gata s-o apuci peste acoperişuri fredonând fericit „Zaraza” cu ţâpurituri.

LA TERMINAREA PROGRAMULUI

Vineri, la terminarea oficială a programului, secretara Marila Limbuţeanu deschise uşa biroului nostru şi zise cu vocea ei de autistă speriată de urs:

— Am sarcină di la domnu director Mărgău să vă anunţ că imediat aveţi şedinţă...

— Numai de-atâta sarcină a fost în stare?, s-a minunat Briţeanu cu inocenţă. Doamne, de ce nu...?

— Briţene, dacă mai scoţi o singură porcărie, îţi fac referat, îl anunţă pe loc secretara, tocmai când îşi făcu apariţia şi directorul Mărgău.

— Stimaţi domni colegi, zise, sunteţi prezenţi cu toţii? Aţi terminat cu bârfa, ţigările şi cafeaua?

— Greu, dar da, am strigat într-un fel de cor al robilor. Şi imediat am observat cum pe faţa directorului s-a putut vedea clar că domnia sa a reuşit să înţeleagă că eram sleiţi de stres şi de puteri, dar uniţi ca nişte proletari din toate părţile.

— În regulă. Aşadar, fraţilor, de azi suntem în concediu, da?

Deci, ne aflam în vinerea înfrăţirii cu adjunctul?! Doamne-Dumnezeule, ce înseamnă o democraţie adevărată!

— Ilona, i-am şoptit colegei de birou, pişcă-mă de ureche, dar urgent, să nu uit...!

— Da ce, dormi, domnu' coleg?

— În concluzie, iubiţii mei...

Parcă vorbea Patriarhul Teoctist – Dumnezeu să-l odihnească în pace!

— Noi, conducerea Firmei, împreună cu sindicatul, am hotărât să facem în acest an un mic experiment, respectiv: sunteţi şapte persoane plus soţiile şi soţii, da?

— Mă scuzaţi, a ridicat Popău două degete, eu n-am soţie – pot s-o împrumut pe-a vecinului de palier?

— Păi, cum?, m-am minunat. O închiriezi cu săptămâna?

— Pe naiba! Dar el e la căpşuni în Spania?
— Cum-cum?, se uimi directorul.
— Păi, eu…
— Linişte!, tună liderul de sindicat. Ce naiba, domnilor? Doar sunteţi oameni cu pregătire superioară, intelectuali…
— Aşa, aşa e!, am aprobat noi cu importanţă şi un pic de entuziasm. Suntem chiar rasaţi…
— Deci, unde am rămas?, întrebă directorul. A, da, lăsaţi că ştiu… Iubiţi colegi, ne-am gândit la următoarea variantă a petrecerii concediului: fiecare pleacă unde vrea, la orice staţiune îi convine din ţara noastră, da?
— Veche, am zis.
Ceilalţi m-au aprobat prin înclinarea capului.
— Buuuun!, mormăi directorul. Deschidem lista, ca să avem, totuşi, o evidenţă pentru orice eventualitate, da?
— Daaaaa! Deschideţi, da' mai repede că se termină concediul…
— Okei: Suzanu!
— Borşa, Baia Borşa.
— Câte persoane?
— Trei.
— A, soţia şi băieţelul. E minor, nu?
— Nu: eu, soţia şi soacra, dar se încadrează tot la minori, că e cam senină…
— Senilă, bă, oaie!, zise economistu Popău apăsat. Mai uită-te şi tu prin *dex*…
— Lipseşte fila exact de când ai fost tu la mine…
— Hei, domnilor! Iar începeţi?, păru să se minuneze directorul.
— Daaaa!, auzirăm o singură voce.
Era a lui Popău.
— Vasilade!
— Da…
— Staţiunea?

— Litoral…

— Mai concret, domnu coleg!

— Neptun…

— Bine, Neptun, dar e cam cu probleme, să ştii…

— Da ce, e vreun depozit atomic…

— Nu, eu doar ţi-am spus…

— Adică, e o ameninţare?

— Nici vorbă! Numai că…

— A, ştiu: poate e ocupată plaja de vreo somnulitate…

— Somitate, analfabetule, i-am zis.

— Bine, tu răspunzi!

— Bine, eu…

— Poate fi chiar şeful statului, îmi sări Directorul în ajutor.

— Trulă? Să înoate cot la cot cu…?, am mormăit. E o nebuneală, stimaţi colegi.

— Exact – poate fi chiar şeful statului… Deci, rămâne Neptun, da?

— Da.

— Clarisa…

— Borsec…

— Persoane?

— Cinci.

— Parcă erai văduvă…

— M-am recăsătorit…

— Nefericito!, i-am zis.

— Linişte, domnu coleg!, se răsti Directorul. Şi continuă către Clarisa:

— A, soţ, socri, okei…

— Nu, domnu director: soţ şi trei copii…

— Nebuna!, se auzi dintr-un colţ al Biroului. Eu o luam şi n-am copii…

— Nesimţitule!, ţipă Clarisa fără să se uite cine vorbise.

— Ăsta e, am turnat şi eu nişte benzină pe foc: zi-i Filpescu şi trage apa. Atâta îl duce mintea, atâta zice… Dar tu eşti femeie frumoasă, rujată, fustă mini, chiloţei…

— Du-te dracului şi tu, Vasilade! Eşti un măgar!

— Linişte!, ţipă liderul de sindicat. Vă pretindeţi intelectuali şi…

— Cine s-a pretins, a întrebat Suzanu, să ridice mâna!…

— Eu, am răspuns, eu…

— Domnu coleg, mi-a făcut directorul cu ochiul, lasă că ştim: dumneata eşti unul dintre marii intelectuali ai Firmei! …

— Nu, dom' director: din sud-estul Europei. Avem şi o directivă de la Bruxelles în acest sens!

— Exact, domnu' Vasilade, eşti pomenit şi în nu-ştiu-ce MEV, întări ideea Popău.

— La morţi sau la vii?, m-am interesat cu seriozitate.

— Iertaţi-mă, zise Directorul, dar sunteţi chiar o adunătură de nebuni…

— Veche, ştim, a concluzionat Suzanu.

— Vă bateţi joc de mine, dom' director?, am întrebat oarecum plictisit.

— Ei, am glumit, nu, stimaţi colegi?

Corul nostru de nebuni:

— Daaaa!

— Bine, gata, domnilor colegi, aţi terminat cu flecărelile?

— Daaaa!

Din nou, consens!

Colectiv disciplinat, în orice caz…

— Bine, stimaţii mei, cine urmează?, întrebă directorul.

— Eu.

— A, doamna Ilona?! Aţi mai venit şi dumneavoastră pe la serviciu? Ce surpriză superbă! se miră Popău: Ce mai faceţi? Soţul vă înşeală tot cu rupta aia de la finanţe?

Oay! Declanşarea Apocalipseei!

— Du-te naibii de imoral!, răspunse doamna Ilona întorcând capul scârbită. După ce te-ai căsătorit cu propria elevă…

— Da, şi? Precedentul a fost creat, dacă ai auzit de unul Ştefan Micle…

— Mă crezi incultă, stimate colega? Dumneata gândeşti ca un incult şi vorbeşti ca un idiot! Mă şi mir cum am rezistat să fiu colegă cu voi timp de şaptesprezece ani…

— Şi noi! Şi noi!, păru isterizat cât de cât Suzanu.

— Zii, doamnă, unde vrei să mergi în concediu, se precipită directorul, că ne prinde vecernia acilea…

— Vecernia?!, am exclamat bucuros, Doamne-ajută! Mergem la slujba de la Catedrală şi ne mai spălăm şi noi păcatele, dom' director – nu credeţi că ne-ar creşte prestigiul printre enoriaşi?

— Aha!, exclamă cu răutate directorul, Catedrală, enoriaşi-enoriaşe, Lioara, şleampăta… Cunoaştem. Deci, doamna Ilona, unde spuneaţi că…?

— La Soci.

— Acolo unde Ştefan cel Sfânt prinse o turcoaică şi-o trase de… mânecă?

— Vasilade! Deci, doamna Ilona – Soci. Câte persoane?

— Şaptişpe.

— Şaptişpe, la Soci!?, exclamă Popău cu o tresărire. Ei, să fiu al… Doamna Ilona – şaptişpe? Aţi numărat bine?

— Linişte!, ţipă liderul de sindicat.

— Adică, interveni directorul: soţ, socri, mari, mici, copii…

— Da, doi, plus patru verişori, trei mătuşi cu soţii.

— Okei, am notat: Ilona, Soci…

— Păi, nu, domnu director, Soveja…

— Păi, nu ziseşi de Soci, doamnă?

— Eu?!

— Gata, doamnă! Suzanu!

— Amara…
— Okei. Persoane?
— Singur.
— Şi nevastă-ta, mă, gulie?
— Acasă, cu cel mic.
— Te învârtişi. Pe *prefecsoara* de la Colegiu, o mai ţii?, l-am întrebat.
— Secret profesional…
— Vasilade!
— Slănic Moldova, cu nevastă-mea.
— Prima sau a treia?, se interesă Suzanu.
— Poligamule, tu, vorbeşti, mă?
— Pardon? Mâine, la duel în Pădurea Cailor!
— Foarte bine. Popău!
— Moneasa, cu soacră-mea…
— Şi nevasta?
— Cu amantul, zise cu hotărâre Suzanu.
— Vrei să te pocnesc?, îl întrebă Popău.
— Gata, domnilor colegi, am terminat. Sunt ceva obiecţii, propuneri? Poftiţi…
Nimeni, nimic.
— Atunci, declar şedinţa închisă, vă urez concediu plăcut şi, cu această ocazie, vă ofer câte-o şampanie…
— Câte-o sticlă?, întrebă Suzanu. O, paşă, cât de darnic eşti!
— Hămesitule!, îl potoli Clarisa.
Secretara aduse o tavă cu pahare, directorul turnă, ciocnirăm, iar liderul de sindicat, cu morgă de cioban care şi-a pierdut oile undeva prin Munţii Călimani, a ţinut un toast cu final de prohod…
— Stimaţi colegi, doamnelor şi domnilor, prin această măsură la care sindicatul a contribuit substanţial, considerăm că avem dreptul la satisfacţia de a petrece un concediu cel puţin la nivelul aşteptărilor. Ne-am străduit şi,

după îndelungate discuţii şi analize, am reuşit să… Aşadar, dragi prieteni şi colaboratori…

— Cu securitatea?, întrebă Suzanu.

— Ei, cu securitatea! Dumneata nu poţi fi serios?, îl descusu directorul Mărgău.

— Pot, dar greu…

— Bine, zii, domnu lider!

— Spuneam că vom petrece concediul pe placul inimii. Dumnezeu să ne ajute!

— Ameeen!, morfmăi Popău.

— Dumnezeu să primească!, îl ajută Suzanu.

ORE LA COLEGIU…

Târâş-grăpiş, am terminat liceul păstrând în minte figura acră a profesoarei de română-franceză care avea o plăcere diabolică să mă ridice în picioare şi să mă îndemne cu o sintagmă distrugătoare pentru cunoştinţele mele de limbă franceză:

— *Dit moi!*

Urmá blocajul total al intelectului meu care, şi-aşa, mi-l imaginam, în momentele mele de singurătate şi sinceritate, ca pe-o vietate hrănită prost şi abia ţinându-se pe picioarele-i rahitice. În asemenea situaţie, mă simţeam foarte aproape de intrarea în stare de sevraj… Nu, vocea *profei* nu era oarecum asemănătoarei sunetelor unei păsări de noapte, ci era cu totul altceva: avea în ea ceva sinistru şi ameninţător, sunete venite din altă lume, cu articulaţii şi nuanţări. Evident, intonaţiile se succedau cu o viteză suficient de mare pentru a da glasului un sunet aparte, având în el ceva macabru…

La matematică – altă nenorocire! Îmi amintesc perfect o oră de trigonometrie…

— Bună ziua, domnilor elevi!, a salutat *proful* Popescu intrând voios în clasa noastră cu elevi pe jumătate înmărmuriţi de frică! A, da-da, aha!, mormăia el în timp ce deschidea catalogul cu coperte jerpelite. Ia să vedem cu cine ne distrăm noi azi, ia să vedem… A, da: cu domnu elev Vesalon, da? Da! Ia, ieşi mătăluţă, domnule elev, puţintel la tablă, şi fă-mi demonstraţii separate la teorema lu nea Pitagora, despre triunghiul isoscel şi… şi… A, da: teorema lu… Domnu elev, era un tip din Milet, cum îl naiba îl chema? Că tocma uitai…

Minţea, ştiaam că minte, fiindcă vroia să spun eu, convins fiind că nu ştiam… Eu tăceam, iar colegii îmi respectau tăcerea, doar Zoricu din prima bancă, îmi şoptea aspru şi-un pic şuierat:

— Thales, bă, *ştrumfi*, Thales!

— Thales!, am zis eu cu voce stinsă. Thales, dom' profesor…

— Mersi, drăguţule! Da, bun, ţi-a şoptit bine Zoricu… Ăsta e *diştept*, mă! Ei, povesteşte-mi acum ceva despre *sinus* şi *cosinus*…

Proful se aşezase, stătea picior peste picior pe scaunul ergonomic din spatele catedrei, şi toată faţa şi ţinuta lui exprimau siguranţă batjocoritoare, zâmbea cu triumfătoare superioritate savurând procesul de umilire la care mă supusese.

Corigenţa îmi era asigurată, aşa că, încă retrăind întâlnirea cu una dintre frumoasele mele colege, petrecută în seara precedentă, l-am întrebat:

— E nevoie să scriu pe tablă, sau…?

— Nu, drăguţule, nu – oral…

Şi am început să povestesc…

— După câte se ştie şi după datele rezultate din studiile şi cercetările aprofundate ale profesorilor de la Universitatea Harvard, *sinus* şi *cosinus*, au fost doi fraţi gemeni...

— Cum-cum, dragă?, a tresărit *profu* Adică, *sinus* şi *cosinus*...

— Exact: ei sunt fiii lui Thales din Milet... Interesant este şi că ei, împreună cu Ulise, au cucerit Troia, au luat-o prizonieră pe Elena şi au emigrat în Franţa unde o aştepta Paris...

În sfârşit, şi pentru prima dată în istoria Colegiului, în clasă se lăsase atâta linişte, încât se auzea clar cum o muscă nervoasă se dădea cu capul de geam, astfel că îmi expuneam „dizertaţia” în cele mai optime condiţii:

— ... Aşadar, am continuat, după ce au obţinut azil politic, cetăţenia franceză şi vize pentru intrarea în spaţiul Schengen...

— Ajunge!, ţipat *profu.* Dumneata îţi baţi joc de mine, elev Vesalon?

— Doamne-fereşte, dom’ profesor! Vreau să vă mai spun doar că siamezii Sinus şi Cosinus au făcut parte din batalionul „Racii verzi cu pistrui” care a luptat în Kandahar pentru apărarea graniţelor patriei noastre scumpe...

— Ai terminat, elev Vesalon?, m-a întrebat Popescu.

— Da, dom’ profesor, am răspuns uşurat ca scăpat de-o mare povară.

— Bă, oaie rătăcită!, m-a luat în primire Zoricu în pauza mare. Eşti nebun? Ai pus-o de corigenţă pe toamnă...

— Ştiam, eram deja corigent...

Sau înnebunisem? Poate că nu, dar nici nu mai aveam mult...

În ziua următoare, la chimie, profesorul Machiţescu:

— Vesalon, este?

— Da, am răspuns cu vocea tremurată.

— La tablă! Cu formule, cu demonstraţii, cu… Adică, nu: deocamdată, spune-ne şi nouă ce ştii, dumneata, despre unul dintre cei mai mari chimişti români…

— Chimia românească a avut…

— Nu, elev Vesalon, nu generalităţi! Şi ca să fiu mai clar: vreau să-mi vorbeşti despre un chimist al cărui nume îl poartă o ustensilă de laborator de chimie… După care ne vom ocupa puţin de nişte hidrocarburi, da? Haide!…

— Dom' profesor, am zis cu însufleţire şi cu voce tare, cred că este vorba despre marele nostru chimist Niculaie Meclă…

— Cum-cum, Meclă?

În clipa următoare liniştea din clasă a fost distrusă de urlete, aplauze, fluierături, tot felul de ţipete, în timp ce eu priveam întrebător la *prof*… Râdea şi el în felul său special, cu o conformaţie a gurii ca un desen de Goya… Ce naiba făcusem, unde dracu greşisem?

Apoi, *proful* Machiţescu s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— Linişte – nu mai aplaudaţi! Este vorba despre o simplă confuzie, care se datorează emoţiei, nu domnu elev?

Nu-mi venea să cred: cum, profesorul Machiţescu, nemilosul prof de chimie mă salva dintr-o situaţie în care mă făcusem de râs? În orice caz, mai apoi, Zoricu mi-a strecurat în palmă un bileţel pe care scria: *Bă, nefericitule, e vorba despre Nicolae Teclu*, adevăr care m-a dezmeticit şi am dres-o cu calm:

— Dom profesor, a fost o glumă, mi-am permis să… De fapt, este vorba despre marele nostru chimist Nicolae Teclu, cel care a…

— … Făcut şi-a dres, am auzit vocea colegului Agrişu din ultima bancă.

— … A făcut şi… am repetat maşinal.

Mă tâmpisem!

— Da, bine, elev Vesalon. Trecem la hidrocarburi… Scrie câteva formule… Iar dumneta, elev Agrişu, nota 2 cu felicitări! Un pic mai ai până te las corigent… Zii, Vesaloane!…

M-am luminat la faţă, am apucat cu siguranţă creta şi, în câteva minute, am umplut tabla cu formule care, îmi ziceam cu încredere şi hotărâre, demonstrau lumii că eram un elev cu lecţia învăţată la chimie… La sfârşit, aşa credeam eu, am anunţat victorios:

— Dom’ profesor, asta e tot ce…

Şi-atunci, a venit întrebarea domniei sale sub forma unui trăsnet:

— *În concliuzione?*

— În *concluzione*, ce?, am tresărit cu spaimă şi cu vocea unui papagal dat cu capul de perete.

Pentru că toate formulele scrise de mine pe tablă le învăţasem pe de rost de la Zoricu şi habar n-aveam ce însemnau, ce scrisesem pe tablă…

FĂRĂ VIZITE!

N-am fost, nu sunt şi nu voi fi un adept al vizitelor, indiferent despre cine ar fi vorba, iar dacă, totuşi, nu pot fi evitate, ele trebuie să fie anunţate din timp şi să dureze puţin. În acest sens, este de-a dreptul oripilant un anunţ telefonic de genul:

— Alo! Familia Ioniciu?

— Da… Cine întreabă?

— Verişoara Carmelia…

Evident: ştii exact despre cine este vorba, dar trebuie să intri într-o deplină necunoaştere cu nuanţări alunecând spre absurd:

— Carmelia?! — scuzaţi, dar nu-mi amintesc, fiindcă în ultima vreme mă bântuie câte-un lapsussss…

— Cum, mă, frate-mio, nu-mi mai ţii minte vocea? Păi, nu vorbirăm la telefon?
— Când?, că nu mai ţin minte…
— Acum doi ani… Vorbesc din Islanda…
— Islanda? Carmelia?, exclami cu glasul unui naufragiat din Pacific salvat de cel mai mare şi autentic antipatic din întreaga familie.
— Da, mă eu… Tu nu eşti Reluţu lu Greavu din blocul x7? Sper că n-am greşit numărul de telefon…
Ştii clar despre cine este vorba, ştii cam la ce te poţi aştepta în funcţionarea unei tradiţii dintre rudenii, dar nu mai e nicio scăpare, aşa că…
— Ba da, ba da, eu sunt…
— Parcă tu vruseseşi să te sinucizi…
— Da, eu, iar acum regret că am ratat ocazia!
— Taci, măi! Şi? Hai că sunt curioasă, zău!
— Şi eu…
— Nu pricep…
— Nici eu…
— Tot miştocar ai rămas!
— E stare prevăzută în fişa postului, dragă verişoară…
— Ce post? Care post? Ce tot spui?
— Postul Crăciunului…
— Mă, Reluţule, tu ar trebui să mergi la un psiholog…
— Mi-au mai recomandat şi alţii…
— Şi?
— Recomandare greşită, mi-a spus ăla, cică trebuia să merg la un psihiatru, însoţit de cineva din familie şi să stau o vreme internat la balamuc…
— Glumeşti, dar cu specialiştii din zilelel noastre, nu mă mir…
— Bănuiam… Dar, tu? Tu ce mai faci, Carmelia? Tot tânără şi faină?
— Păi…

— Şi tot singurică, singurică? Nu-ţi găsişi vreun hăndrălău prin Islanda aia? E-aşa de mică?

— Eşti rău şi ironic?

— N-am curaj! Ultima dată m-ai împins în Mureş, de era să… Mă rog: poate că era mai bine, dar m-am agăţat ca prostul de-o creangă de răchită şi am scăpat…

— A, da, îmi amintesc: măi, ce m-am distrat atunci! Apoi m-am speriat de urletele tale şi am fugit să anunţ poliţia că un tânăr vrea să se sinucidă… E normal sau îndrăgostit?, m-au întrebat. Şi, fiindcă mi-a fost teamă de poliţie, am răspuns sincer: eu l-am împins, dar în joacă… M-au întrebat dacă am băut petrol în ultima vreme…

— A fost un gest al tău, inconştient-umanitar! Am apreciat mai târziu…

— Nu fii rău!…

— Glumeam… Deci, nu mi-ai răspuns: tot singurică, sau nenorocişi vreun islandez?

— Au scăpat vreo şase…

— Ai numărat bine? Şi-acum?

— Deocamdată, am un singaporez. Ne-am întâlnit într-o croazieră…

— Zău?

— Da, Reluţule! Un babalâc, un din ăla: fraier, bătrân şi cu bani, măi, mulţi bani! Aştept să moară să încep şi eu să trăiesc omeneşte…

— Adică?

— Dragul meu, e simplu: moare şi-i moştenesc bogăţiile, inclusiv iahtul…

— Iahtul?!?

— Exact! Reluţule, dacă n-ai o bărcuţă de asta, în ziua de azi eşti nimeni – înţelegi?

— Şi dacă…

— Nu e niciun *dacă*! Am făcut toate actele de moştenire, pricepi? Tu, voi, ce mai faceţi?

— Plajă.
— Acum, în decembrie?
— Vara e aglomeraţie pe plajă…
— Am înţeles… Pe la Constanţa, ce mai e?
— Ovidiu…
— Ce e cu el?
— I-au montat un nas nou, mai uman, că începuse să le impresioneze pe tinerele turiste…
— Zău, măi?
— Daaa! Multe regretă că nu i-au fost contemporane…
— Eşti cam misogin… Fii atent, Reluţule: zilele astea ajung în ţară – poţi să mă găzduieşti câteva zile?
— Cu iaht cu tot? Cu babalâcul, am vrut să spun…
— Păi, cu el, ce drac să fac… Dar are două infarcturi şi un preinfarct…
— Înseamnă că n-o mai duce mult, Carmela!…
— Sper!
— Câteva zile, Carmelia? Adică…
…Data trecută a venit pentru cinci zile care au durat un an şi trei luni. Deci ştiu şmecheria, aşa că îi zic:
— Dragă, nu e problemă: aranjăm să fie bine… Eu mi-am pierdut apartamentul la *păcănele* şi dorm în gară, dar pot aranja cu poliţistul, că mai sunt două scaune libere în sala de aşteptare…
— Hai, măi, Reluţule! Vorbeşti serios?
— Pe verificate! Dar puteţi locui la un hotel – Constanţa are hoteluri de 5 stele…
— Da, doar că singaporezul meu are conturile blocate…
— Şi-atunci, cu ce plătiţi călătoria?
— Ei, mă crezi fraieră? Găsesc eu vreo ocazie…
— Din Islanda?! Păi, aia e un sat lângă Agigea?
…Aşa că nu: fără vizite!

POCITANIA

— Vine Tuşica Matia!...
— Da, şi?
— Cum, şi?!

Pentru că Tuşica Matia vine tocmai din *Tauranga*, oraş situat undeva în nordul Noii Zeelande, pe ţărmul Pacificului...

— Uay!
— Ei?!

Normal că suntem fericiţi şi curioşi. Vreo doi membri din familie au început chiar să ţopăie de bucurie că Tuşica va veni încărcată precis de cadouri, deşi careva dintre ai casei a mormăit:

— Zgârcomana şi cadourile!

Iar bunicul a pus lucrurile şi mai la punct atrăgând atenţia celor doi ţopăitori că dansul lor semăna destul de convingător cu un tangou argentinian prelucrat după un ceardaş din sudul judeţului Harghita, la care nepotul familiei, adolescent, a reacţionat şoptit:

— Părerea bunicului? I-o depăşeală de-a lui!...

Ţopăitorii, simţindu-se oarecum jigniţi, au susţinut imediat că era vorba, în realitate, de melodia *Marrakech* în variantă neozeelandeză. Însă, când li s-a spus că dansul lor aducea mai degrabă a melodie de ritual incaş, interpretată la balalaică şi ţiteră, s-au mai dezumflat trecând, au explicat ei, la un vals-ritual de trib amazonian, iar prin casă imediat s-a simţit un fel de adiere exotică.

— Aşa da!, auzirăm o exclamaţie.

Dar ce să mai fi contat?

Până la urmă, întreaga familie s-a prins într-o horă a bucuriei în timp ce unul dintre gineri – om umblat prin lume, la cules de sparanghel – a început să fredoneze *Oda*

bucuriei în limba germană, presărată ici-colo cu câteva ţâpurituri…

— Oşeneşti, a precizat el într-un dialect complet necunoscut făcându-l pe unchiul Crotescu să exclame cu ochii înlăcrimaţi brusc:

— Dialectul ăsta mi-aminteşte de prima căsnicie şi prima bătaie pe care am încasat-o de la socru-mio – mă iertaţi, dragii mei!…

L-am înţeles şi iertat convenind mai apoi cu toţii că, acest fel de a ne manifesta, avea unele momente nepotrivite, dar altele sublime, deoarece intenţia era să-i declanşăm Tuşicăi bucuria că fosta ei familie, noi adică, ne-am schimbat foarte mult din mai toate punctele de vedere. Iar acest adevăr se datora unui minunat şi eficient proces de emancipare condus de bunicul, ales din confuzie consilier de primărie, însă foarte apreciat de colegii consilieri, fiindcă dormea adânc în timpul şedinţelor fără să sforăie, ca alţii.

La un moment dat, bunica a anunţat cu vocea ei ruginită de cafea şi ţigări:

— Gata toată lumea, da?

— Da, a răspuns soră-mea, singura repetentă a familiei.

— Plecăm la gară s-o aşteptăm la tren pe Matia, a continuat bunica.

— Apoi, vine cu trenu?, s-a bosumflat un ginere.

— Da, cum, bă? Cu maşina, de la vreo şaptişpe mii de kilometri? Trezeşte-te, fraiere! Ţie nu ţi-a cântat cocoşu?

— Gata, copii, gata! Nu mă inervaţi…

— Toţi-toţi?, a întrebat careva.

— Da, toţi – hai, că aşa se cuvine!…

Cu toţii eram nouă…

La ieşirea din bloc, de la un balcon am auzit:

— Pleacă nebunii!

...La gară, în timp ce ne îmbrăţişam emoţionaţi că urma să ne întâlnim cu Tuşica Matia, aveam ochii înceţoşaţi de lacrimi, adică atât de înceţoşaţi, încât unul dintre ginerii familiei, copleşit şi zguduit psihic, o strânse în braţe şi o sărută focos pe o superbă domnişoară blondă, care a ţipat spre un tip cu giacă din piele:

— Giony, ăsta mă pupă?

— Unde?, s-a interesat cu indiferenţă insul.

Printre aplauzele celor de pe peron, s-a auzit şi vocea soacrei adresându-i-se ginerelui::

— Nenorocitule! Ne compromiţi familia, las-că ne răfuim noi acasă!

Apoi am auzit şuieratul locomotivei.

Un vagon cu vopseaua scorojită s-a nimerit să oprească fix în dreptul nostru.

— Sper să nu coboare chiar din vagonul ăsta, cu care a venit Traian să cucerească Dacia, a reflectat repetenta.

Şi am sperat cu toţii, până când în uşa batantă a vagonului a apărut un fel de arătare-vietate pe care, cu ambiţie şi vitejie din strămoşi, am considerat-o fiinţă omenească, apoi femeie. În momentul următor, dintre faldurile unei costumaţii tip filme horror, şi de sub o pălărie de cowboy adaptată pentru cules de orez în Cambodgia, s-a ivit un chip...

— Matiaaaa!, a urlat bunica repezindu-se spre scara vagonului cu braţele întinse spre îmbrăţişare.

În timp ce noi ne-am refugiat care pe unde să nu vadă lumea că aşteptasem la tren asemenea...

Asemenea, ce? Fiindcă am descoperit cu spaimă că ne lipsea un cuvânt din vocabular potrivit momentului...

Din alergare pe lângă mine, repetenta mi-a zis:

— Nu suntem destui nouă nebuni în familie?

Simeria, 29 Ianuarie, 2021

STUDIU DE FEZABILITATE

Înainte de ’89 localitatea se numea *Gaiţa*, spre disperarea băştinaşi care se simţeau din ce în ce mai jigniţi şi cumva umiliţi, mai ales când, cu vreo ocazie, erau întrebaţi cu uşor dispreţ, în orice caz cu ironie:

— Mă scuzaţi: din ce localitate spuneaţi că sunteţi?…

— Gaiţa, municipiul Gaiţa…

— Cum-cum? Gaiţa…? A, da, desigur, dar e de la noi, sau…?

— D-apoi, cum! Studiu de fezabilitate…

Adevărul e că numele în cauză suna a conspiraţie din perioada acut-postbelică a contraspionajului, adică:

— Pssst! Cuibul-cuibul? Aici e Gaiţa! M-auzi? Hei! Reglează-ţi rabla aia de aparat pe frecvenţă! Sunt Gaiţa, îţi transmit coordonatele…

— Da, aici e Cuibul, e-n regulă, zii!…

— Sunt în sud-estul Insulelor Bermude – m-auzi?

— Da, *gavareşte!*

— Mă aflu în Regatul Zombia de Sud…

— Cum-cum? Zombia? Ia interesează-te de starea lor economică, de venitul pe cap de zombian, de nivelul de trai…

— Fix ca la noi! Mă mai auzi, Cuibule? Aici e Gaiţa! Gaiţa, mă…!

Aşa era până în ’89.

Situaţia s-a schimbat însă radical odată cu instalarea noii democraţii de tip occidental-capitalist cu unele apucături transatlantice, aşa că a început îmbăierea în lapte de la vaca Milca, ca mămăligă folosindu-se miere recomandată şi livrată *engros* de Europa Liberă… La următorul pas, până nu dădea lumea în diabet zaharat, s-

au organizat alegeri libere, atât de libere, încât toată lumea s-a pregătit cu grijă să fraudeze pe toată lumea aleşilor. Candidaţii, cum era şi firesc, au reprezentat toate cele şapte formaţiuni politice, inclusiv partidul liber-schimbist înfiinţat de regretatul Ştefan Cazimir, precum şi un individ cu privire poncişă membru în aripa intelectualilor de dreapta din partidul *pro* de stânga. Totuşi, pentru evitarea vreunei fraudări, la alegeri, urna a fost instalată în cel mai înalt plop din localitate, prevăzut cu scară cu prelungitor, la baza căruia urmând să facă de serviciu însuşi şeful de post din Gaiţa, comisar şef-adjunct dotat cu un pistol-mitralieră Kalaşnikov uitat de-un viteaz soldat sovietic sub patul în care o lăsase gravidă pe fiica gazdei sale. Aceasta a fost pentru localnici o dovadă în plus că viteaza Armată Roşie avea sarcină să se ocupe şi de problema demografică. În acest sens, fiind o armată de ocupaţie, mulţi soldaţi s-au oferit cu abnegaţie să pună tot ce aveau mai bun ca în ţara proaspăt ocupată, să lase urmaşi pe considerentul-presimţire că avea să urmeze o perioadă de cumplită secetă în domeniul natalităţii…

Revenind la perioada incriminată, legenda spune că, din cauza emoţiei, în timpul campaniei electorale au avut loc şi momente distonant-administrative, ba chiar vesele, unii candidaţi, indicând pe hartă Dorohoiul la Reşiţa, iar Vasluiul undeva prin partea de sud-est a judeţului Harghita, Bucureştiul ajungând astfel să fie amplasat exact pe raza comunei Subcetate-Mureş din respectivul judeţ. Cum era şi firesc, au fost încăierări responsabile şi pătimaşe, fiecare grup promiţând electoratului industrie înfloritoare, o economie duduitoare şi un *pib*, încât vârful se putea zări doar cu ajutorul telescopului Hubble, însă, după tradiţionala şi impresionanta bătălie eficient-electorală cu bâte de pe Aleea Răchita – mai mult având rol şi rost de spectacol electoral-propagandistic – s-a ajuns

la concluzia că localităţii, pentru creşterea importanţei sale social-economice şi turistice, îi lipsea un aeroport care să se numească pur şi simplu AIG (unii, din viteză numindu-l MIG), adică *Aeroportul Internaţional Gaiţa* având şi un terminal în ograda lui Sofronie Părhăiţă, cel care a strigat primul în localitate:

— Jos comunismul! Moarte lu Ceauşescu!

Nu după multă vreme, locuitorii au constatat că, până una-alta, doar ultima parte din strigăt s-a realizat, prima aflându-se, încă, în plină şi interminabilă desfăşurare şi cădere condimentată pe alocuri cu situaţii hilare... În orice caz, după terminarea alegerilor, toate formaţiunile politice acuzându-se de fraudă la numărarea voturilor care a continuat aproape trei ani, tărăşenia s-a terminat cu o reclamaţie la CEDO, precum şi cu propunerea de anulare a alegerilor.

Complicat şi cam neconstituţional, a reacţionat proaspăta opoziţie... Dar, până să se descâlcească lucrurile, noua putere de la Primărie a hotărât schimbarea statutului localităţii din comună în municipiu, iar *Gaiţa* s-a şi înfrăţit cu *Alascania City*, oraş din zona Canioanelor americane, au precizat cu fericire şi mândrie noile autorităţi – înţelegere-contract semnată de noul primar acuzat cu promptitudine la întoarcerea din America de corupţie şi folosire de valută în scopuri personale...

Însă, un municipiu doar cu dispensar fără să aibă şi un spital cu câteva sute de paturi, era un fel de umilire, astfel că, la o şedinţă de consilieri desfăşurată în sala de festivităţi a *Institutului Perspective, Explorări, Licitaţii şi Fezabilităţit*, după ce doi reprezentanţi de la putere s-au luat la trântă cu doi de la opoziţie – ca să vadă lumea municipiului ce lupte se dădeau pentru sănătatea şi bunăstarea populaţiei – s-a votat în unanimitate construirea respectivei unităţi medicale, ea ocupând

imediat locul întâi într-o ierarhie a importanţei şi investiţiei. Tot atunci, pe colina de la sudul municipiului, consilierii, împreună cu angajaţi ai institutului, au hotărât prin vot cu bile la vedere, construcţia unei săli de sport pe teren înclinat şi cu tavan rabatabil pentru organizarea concursurilor internaţionale de săniuţe cu motor de Trabant electric…

— Staţi, oameni buni: de unde avem noi Trabant electric?, a întrebat inginerul Andricuţ Strecheanu.

— Păi, mormăi careva dintre consilieri, facem noi rost…

— Avem oameni la cules de sparanghel, zise Ioncelu şi putem interveni prin ei, nu?

— Absolut-absolut!, aprobă Varvigeanu.

— Da ce dracu are sparaghelu cu Trabantu?

— Ce are! Păi, nu în Germania se fabrică autoturismu ăsta?, întrebă Victoreţu.

— Ba da, şi?

— Apoi, n-ar fi corect ca o delegaţie de sparanghelişti de-ai noştri să meargă la doamna Merkel şi să discute pentru o primă tranşă de motoare?, păru să se descotorească Ioncelu de idee.

— Ba, da – de ce nu?, se băgă pe fir şi Varvigeanu.

— Staţi aşa!, ţipă Victoreţu de la „Personal”, am eu un văr în Germania şi îl pun eu să-i ceară un Trăbănţel de probă doamnei Merkel…

— Aşa da şi perfect!, reveni Ioncelu.

— Ce, mă, colega?, se minună altcineva. Ce? Da, mă rog, ideea nu e rea, zic şi eu…

Până la urmă s-a organizat un referendum şi toată lumea a fost de acord, în urma voturilor că mândria localităţii rămânea, totuşi, Spitalul Municipal de Psihiatrie „*Gaiţa*”, însă nici sala de sport nu trebuia ignorată ca investiţie, cu atât mai mult că Sala de sport „Gaiţa” avea o

anumită rezonanţă pentru sufletul şi mintea fiecărui gaiţean…

Evident, că prioritatea priorităţilor era, normal şi legal, construcţia Spitalului, drept care s-a şi organizat o licitaţie oficială şi ultrasecretă, după încheierea căreia, câştigată conform aşteptărilor de-o firmă-căpuşă *manageriată* de vărul primarului, proiectul instituţiei a fost pus la dispoziţia edililor de un arhitect semănând la figură cu van Gogh după ciopârţirea urechii şi cu Dem Rădulescu în rol de cerşetor. Arhitectul în cauză a fost recomandat călduros şi discret-ameninţător de un comisar-expert sosit în municipiu tocmai de la Bruxelles, s-a spus, el însuşi semănând cu ciobănaşul din Baladă când şi-a auzit mioara bârsană vorbind o ardelenească de prin Jina de sud-vest condimentată ici-colo cu anglicisme… Legendă sau nu, se ştie în municipiu că baciul-proprietar de mioară a leşinat când aceasta l-a întrebat cu glas uşor behăit-clonat, în dialect din zona Statului Texas ranch-ul din Dallas al familiei Ewing…

— *Where I serve food?* (eu unde servesc mâncarea? engl.)

Iar când oierul şi-a revenit din semicomă, a întrebat cu spaimă dacă şeful statului a scăpat cu viaţă din îmbrăţişarea marelui Sfinx…

— Ho, nebunule! Doamne-fereşte!, io i-am ceterat prostului să se lase de oierit, a morfolit Patrafina, nevastă-sa, o băciţă încărcată de nuri.

Aşadar, problema o luase pe drumul bun al realizărilor de urgenţă şi de anvergură începând cu înfiinţarea unei comisii care să efectueze studiul de fezabilitate. Păi, da, cum de uitaseră? În consecinţă: o comisie avea să rezolve totul în cel mai scurt timp…

— Poate în cel mai lung, a zis cineva din opoziţie.

— Iar vorbeşti neîntrebat?, l-a descusut conducătorul şedinţei.

— Da, mă scuzi, domnu', fără să vreau…

— Studiu de fezabilitate?, au exclamat edilii bucuroşi, păi, asta e floare de lotus la urechea stângă! În două săptămâni e gata! În momentul următor, consilierul Primăriei cu probleme economice, a şi sunat:

— Alo! Domnu' director general de la Sistematizare?…

— Nu, aici e doamna secretară!…

— Cu domnu' director, Ciorloiu, vă rog!…

— E în şedinţă…

— Bine, da vezi, doamnă, că e ceva urgent…

— Bine – am notat – sunteţi domnu'?

— Economist Tropea…

— A, de la Primărie…

— Desigur, doamnă, absolut şi desigur!

În ziua următoare s-a perfectat totul, aşa că membrii Comisiei au trecut la treabă, iar după doi ani a început turnarea fundaţiei respectând un proiect care s-a dovedit a fi fost cam greşit în trei locuri… Constructorii şi-au dat seama şi, în spirit de solidaritate şi cu nişte mistrii de mortar bine ţintite, au anulat o nişă-găuroaie pe care un colectiv al firmei mixte: *Perspective, Explorări, Transport – Gaiţa*, într-o anexă din studiul de fezabilitate, au recroit zona după o secvenţă găsită într-un film SF… După o jumătate de an lucrurile s-au lămurit, iar la ceremonia inaugurării, eveniment subliniat de presa locală cu cele mai mari majuscule suportate de tipografie, a participat şi un congresman american care tocmai instalase un prim-ministru într-un stat nou-apărut pe o insulă din Pacific revendicată atât de China, cât şi de Japonia. Iniţial, noul spital „de nebunatici”, cum l-a numit într-o glumă răutăcioasă un parlamentar local, a fost împărţit în două părţi egale: Secţia „Paranoia”, cu Subsecţia „Adolescenţi

cu simptome de Alzheimer”, respectiv elevii care nu mai ştiu nimic după orele de curs şi Secţia „Disponibilizaţi”, având şi trei saloane de nevrotici în devenire… Însă, mândria noilor aleşi a fost că ansamblul investiţiilor s-a făcut prin aprobarea de fonduri europene nerambursabile, supranumite în intimitatea familiilor de afacerişti, şi *mană cerească*, fără ca sintagmei să i se dea o definiţie clară. Clădirea, spitalului, modernă, cu şapte etaje, cu dotări tehnico-medicale de ultimă generaţie şi saloane ultramoderne respectând normele şi standardele prevăzute de legislaţia bruxellisto-americană, a fost situată în partea de sud-vest a urbei pe una dintre colinele care coboară lin şi elegant spre Mahalaua „Căţeaua veselă”. Şi toate ar fi fost în pace şi armonie dacă la Berăria „Curca udă”, Săndel Imbreanu, cuscrul Primarului, n-ar fi zis după câteva halbe de bere:

— Mai bine construiau un scut antirachetă…

— Hopa! Domnu-domnu, hei!, i-a strigat un tip cu pălărie neagră de la o masă vecină, faci cumva ironii spre Deveselu şi indirect către prietenii noştri americani?

— Io, domnu, io? Apoi, fiică-mea, nu-i universitară la Oxford, în State, cum ar veni?

— Bade, vezi că Oxfordu-i în Anglia!, îl corectă berarul.

— Pentru mine nu contează – scut să fie şi trei halbe! Hai, noroc!

— Matale, chiar ai o problemă, nea… Apoi, ia vezi-vezi, numa! Poate te văd la Guantana!

— Guantanamo, domnu, l-a corectat careva de la altă masă, mă scuzaţi…

— Hai, mă, că ştiam, numa vă testai!…

CLONA „HELLU DOLLEA”

Cam nimeni nu ştie ce se petrece dincolo de porţile din fier forjat ale firmei noastre, „Butada” srl. Adevărul este că nici noi nu prea avem habar, drept urmare, dacă vreun curios se interesează:

— Voi ce produceţi acolo?

Răspunsul oricăruia dintre noi, e invariabil:

— Vopsim curele de ceas…

— Nebuni, zice interesatul depărtându-se.

Nu ne simţim jigniţi, dimpotrivă, ne consolăm că numărul celor de categoria noastră creşte direct proporţional cu trecerea timpului. Ba, colegul Jenucu Duzanu, matriţer la secţia de oale fără fund, ne-a zis într-o pauză de ora zece:

— Domnilor colegi, vă spun la sigur: cel târziu la anul, firma noastră se va reprofila pe fabricarea de clone umane…

— Ce, mă?!

— Sper să nu fie clonări după chipul şi asemănarea ta, o făcu Nestrate pe speriatul, că devenim fabrică de nebuni…

— Ştii ce, dom Nestrate – fă-te că nu mă cunoşti şi treci mai departe, reacţionă Duzanu ameninţător…

— Hei-hei!, ţipă Orana de la „Plan-organizare”, iar începeţi?

— Da, răspunse Nestrate – te deranjează?

Ameninţarea lui Duzanu, cumva subtilă, păru destul de fermă… Lăsând gluma la o parte, este necesar şi corect să se ştie limpede că firma noastră nu are, neoficial vorbind, un profil sigur, ci, mai degrabă, unul aproape… alunecos. În această ordine de idei, există o mulţime de supoziţii ale curioşilor, unele năstruşnice, altele hilare, unele de bun simţ, altele batjocoritoare, în legătură cu faptul în sine, ansamblu de păreri, care, adunate la un loc, se pot constitui ca bază a unui scenariu de film *science fiction*. S-

a lansat pe piaţa bârfelor inclusiv varianta că firma ar avea şi o secţie de parada modei cu final într-un bar cu dublă destinaţie. Culmea tuturor supoziţiilor a fost în ziua când un ONG cu sediul într-o garsonieră a fost vigilent, s-a sesizat din oficiu şi a făcut o medie a supoziţiilor, iar când s-a văzut rezultatul, imediat a crescut puterea credinţei că firma noastră produce atât avioane F16 şi MIG-uri 29 *lancer*, cât şi tancuri germane „Bizon”.

— Cum-cum?, s-a minunat Duzanu. F16? Hai, mă!...

Însă întrebarea colegului a rămas fără răspuns, *oengeul* organizând o manifestaţie de stradă după ce a găsit câţiva demonstranţi de profesie dotaţi cu o pancartă pe care scria mare şi strâmb cu un *marker* negru:

Că, decât să fabricăm,
Mai bine să importăm...

...Într-un context ceva mai larg, la o şedinţă de producţie şi transmitere de sarcini, colegul nostru de birou, Felix Măciucaru, altfel om respectabil, cu nevastă, amantă şi doi copii minori – ambii repetenţi şi consumatori de droguri, s-a aventurat într-o luare de cuvânt:

— Domnilor şi stimaţi colegi, dacă ar fi după mine, aş înfrăţi aeroportul american Kennedy cu Cosmodromul rusesc *Baikonur*...

— Gata, a zis Duzanu cu hotărâre, arătând dintr-o mişcare a capului spre Măciucanu, s-a tâmpit, îl pierdurăm şi pe ăsta!

— Sunt pentru!, a ridicat Nestrate două degete cu unghii netăiate.

— Se anulează votul, anunţă Duzanu.

— De ce?, s-a mirat votantul.

— Din cauza situaţiei manichiurale, dacă e să mă exprim academic.

— Ce-i aici?, se interesă directorul general intrând.

— Noul sediu al fabricii de clone, se auzi vocea cuiva de la marginea încăperii.
— Cine-a vorbit?, întrebă „generalul”.
— Nimeni, dom director, răspunse Duzanu.
— Jenucule, se auzi o voce, pe mine să nu mă faci „nimeni”, că te bag într-un proces de calomnie, de-ţi petreci ultimii zece ani la Poarta Albă!
— Mă rog-mă rog!, a intervenit directorul general, bine şi okei:, fabricăm una-alta, da ce naiba facem cu produsele finite, că ne creşte stocu…
— Exact: creşte-creşte stocu şi ne scade nivelul de trai!, mormăi Duzanu.
— Domnu coleg, se supără „generalu”, eu ţi-am atras atenţia să nu pătezi societatea cu insinuări antiguvernamentale, că…
— Că ce?
— Că te califici în mulgător de animale cornute, îl lămuri Nestrate.
— Şi care ar fi gheşeftu nostru?, întrebă „generalul”.
— Apoi, zise Duzanu, folosirea unei tehnologii importată de la proprietarii de reni, ar duce automat la creşterea producţiei de lapte pe cap de animal cornut…
— Şi furajat, domnu coleg, furajat!, îl atenţionă Măciucaru.
— Ah, da! Yes-yes şi mersi, dragul meu coleg. Mare noroc am io cu tine!
— Te costă o bere!…
— Linişte!, aproape ţipă „generalul”. Iar începeţi?
— Da…
— Şi am ajunge fruntaşi pe ramură?, întrebă Nestrate.
— Pe ramură, sau pe creangă?, păru curios Măciucaru.
— Păi, să importăm, nu?, întrebă „generalul”.
— Dar Laponia face parte din UE?, întrebă Duzanu.
— Nu, răspunse categoric Nestrate.

— În acest caz, nu putem importa, sau avem vreo directivă privitoare la chestii din astea?

— Nu, dar putem folosi mulgătoarea de la fostul *ceape*, zise Duzanu cu hotărâre.

— Cum-cum?! Ne întoarcem la...? Şi să folosim o mulgătoare comunistă? Nici vorbă! Ne dau ăştia afară din UE, domnilor.

— Doamne fereşte!, interveni rapid şi cam speriat „generalul” ştergându-şi lentilele de la ochelari aburite brusc.

Am recunoscut toţi din birou că „generalul” avea sclipiri de inteligenţă, iar Nestrate chiar zise:

— Dom director, aveţi o logică extraordinar de imbatabilă, pe cuvânt!

Numai că un ziarist apărut aproape brutal în biroul nostru, a întrebat:

— Mă scuzaţi dom director, aş avea o întrebare pentru articolul meu de fond din ediţia de mâine. Iertaţi-mă, dar eu tot nu ştiu sigur ce produce firma pe care, respectiv: cunoaşteţi cumva cu exactitate profilul firmei pe care o conduceţi?

— Păi, cum?! Sigur că... Adică eu am fost numit politic – aşa a dispus conducerea partidului nostru...

— Deci?

— Noi fabricăm clone, iar în timpul liber vopsim curele de ceas, după cum ne-a recomandat un domn europarlamentar...

— Aha, da, aşadar, curele de ceas... Inclusiv brăţări?

— Păi... normal.

— Nu, domnu ziarist, deocamdată. Acum fabricăm trepte de rachete interplanetare, interveni Nestrate. Domnu director încă n-a vizitate toate secţiile firmei...

— Aha, da-da... Dar prin urbe circulă zvonul că produceţi clone după modelul „Hello Dolly”...

— Da, firma are şi o secţie în pregătire care, în momentalu de faţă a produs prima probă-clonă după un model umanoid, intră şi Duzanu în vorbă…

— Şi-şi?, se repezi ziaristul. Unde e monstra?

— Păi, e tomna Hellu Dollea, aci de faţă…

— Mă scuzaţi, eu credeam că dumnealui e domnu director…

— Apoi, e, adică e în probă pe funcţia de director-clonă, la prima mână…

— Cum-ce?, se înspăimântă ziaristul. Adică… Pfui, Doamne! Şi deja vorbeşte articulat româneşte nu englezeşte?

— Deocamdată, nu…

Şi-atunci, dintr-un colţ al biroului, Măciucaru se răsti către mostra-clonă:

— Băi, oaie, zii şi tu ceva, că te crede berbec, domnu ziarist!

Iar dinspre „general” se auzi clar, prelung şi repetat:

— Beeee! Beeee! Beee!

În câteva zeci de secunde biroul rămase pustiu, pentru că noi, toţi colegii, năvălirăm spre ieşirea din firmă…

EXCURSIE…

…În prima luni dimineaţa din luna octombrie anul curent, liderul nostru de sindicat, Eustachiu Modea, a intrat la noi în birou şi ne-a anunţat:

— Domnilor colegi, la şedinţa liderilor zonali de ieri, s-a hotărât organizarea unei excursii la prezentul sfârşit de săptămână…

— Azi e de-abia luni – poate nu optservarăţi, ironiză colegul Vilucu de la Biroul „Personal-Învăţământ-Salarizare”.

— Uraaa!, strigarăm. Mulţumim din inimă partidului!

— Domnilor colegi, vedeţi că e alunecuş spre lozinci comuniste şi dăm de bucluc, ne avertiză liderul…

— Ei, dăm!, se zbârli colegul Pleşea, doar suntem intelectuali şi deştepţi…

— Cu facultăţi, preciză colegul Bârlicea ridicând arătătorul.

— Fix aşa, mai ajustă ideea careva izbucnirea noastră de bucurie.

— În regulă, domnilor – am glumit!

— Şi noi…

— Şi unde, domnu lider, unde facem excursia?, se interesă Voichiţa, şefa Serviciului „Plan-Producţie”.

— Păi, eu de-aia vă spusei, ca să hotărâţi împreună…

Se lăsă liniştea şi doar după câteva momente, Giucu Bârlicea de la Biroul „Statistică”, zise cu timiditate:

— Eu, parcă m-aş duce în Apuseni…

— Bravo!, zise liderul. Cine e pentru?

— Eu, răspunse Vilucu de la „Organizare”. Vreau să văd o moaţă faină în carne şi ciolane, rumenă şi tare-n sâni…

— Domnu, hei!, vorbi liderul cu responsabilă asprime, domnu coleg, să ne exprimăm civilizat, nu?

— Da, dar…

— Ok! Cine mai vrea în Apuseni?

— Eu, dacă se poate, aş dori la Trichinela din Deal, ridică Pleşea două degete.

— Nu ştiu unde e, dar îmi place cum sună, se auzi o voce de la fişetul din colţ…

— În regulă. Cine mai doreşte la Trichinela din Deal?

— Pot s-o iau şi pe amantă cu mine?, întrebă colegul Pleşea.

— Nu, îl lămuri Vilucu, doar dacă ai cu cine să-ţi laşi nevasta…

— Am-am, colega, că am mai lăsat-o în câteva rânduri la vecinu…

— Ca şi data trecută?, întrebă Bârlicea cu seriozitate.

— Exact – sper că nu umbli cu insinuări?

— Eu?! Suntem colegi şi nu-mi permit…

— Domnu coleg, interveni Pleşea, dar tu ai amantă?

— N-am!…

— Atunci, stai acasă!

— Doamna Voichiţa!

— Aici sunt!

— Dumneavoastră?

— Eu, ce?

— În legătură cu excursia organizată de sindicatul nostru…

— Da? Scuze: n-am fost atentă…

— Şi-acum, o întrebă Vilucu, v-aţi revenit din şoc?

— Vilucule, pe mine să nu mă ironizezi, că te calc pe cadavru!

— Uay!, ţipă Vilucu.

— Şi eu vreau o călcare cu aşa picioare faine, vorba ardeleanului, zise Bârlicea.

— N-aveţi niciun pic de respect pentru sexul frumos, domnilor – sindicatul nu tolerează asemenea abateri de la moralitate.

— Scuze: n-am ştiut că picioarele colegei Voichiţa înseamnă moralitate, se dezvinovăţi Bârlicea…

— Eu credeam că e invers, mormăi Vilucu.

— Şi eu, se solidariză Pleşea.

— Domnilor, se supără liderul, dumneavoastră chiar vă abateţi de la bunele maniere…

— Doamne fereşte! Cum să ne abatem de la cele două faine maniere ale doamnei Voichiţa?, se minună Bârlicea.

— Mă scuzaţi, domnilor, zise liderul, voi chiar nu puteţi fi serioşi?

— Ba da, răspunse Vilucu, dar foarte greu…

— Spre deloc, lămuri pe deplin lucrurile Voichiţa. Pentru că sunt nişte colegi nerespectuoşi…

— Veche, interveni Bârlicea. Asta o ştim, doamnă!…

— Domnilor colegi, să revenim la excursie, da?, zise liderul.

— Da, să ne revenim, aprobarăm.

— Deci?

— Eu vreau la Fundul Moldovei, zise Vilucu.

— Moldovei, sau moldovencei, că n-am auzit bine?, întrebă Bârlicea răsfoind nişte hârtii.

— Domnu, aşa se vorbeşte, nu ţi-i jenă?, întrebă Vilucu.

— Ei, nu!

— În orice caz, zise Pleşea, eu prefer staţiunea Trichinela…

— Bun, perfect!, zise liderul. S-o luăm de la capăt: altcineva…

— Eu nu prea aş prefera staţiunea asta, dar dacă merg colegii… Pentru femei este loc de cazare?

— Asta ce mai e?, se minună Bârlicea. Ce, doamnă, nu vă place Trichinela?

— Îmi, dar nu vreau acolo fără conducere, fiindcă n-am încredere în…

— Cazare? Fără probleme, doamnă! Au camere cu şapte şi opt paturi, zise Pleşea, dar, la o adică, putem dormi câte doi – o noapte-două trece chiar şi în spatele Gării de Nord…

— Uite, zise Bârlicea, eu, de exemplu, vreau să dorm cu doamna Voichiţa…

— Să dormi, colega, ca un nesimţit în pat cu o femeie frumoasă? Eu n-aş putea!, zise Pleşea.

— Atât te-ar duce mintea!, mormăi Vilucu.

— Linişte, domnilor!, aproape ţipă liderul. Că vă las şi plec… Următorul, vă rog!…

— Ei, vă salut, dragii mei!, zise directorul Oniţu intrând în birou. Ce faceţi? Şedinţă de sindicat?

— Plecăm în excursie!, anunţă Bârlicea ca pe o mare victorie. Sâmbătă e startul!… Veniţi cu noi?

— De ce nu? E departe?

— Păi, ne duce şoferul nostru cu microbuzul – el cunoaşte distanţa, traseul… Pleşea chiar şi zise la telefonul mobil: Bricule, hallo! Vii până în birou la noi? Mersi!

— Da, să trăiţi, zise Bricu din uşă. Care-i baiu?

— Păi, sâmbătă vrem să plecăm în excursie cu microbuzul nostru, răspunse liderul. Eşti liber? Îţi funcţionează GPS-ul? Că nu prea ştim unde vine pensiunea asta…

— Da-da, dar unde e?

— Trichinela, Trichinela din Deal…

— Păi, dumneavoastră, domnilor, mă scuzaţi, ce ştiţi de pensiunea asta?

Ridicarăm din umeri…

— Apoi, domnilor cred că este vorba despre *trichinela spiralis* – boala aia porcească – cine v-a prostit?

Abia atunci am băgat de seamă că Pleşea, colegul care propusese excursia la Trichinela, se furişase afară din birou, iar noi am avut senzaţia de corigenţi la geografie…

DUMITRU HURUBĂ

— Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Data naşterii: 26 octombrie 1944 (reală); 22 noiembrie (oficială).

Cetăţean de onoare al oraşului Simeria, judeţul Hunedoara (2014);

Cetăţean de onoare al comunei Subcetate-Mureş, judeţul Harghita (2016).

ACTIVITATE LITERARĂ:

1990-1991, secretar literar-artistic în redacţia revistei satirico-umoristice ***Râsu' lumii*** (Deva);

1991-1992, redactor la ziarul ***Glasul Ardealului*** (Deva);

1992-2002, redactor şef al revistei ***Comerţul hunedorean***, editată de Camera de Comerţ şi Industrie a Judeţului Hunedoara;

1995, realizator al revistei **„Opinii culturale"** (Deva).

DEBUT ÎN PRESĂ: mai, 1967, în ziarul **„Steaua Roşie"** din Tg. —Mureş (versuri).

DEBUT ÎN PRESA LITERARĂ: iunie, 1977, în revista **Vatra** din Tg. —Mureş (proză scurtă – PROBLEME LA BLOCUL X7) şi în **România literară**, mai 1978, cu proza ION HĂLĂUCĂ ŞI CAPRELE.

COLABORĂRI LA REVISTE DE UMOR: **Moftul român, Urzica** şi **Şopârla** (Bucureşti); redactor la revista **Râsu' lumii** (1990-1991, Deva).

COLABORĂRI DE-A LUNGUL ANILOR şi REFERINŢE CRITICE *la revistele:* **Vatra** şi **Vatra veche** (Tg. —Mureş)**, România literară**, **Neuma** şi **Luceafărul** (Bucureşti)**, Orizont** şi **Orient latin** (Timişoara), **Transilvania** (Sibiu), **Ateneu** (Bacău), **Tribuna** şi ziarul **Mesagerul Transilvan** (Cluj-Napoca), **Discobolul** (Alba Iulia), **Familia** şi **Al cincilea anotimp** (Oradea), **Vox libri**, **Ardealul literar**, **Semne-Emia** şi **Arhipelag** (Deva), **Provincia corvina** (Hunedoara), **Argeş** (Piteşti), **Oglinda literară** şi **Pro saeculum** (Focşani), **Banat** şi **Actualitatea literară** (Lugoj), **Poesis** şi **Acolade** (Satu Mare), **Oltart** (Slatina), **Algoritm literar** (Călan), **Euphorion** (Sibiu), **Conta** (Piatra Neamţ), **Paradigma** (Drobeta Turnu Severin), **Măiastra** (Târgu Jiu), **eCreator**

(Baia Mare), **Bocşa culturală**, **Observatorul** (Toronto – Canada), **Asymetria** (Paris, Franţa; red. Şef. Dan Culcer), **Agero** (Germania), **Opinii culturale** (Deva), **Şcoala noastră** şi ziarul **Adevărul Harghitei** (Miercurea Ciuc), **Paradigma** (Drobeta Turnu Severin), **Cenaclul de la Păltiniş** (Sibiu), **Saeculum** (Focşani), **Banchetul** (Petroşani), rubrică permanentă de critică literară la ziarul **Cuvântul liber** (Deva); redactor la ziarul **Glasul Ardealului** (Deva); **Lumina** (Deva); **Week-magazin** (Deva); **Dava** (Deva); **Călăuza** (Deva); **Steagul roşu** şi **Matinal** (Petroşani).

***COLABORĂRI* la: TVR Cluj, DEVASAT Deva, Radio Deva, Radio Cluj, Radio Timişoara, Radio Bucureşti.**

FONDATOR ŞI REDACTOR ŞEF al revistei **Opinii Culturale** (Deva, 1995-1999).

REALIZATOR de emisiuni culturale la **Radio-Deva**, **Antena 1** – Deva şi **One Tv – Deva.**

RADIO TIMIŞOARA, 2009: Interviu realizat de redactorul Veronica Bălaj;

RADIO ROMÂNIA CULTURAL: Interviu de Cristian Bleotu, realizatorul emisiunii Revista Literară Radio, şi Lectură din creaţia proprie – noiembrie, 2o11.

RADIO TIMIŞOARA, 2013: interviu realizat de redactorul Mihai Junea;

DISTINCŢII:

PREMIUL II, pentru proză, la Concursul „Imn vârstelor de aur”, Tg. Jiu, 1981.

LOCUL I PE ŢARĂ (Proză scurtă) la Festivalul Naţional „Cântarea României”, ediţia 1984.

PREMIUL REVISTEI ATENEU (Bacău), (proză), în cadrul Zilelor „Liviu Rebreanu” – Bistriţa, 1984; preşedintele juriului: Mihai Sân.

MENŢIUNE, la „Gala umorului”, Buşteni, judeţul Prahova (1987), gală organizată de Uniunea Scriitorilor din România.

LOCUL I la Concursul de creaţie literară satirico-umoristică **„Mărul de aur”,** Bistriţa, 1988; preşedintele juriului: Valentin Silvestru.

PREMIUL „CEA MAI BUNĂ CARTE DE UMOR A ANULUI” pentru volumul de proză scurtă satirico-umoristică **Rezervaţia de zăpăciţi,** în cadrul „Festivalului de umor *Ion Cănăvoiu*”, Tg. —Jiu, 1995; preşedintele juriului: Artistul poporului, Radu Beligan.

DIPLOMĂ, pentru lansarea volumului **CARTE DE COLORAT MINTEA,** la Salonul editurilor hunedorene 28-29 aprilie 1998 (Inspectoratul pentru cultură al judeţului Hunedoara, Biblioteca „O. Densuşianu” – Deva, Reţeaua librăriilor Deva.

DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ, acordată de Consiliul Judeţean Hunedoara, 2004.

LOCUL I la Festivalul Internaţional de Satiră şi Umor **„Mărul de aur”,** Bistriţa, 2009, ediţia a XXV-a, preşedintele juriului: George Corbu, Secţiunea de concurs *Creaţie literară* – pentru vol. **O antologie de umor românesc**, Ed. Eubeea, Timişoara, 2008.

DIPLOMA ŞI **PREMIUL „LUDICA MAJOREM”** pentru ***O antologie a Umorului Românesc*** în cadrul Festivalului Naţional de Umor „Liviu Oros”, Ediţia a IX-a, Deva, preşedinte Cornel Udrea, martie, 2009;

DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ, acordată de Asociaţia culturală „Pro-Isis”, Orăştie, 2009.

DIPLOMA „PRIETEN AL BIBLIOTECII”, acordată de Biblioteca judeţeană „Ovid Densuşianu” – Deva, la a 65-a aniversare a zilei de naştere;

PREMIUL DE EXCELENŢĂ, al revistei „Discobolul”, acordat de Consiliul judeţean Alba, 2009;

PREMIUL PENTRU PROZĂ, pentru romanul **COBAII,** acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Alba-Hunedoara şi Consiliul Judeţean Alba, 2010;

PREMIUL DE EXCELENŢĂ, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Alba-Hunedoara şi Consiliul Judeţean Alba, 2011;

PREMIUL PENTRU DRAMATURGIE, acordat de Filiala Alba-Hunedoara a Uniunii Scriitorilor din România, pentru volumul de teatru **AL II-LEA ADAM,** 2011;

PREMIUL PENTRU OPERA OMNIA, pentru întreaga activitate literară, acordat de Uniunea Scriitorilor, Filiala Alba-Hunedoara, 2013;

DIPLOMA DE MERIT CULTURAL, acordată de Centrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale – Deva, pentru participarea la „Festivalul Naţional de Umor Liviu Oros” ediţia a XIV-a, 2014;

DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ, în semn de preţuire pentru aportul adus culturii simeriene, acordată de Primăria şi Consiliul local al Oraşului Simeria, şi Centrul Cultural şi de Creaţie al Oraşului Simeria, 2014;

MENŢIUNE, la Festivalul Internaţional de Satiră şi Umor **„Mărul de aur”,** Bistriţa, 2022, ediţia a XXXVIII-a, preşedintele juriului: George Corbu, Secţiunea de concurs *Creaţie literară* – pentru vol. **Ograda aiuriţilor**, Ed. Vatra Veche, Târgu Mureş, 2021.

Scriitorul umorist DUMITRU HURUBĂ, este cuprins în *Dicţionarul General al Literaturii Române,* (vol. 3, E-K, pp. 538-539), *coordonat de Acad. Eugen Simion şi* editat de Academia Română în anul 2005.

DUMITRU HURUBĂ, este prezent în:

SCRIITORI AI TRANSILVANIEI, 1949-2014, Dicţionar critic ilustrat, publicat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Cluj, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2014, p. 192;

Monografia Judeţului Hunedoara – PERSONALITĂŢI HUNEDORENE, vol. 5, Casa de Editură Emia, 2015, pp. 461-465;

SANGIDAVA, 3 (IX) serie nouă, Editura NICO, Tg. — Mureş, 2015, pp. 66-74, Editor: Fundaţia Culturală „Miron Cristea”, sub egida Consiliului Judeţean Harghita;

REPERE IDENTITARE ROMÂNEŞTI din Judeţele Covasna şi Harghita, de Ioan LĂCĂTUŞU şi Erich-Mihail BROANĂR, Editura Eurocarpatica, Sf. Gheorghe, p. 370;

ANTOLOGIE DE POEZIE ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ, vol. 3, Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014, pp. 563-580.

31 mai – 1 iunie, 2013, Alba Iulia, participant la **Colocviul romanului românesc contemporan** condus de Preşedintele Uniunii Scriitorilor din România, Nicolae Manolescu, cu comunicarea **FICŢIUNE? EVAZIUNE? NUUUU: BLOG!**

VOLUME PUBLICATE:

1. **NOAPTEA UNUI MEDIC** (proză scurtă), Comitetul de cultură şi educaţie socialistă a judeţului Hunedoara, Deva, 1979;

2. Debut'86, volum colectiv de debut la Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1986;

3. Iubita mea, e ora indexării (versuri), Edit. PC Graf, Deva, 1994;

4. Rezervaţia de zăpăciţi (proză satirico-umoristică), Editura Corvin, Deva, 1995;

5. Carte de colorat mintea (versuri social-satirico-umoristice), Editura Emia, Colecţia „Scorpion”, Deva, 1998;

6. Bună seara, Domnule Mann… (povestiri), Editura Eubeea, Timişoara, 1998;

7. Un scorpion pe contrasens (schiţe şi povestiri satirico-umoristice), Editura Corvin, Deva, 1999;

8. De vorbă cu… (interviuri), Editura Eubeea, Timişoara, 1999;
9. Insomnii binefăcătoare (critică literară), Editura Corvin, Deva, 2000;
10. Scuzaţi că ne-am cunoscut (schiţe şi povestiri satirico-umoristice), Editura SigNata, Timişoara, 2001;
11. Balamucul, dragostea mea… (roman umoristic), Editura Călăuza, Deva, 2002;
12. Cronici TV ***din vremea zăpăciţilor de tranziţie,*** Editura Călăuza, Deva, 2004;
13. Crime şi strălucire (microbiografii ale unor personalităţi istorice: Ahasverus, Apostolul Pavel, Maria Stuart…), Editura Călăuza, Deva, 2004;
14. Natură vie cu scorpion sentimental (microroman), Editura Emia, Deva, 2005;
15. Acolo şezum şi… râsem (Cronici TV publicate în România literară), Editura Corvin, Deva, 2006;
16. Amanţii gaiţelor cu cap de struţ (roman), Editura Eubeea, Timişoara, 2008;
17. Carte de colorat mintea (versuri, ediţie definitivă), Editura Corvin, Deva, 2008;
18. COBAII (roman), Editura Eubeea, Timişoara, 2009;
19. Cititorul de iluzii (cronici şi recenzii literare), Editura Eubeea, Timişoara, 2010;
20. Evadaţii din Clexane (roman), Editura Eubeea, Timişoara, 2010;
21. Scorpionisme (pamflete şi eseuri), Editura Eubeea, Timişoara, 2011;
22.Al II-lea Adam, teatru, Editura Eubeea, Timişoara, 2011;
23.Ca o fleandură, iubirea (proză scurtă), Editura Eubeea, Timişoara, 2011;
24. IAGO – sforărie de lux (roman), Editura Eubeea, Timişoara, 2011;

25. Aranka-néni, sau canapeaua cu scârţ, (roman), Editura Limes, Cluj-Napoca, 2012;

26. SĂ VĂ SPUN CEVA… (eseuri), Editura Limes, Cluj-Napoca, 2012;

27. BATE VÂNTUL PRIN CĂMARĂ, (poezii patriotice), Editura Limes, Cluj-Napoca, 2012;

28. AŞA CRED EU… (interviuri), Editura Limes, Floreşti, 2013;

29. BIROUL DUŞILOR DE-ACASĂ, (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2013;

30. SPERIAŢII DIN PĂDUREA CAILOR (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2013;

31. LOVE STORIES – fără sentimente! (proză scurtă), Editura Cenaclul de la Păltiniş, Sibiu, 2013;

32. NEBUNATICII, col**.** OPERA OMNIA – ROMANUL DE AZI, Editura TIPOMOLDOVA, Iaşi, 2013;

33. FILIALA CASEI DE NEBUNI (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2014;

34. ŞOFERI ÎN CAMPANIE comunisto-agricolă 1979, col. OPERA OMNIA – ROMANUL DE AZI, Editura TIPOMOLDOVA, Iaşi, 2014;

35. ÎNCĂ NU E PREA TÂRZIU, cronici literar-optimiste, Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014;

36. SCRIITORI CONTEMPORANI DIN JUDEŢUL HUNEDOARA, Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014;

37. POEZII CÂRCOTAŞE, Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014;

38. MISOGINUL BINE TEMPERAT, proze, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2014;

39. SPONDILOZA LA ŞARPELE CU CLOPOŢEI, (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2015:

40. CIUMURLIA CU DRĂCUIELI, (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2015:

41. ESEURI, CRONICI, CRONICHETE… LITERARE, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2015;

42.LA BODEGA „TRI SCHELEŢI”, (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2016;

43… da’ cine-a zis că suntem normali?, (proze), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2016;

44. SCENARITA, eseu-fantezie, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2016;

45. Să ne mai reamintim de… MICROBIOGRAFII (Coşbuc, Jerome, Seceleanu, Sân, Topârceanu), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2016;

46. EPIGRAME ŞI… ***POEZIURI***, editura Limes, Floreşti – Cluj, 2016;

47. SCUZAŢI CĂ NE-AM CUNOSCUT… (proze), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2017;

48.A.D.P., Agenţia Duşilor cu Pluta (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2017;

49. SCHEPSIS (Poeme şi Catrene), Editura limes, Floreşti – Cluj, 2017;

50. (Im…) POSIBILA RUPTURĂ, eseu de critică literară, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2018;

51.13 MICROBIOGRAFII SENTIMENTALE, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2018;

52. NORYNA, roman, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2018;

53. MAI ALTFEL DESPRE VERONICA MICLE, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2019;

54. INFIDELIA (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2019;

55. IUBIRI DE IPOCRIŢI (antologie de proză scurtă)**,** Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2019;

56. IDILIE PRIN HARABABURĂ (antologie lirică), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2019;

57. MAI ALTFEL DESPRE VERONICA MICLE, Editura *Vatra veche*, Tg. Mureş, 2020 (ediţie nouă, sinteză);

58. Veronica Micle, POEZII, Antologie, Selecţie de Dumitru Hurubă, Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2020;

59. IUBIND-O PE AMALASUNDA (versuri), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2020;

60. CA-N CODRU… (teatru scurt), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2020;

61. DESCREIERAŢII DE LA SCARA X7 (roman), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2020;

62. AVÂND ÎN VEDERE… (microeseuri), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2020;

63. CLEPSIDRA CU AMINTIRI (poezii de formă veche), Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2020;

64. COPII LEGALIZATE (poeme), Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2021;

65. OGRADA AIURIŢILOR (proză), Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2021;

66. SEMNAL (cronici literare), Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2021;

67.77 de poeme, Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2021;

68. Să ne mai (re) amintim de… (micro-biografii) Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2022;

69. FOSFOR şi PSIHIATRIE (roman), Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2022;

70.111 POEZII – de modă veche, Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2022;

71. PROZE cu DICHIS, Editura Vatra veche, Tg. Mureş, 2022.

VOLUME COLECTIVE. În:

1. Cine ai fost dumneata, domnule Valentin Silvestru? (Editura Timpul, Reşiţa, 1997);

2. Antologia copilăriei (Editura Emia, Deva, 1998);

3. Antologia „Umorul Reformei, Reforma Umorului” (Editura Hiparion, Cluj-Napoca, 2001);

4. Ţiganiada, noi puncte de vedere, Editura Eubeea, Timişoara, 2008;

5. O antologie de umor românesc, Editura Eubeea, Timişoara, 2008;

6. ADAGIO, Editura Limes, Floreşti – Cluj, 2019;

7. SUPERSTIŢIILE: ORIGINI, EVOLUŢII, Editura Vatra veche, Târgu Mureş, 2021;

8. DIVINAŢIILE: ORIGINI, EVOLUŢII, PRACTICI, Editura Vatra veche, Târgu Mureş, 2021.

Antologii publicate pe plan judeţean (proză, teatru şi versuri).

CUPRINS

Dumitru Hurubă

PROZE CU DICHIS

Mă număr printre inşii care, în anumite momente, ştiu să-şi lase imaginaţia să zburde cu nonşalanţă prin lumea celor mai normale sau chiar mai trăsnite logici. Din acest motiv, mulţi dintre cunoscuţii, colegii şi prietenii mei spun că problema mea nu e intempestivă, ci urmare firească a faptului că arborele meu genealogic are câteva crengi contorsionate, despicate, unele chiar lipsă, ca urmare s-a şi căzut de acord că, din punct de vedere psiho-mental, precis arborele meu genealogic ar fi sub formă de plop…

Ca definiţie pentru o nouă ediţie a DEX-ului pe care tot mai multă lume îl ignoră: plopul este un fel de arbore în care stau agăţaţi ciorchine, oamenii tâmpiţi, însă cu pretenţia că ar face parte din elita planetei, de unde şi expresia: mă, eşti în plop, adică, după expresia unui fost coleg, mare *anecdotolog*:

— Frate-mio, autopsia, rapid, fiindcă nu e totul pierdut! Ştiinţa a făcut progrese mari – se mai poate recupera câte ceva din corpul tău…

Răutate? Consolare?

Poate o combinaţie…